

Men den frågan som bränner som en låga mot mina läppar den ställer jag ändå inte.

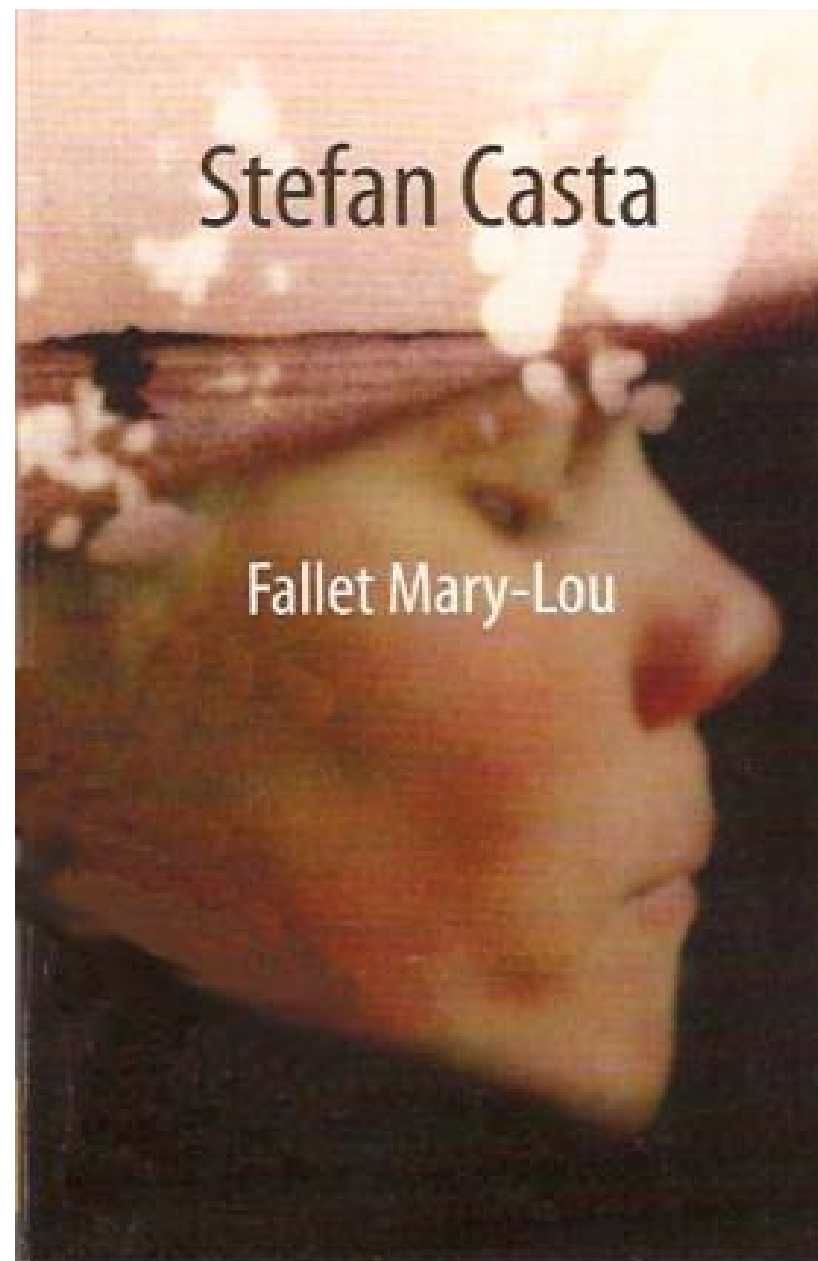
Frågan som förföljt mig i tre år, som väckt mig på nätterna när jag legat kallsvettig i sängen och viskat:

- Nej Mary-Lou! Nej! Gör det inte!

Den frågan ställer jag inte. Jag sväljer ner den iigen. Gång på gång manar jag tillbaka den brännande frågan in i munnen och släcker den med min saliv. Jag känner hur orden fräser till mot tungan innan de förvandlas till vattenånga och försvinner i intet:

- Mary-Lou, hoppade du verkligen?

Det frågar jag inte. Det vågar jag inte, Mary-Lou.

Det var rusningstid. I alla fall för mig. Vi hade haft teckning utomhus på eftermiddagen och jag hade dröjt mig kvar efter de andra och blivit försenad. Jag klev av t-banan vid Skanstull och borrhade mig upp genom folkmassan.

Som vanligt kastade jag en blick mot skyltfönstren vid Göta Fisk. De gjorde reklam för färsk pigghaj och medan jag sneddade över Götgatan funderade jag på vad man gör med en sån; kokt haj eller stekt haj.

Jag vaknade av att två killar i en öppen Peugeot 204 tutade på mig. Jag hoppade vigt upp på trottoaren. Jag hade min stora mapp under armen, den var full med teckningar och skisser som jag skulle ta hem.

Jag minns att jag tänkte: nu är det snart sommar. För det var den första cabben jag såg i år. Det var mitten av april, en av de första varma dagarna och en blek, nästan silvervit sol lyste över Söder.

Kanske var det därför som jag inte såg något; för att jag funderade på sommaren. Jag var redan fylld av den. Av mina planer. Och av en liten, gnagande oro.

Plötsligt small det bara. Sen var hela trottoaren full av mig. Av mig och av en miljon vita änglar som svirrade omkring lite planlöst.

Jag stod på alla fyra och såg mig fånigt omkring. Kände en blixtrande värk i högra foten. Upptäckte att änglarna var

mina pappersark som vinden svepte ut över Götgatan. Såg en driva med biblioteksböcker på trottoaren. Blev medveten om tjejen som satt i en rullstol framför mig. Tjejen var irriterad.

- Du kan väl se dig för, fräste hon.

Folk hejdade sig och gjorde tafatta försök att fånga de flygande arken. Jag kröp omkring och samlade ihop böckerna på trottoaren. Jag insåg att det var mitt fel. Att jag måste ha klivit rakt in i den där rullstolen när jag hoppade upp på trottoaren. Det kändes som om jag hade krockat med bokbussen. Jag reste mig upp.

- Du, jag är hemskt ledsen, sa jag och langade upp bibban i rullstolen.

Då, när hon vände sina ögon mot mig och gav mig en skygg, sorgsen blick, förstod jag vem det var som satt framför mig.

- Mary-Lou! ropade jag.

Hon hade eleganta kläder. Det bruna håret var klippt med en skarpt markerad kant. Det var som om hon var en annan människa. Jag märkte att hon inte kände igen mig heller. Jag kunde förstå om hon hade svårt att minnas.

- Adam! sa jag. Det är ju Adam på landet!

Då verkade det som om hon kom ihåg vem jag var.

- Vad roligt att se dig igen, sa hon.

- Jag har tänkt ringa dig jättelänge, sa jag.

Men jag sa inte varför jag inte hade gjort det.

En bil bromsade in. Mina papper orsakade kaos i trafiken.

- Skynda dig innan de blåser ner till Ringvägen, sa hon. Halvhukande sprang jag ut på gatan. Det värkte i foten.

De flesta arken låg i rännstenen. Jag jagade upp dem ett efter ett. Några småkillar hjälpte till. Jag linkade tillbaka till Mary-Lou. Hennes ögon följde mig.

Folk stötte till oss när de trängde sig förbi. Hon såg tveksamt på mig, som om hon undrade vad vi skulle göra. Jag betraktade böckerna som låg huller om buller i hennes knä.

- Vi går in här, sa jag och nickade mot Mc Donald's.

Hon började rulla mot entrén. Jag försökte gå bredvid men mötte en ström av folk på väg ut och gick framför henne istället. Vi ställde oss vid fönstret innanför entrén. Hon torkade av böckerna med en servett. Två svarta kajor stod på trottoaren utanför. Fåglarna såg på oss med sina skarpa ögon. Jag fick lust att försöka rita av dem men det var inte tid för sånt nu.

Istället betraktade jag Mary-Lou. Såg de små detaljerna jag missat tidigare: väskan i grönt skinn som det stod Mulberry på. Den mörkblå sidenscarfsen som låg elegant virad under kragen på den ljusa kappan. Hon såg ut som en liten flygvärdinna. Det stod skrivet *överklass* i pannan på henne. Fast jag som kände henne visste att hon hörde hemma någon annanstans.

- Hur är det med din svindel? sa hon när hon lagt den sista boken tillräta i knäet.

- Nästan värre, sa jag och skrattade.

Då såg hon eftertänksamt på mig, som om hon försökte få något att stämma.

- Du har förändrats, sa hon.

- Du har förändrats ännu mer, sa jag.

Sen visste jag inte vad jag skulle säga. Inte hon heller. Vi stod tysta. Jag beslöt mig för att berätta om mina planer för henne.

- Jag ska bo ensam ute på landet hela sommaren. Leva på fisk och sånt.

- Får du det? sa hon.

- Javisst. Jag lever mest ensam här också, farsan är nästan alltid på nåt jobb. Jag sköter mig själv. Mig själv och farsan med, när han är hemma.

Det blev tyst igen.

- Du kan väl komma ut! sa jag. Jag hade tänkt ringa dig och snacka om det.

- Jag tror inte jag har lust att åka dit.

- Du kan väl tänka på saken.

Hon nickade.

- Bor du här på Söder? sa jag för jag var förvånad att jag inte sett henne tidigare.

Hon skakade på huvudet.

- Jag ska träffa en kompis. Mona. Vi ska ska sjunga i Sofia kyrka. Men jag är alldeles för tidig.

- Min farmor är begravd där, sa jag.

Hon öppnade den gröna skinnväskan och tog upp en liten guldfärgad lapp som hon räckte mig.

Jag kikade på den. Det var ett visitkort. Mary-Lou Arvnell. En adress på Östermalm: Sibyllegatan 13. Ett telefonnummer.

- Har din mamma gift om sig?

Mary-Lou nickade.

- Men din pappa har kvar gården va? sa jag.

Hon nickade igen. Jag tänkte på allt som hon måste ha gått igenom. Hur länge sedan var det? Tre år? Ja, det visste jag ju. Om det var någonting jag var säker på så var det faktiskt det; i sommar skulle det vara tre år sen.

- Hur går det? sa jag och nickade nästan omärkligt mot rullstolen.

Hon ryckte på axlarna. Sa med nonchalant röst:

- Det går. Jag börjar vänja mig. När vi flyttade hit sa jag att jag hade ramlat ner från Eiffeltornet. För att få vara ifred i plugget. Jag var hemsk, säger Mona. Hon skrattade till. Så upprepade hon:

- Men nu går det. Det är inget särskilt längre.

Jag trodde inte att det jag hörde var sant. Jag tittade på klockan och insåg att jag måste dra. Det var onsdag. Vi skulle ha avslutning med knattelagen i innebandy. Jag skulle in på Metro i Ringens centrum och fixa chips och en back läsk och sen måste jag hinna förbereda nåt ätbart till farsan. Han skulle komma hem från Amman.

Det slog mig att det egentligen var farsan och hennes föräldrar som hade umgåtts. Det var så vi lärt känna varandra. Jag trodde att farsan och hennes mamma hade haft lite kontakt efteråt också.

- Farsan kommer hem från Jordanien ikväll, sa jag.

- Reser han lika mycket fortfarande?

- Mer!

Så stoppade jag ner det gyllene visitkortet i jeansfickan, sa hej då till Mary-Lou:

- Du kan väl tänka på det, sa jag.

- Jag tror inte det går, sa hon.

- Jag ringer, sa jag.

*

Jag gjorde det några dagar senare. Det var en lördag. Hon

satt och såg på tv. Vi pratade en lång stund. Jag hörde att hon kom ihåg bättre nu. Hon sa att hon hade talat med sin mamma om mig och att jag skulle hälsa till farsan.

Hon sa att hon tyckte det var konstigt att vi bara stött ihop så där. Jag sa att sånt händer mig hela tiden.

Jag fortsatte att ringa. Ibland var det en telefonsvarare. Då la jag bara på. Hon ringde aldrig. Några gånger lät hon irriterad och sur. Då pratade vi inte så länge.

Jag frågade om hon tänkt på mitt förslag. Hon svarade att hon inte visste än. Men det verkade som om hon förstod.

Jag vaknar tidigt av grårutarnas rop. Jag ligger under en röd filt och lyssnar: *kjiääh Gwääh Gowähh Gooo-wääh-wääh- wääh*. Jag hör ett avlägset eko från en fiskebåt på väg ut eller in och tycker att båtmotorn bankar som ett ängsligt hjärta. Det slår snabbt och hårt genom vågornas lugna andhämtning. Jag försöker hålla samma takt som vågorna. Lugn, lilla hjärta. Jag andas långsamt in och ut, långsamt in och ut, långsamt in och ut. Som vågorna.

Somnar om igen och igen.

Solen skiner och himlen är blå, ska jag skriva i dagboken sen. Sen när jag vaknar. *Solen skiner och himlen är blå. +19, svag sydvästvind.*

Jag sätter en kastrull med tevattnen på spisen och skjuter upp dörren och går ut och pinkar i de höga rallarroserna vid gaveln. Solen står i nacken. Det är förmiddag. Jag kisar ut över sjön. En storskrakhona glider ut från bryggan med en rad dunungar som i ett snöre efter sig. Hon kikar på mig. Jag räknar till sju men sen ser jag att det kommer en sån där eftersläntrare paddlande en bit efter de andra. Skynda dig lilla fågel, viskar jag.

Vattnet kokar när jag kommer in och jag ställer snabbt av kastrullen och kastar i en tepåse. Jag skär tre skivor av limpan och brer på mjukost utan smör.

Jag sitter på träbänken framför huset. Det doftar från skogen. Några segelbåtar kryssar tafatt i den svaga vinden. Det

här är min vardag. Vindar, vågor.

En sädesärla kommer springande i gräset och jag kastar några brödbitar till den men då bestämmer den sig för att ta ett par snabba flygskutt ner till vattenbrynet.

Jag hör ett skrockande ljud och reser mig. Sträcker på min sömniga kropp och går bort till skåpbilen för att mata Siv och Rut. Jag tar ett par nävar säd ur trätunnan i uthuset.

- Koom då, koom då! lockar jag.

Siv och Rut kommer utstudsande ur de öppna bakdörrarna. De kacklar irriterat och jag kastar in säden genom hösnätet som omger den gamla bilen. De pickar begärligt i sig kornen.

- Har ni värpt idag då, frågar jag. Men de har inte tid att prata nu så jag öppnar den lilla nätdörren och kliver in i hönsgården. Siv drar sig tillbaka och kikar misstänksamt på mig men när Rut fortsätter att äta återgår även Siv till sin försenade frukost. Jag kollar så att vattenautomaten är full.

Sen öppnar jag framdörren och finner till min glädje ett brunt ägg i passagerarsätet. Det känns lite ljummet när jag tar upp det och jag stoppar det försiktigt i fickan.

- Fint tjejer, säger jag och skjuter försiktigt igen dörren och backar ut ur hönsgården.

Ett ägg skriver jag i dagboken. Jag lägger det i det stora äggfacket av trä i skafferiet. Det ser lite ödsligt ut med bara ett ägg i det stora facket som verkar ha plats för trettio. Men Siv och Rut måste få tid, tid att vänja sig vid mig. Allt härute måste få tid att vänja sig. Jag mest.

*

Jag hämtar skissblocket och vandrar sakta bort mot gran-

skogen. Det är en riktig trollskog med granar som är flera hundra år gamla. Man måste vara flera stycken för att nå om stammarna. Men det finns också små soliga gläntor och fuktiga kärr som lyser vita av ängsull. Jag sätter mig med korslagda ben i gräset och tecknar av några smörblommor som ser lite lustiga ut. Blommorna verkar trasiga och ofullständiga. En del har fem gula kronblad, andra ser ut att inte ha några alls. Jag vet att det här ofullbordade intrycket är typiskt för en art som heter majsmörblomma. Jag skriver det under teckningen, *Ranunculus auricomus, 14 juni*.

Sedan upptäcker jag lågvuxna vita blommor på marken. De står så tätt att de bildar ett trasmattemönster över skogsängen. Överallt lyser små vita blommor med gröna treflikiga blad. Jag blir glad för jag vet att det är backsmultron. Tänk att de finns kvar!

Jag skriver det i dagboken sedan: *Det blir mycket smultron i John Bauer-skogen*.

På kvällen sitter jag vid det stora bordet framför fönstret och ser sjön lägga sig tillrätta efter ännu en dag med båtar och trutar. Jag går ut och stänger bakdörrarna om Siv och Rut. Vinden har slagit om till sydost. Det friskar i lite och granarna viskar något till varandra.

-Godnatt tjejer, ropar jag men jag får inget svar. Jag står tyst en stund och hör hur det snusar inifrån den mörka skåpbilen. Sedan går jag in igen.

Jag stänger dörren till stugan och efter en stunds tvekan vrider jag om nyckeln. Fråga mig inte varför. Det är kanske bara en ovana från stan.

*

Jag vaknar mitt i natten. Jag har ingen aning om hur länge jag sovit. Regnet fingrar hårt på taket och först tror jag att det är det jag vaknat av. Sedan hör jag det igen. Ett dovt ljud. Det kommer utifrån. Ganska nära, tror jag.

Jag tänker på Sivan och Rut för det finns rävar i skogen men det är inte från hönsgården ljudet kommer.

Jag ligger en lång stund och lyssnar. Jag har ett sånt där fiskebåtshjärta igen, det bankar snabbt och stumt.

Det kommer nerifrån sjön. Jag sätter mig upp i sängen. Då hör jag det igen: *Badooong*. Jag försöker se ut genom fönstret. Det är mörkt. Jag kan inte ens se var marken slutar och sjön börjar.

I samma ögonblick spricker den svarta natten upp i en lång vit reva, som om någon drar ett självlysande blyxtlås från sjöns yta och ända upp i himlen. I det starka ljusskenet ser jag allt jag inte såg nyss: snipan vid bryggan, den öde sandstranden, skogens höga siluett, hönsens Volvo Duett.

Jag håller andan. Jag hinner räkna till tre: *Badooong*.

Jag kryper ner i sängen igen. Drar den röda filten över mig. Över hela mig. När jag var liten var jag rädd för åska. Men nu är jag inte liten.

*

När jag var liten bodde farsan och jag och Britt Börjesson i stugan.

Vi hade fina sommar här, särskilt när inte Britt dök upp. Jag sprang och badade dagarna i ända, som småungar brukar göra. Jag älskade att bada. ”Om man är så mycket i vattnet växer det ut simhud mellan tårna”, brukade Britt säga.

Och så rev hon av ett garv.

Först trodde jag på det där. Små barn kan vara så korkade. En dag tog hon mig hårt i armen och drog med mig längst ut på bryggan. Där tvingade hon mig att hoppa i. Hon ropade att jag skulle simma in till land, med all min simhud. Sen sprang hon och ställde sig på stranden och skrattade medan jag flaxade med armarna och skrek att jag höll på och drunkna. Då fattade jag att hon inte fattade någonting om barn.

Jag tror det var den händelsen som gjorde att jag aldrig lärde mig simma. Jag fick nån sorts vattenskräck. Jag stod som en pinne i vattnet. De hade kunnat förtöja snipan vid mig.

Jag började meta. Hittade ett ställe där en liten å med brunt kärrvatten rinner ut i sjön. Vid mynningen kunde jag dra upp abborrar som var så mörkt gröna att de var nästan svarta.

Britt undrade alltid var jag fått dem. ”Rätt långt bort. Efter Norden. Längst ute på deras udde”, förklarade jag. Det var i andra änden av världen. Så långt bort man kunde komma. Men jag vet inte om hon verkligen gick dit nån gång.

På kvällarna låg jag i min säng och lyssnade när Britt sippade mousserande vin och skrattade sitt flabbiga trutskratt.

Jag tänkte: nu går åskan. Men det kom aldrig någon blyxt. Det bara mullrade och mullrade.

Jag visste inte att skratt kunde låta obehagligt. Att det kunde få mig att känna mig olustig till mods. Man säger ju att ögonen är själens spegel. Men en människas skratt kan kanske också vara det. Men det fattade jag nog inte förrän långt senare, när Britt Börjesson och jag gjorde upp räkningen med varandra.

*

När jag vaknar är himlen renspolad. Den lyser ljus, blåvit. Jag har sovit länge igen, för länge, men skyller på nattens oväder.

Jag sätter på tevatten, går ut och pinkar i rallarrosorna och knallar bort till skåpbilen.

Siv och Rut verkar också ha sovit oroligt. De kommer motvilligt vaggande när jag lockar på dem, stannar vid bakdörren och studsar inte ner förrän jag har slängt in två nävar säd.

Jag hittar inga ägg och förstår att ingen kan vara på humör att värpa efter en sån natt.

När jag kommer in igen tar jag av kastrullen och kastar i en tepåse. Jag skär två skivor av limpan och trycker ut kaviar på dem. När jag håller upp teet i koppen märker jag att det är iskallt. Jag fattar först ingenting. Sedan skvätter jag några droppar vatten på plattan. Den är också kall. Jag vridder om strömbrytaren till taklampan men då vet jag redan att den inte kommer att tändas. Strömmen har gått. Jag undrar om jag kan fixa det genom att byta en propp eller om felet sitter i elskåpet på andra sidan viken.

+ 13, rätt klart, måttlig nordost. Ingen ström efter nattens åska, skriver jag.

*

Frampå dagen blir det bättre väder och när jag sitter ute på bryggan tränger sig solen plötsligt fram. Jag drar av mig tröjan och låter min bleka överkropp få värma sig.

Jag tycker om att sitta här. Bryggan är byggd på stora,

kantiga stenbumlingar och kraftiga pålar som slagits ner i botten. Ovanpå har man spikat breda plank som är svarta av tjära och vita av trutskit. En kanalbåt skulle kunna lägga till här. Farsan brukar skoja om det ibland. En morgon kanske Diana eller Juno ligger vid bryggan, säger han. Men om man undantar någon enstaka semesterseglare som sökt nödhamn för ett plötsligt oväder, har det aldrig varit större båtar här än Britts svarta snipa.

Jag kisar ut över sjön, skissar på måfå. Med mjuka blyertsstreck linjerar jag upp viken som skär djupt in i landskapet och kantas av två långa gröna armar. På den ena armen sitter jag. Det är min halvö. Här finns bara urskog och gläntor och kärr. Och så vårt hus då.

Den andra halvön mitt emot är öppnare och ljusare. Där ligger en gård som heter Norden och veteåkrarna lyser som ljusgula utflyktsfältar mellan slingrande grusvägar.

Jag vänder blicken utåt sjön och försöker fånga konturerna av de små öarna som ligger som ankrade fartyg mitt i sjön. Den närmsta liknar en val. Det är Jungfrun. Den är kal. Bara stenar och klippor och berg, och så tusen trutar som håller till där.

Den andra ön liknar en limpa. Det är Fjuk. Det är egentligen flera öar men det ser man inte härifrån. De glider ihop till en enda. Fjuk vet man aldrig var man har, säger folk. Ibland är den en skimrande hägring, som lyft sig flera meter över vattnet.

Jag har sett de där öarna sen jag var liten. Jag har drömt om dem. Fantiserat om att jag rest dit och undersökt dem. Men jag har aldrig satt min fot där. Vi är inget båtfolk, farsan och jag.

Jag tittar på mina ruffa skisser men är inte nöjd med resultatet. Jag har försökt teckna av öarna många gånger. Men de undflyr mig. De har någonting som jag inte lyckas fånga. Någonting som inte syns. Jag har alltid känt en dragning till sådant, till att försöka fånga det osynliga på bild. Stämningar, känslor och sånt. Konstnärer talar ibland om ett speciellt ljus som de jagar. Men jag jagar det som inte syns. Jag vill försöka lära mig teckna det ord inte kan säga. Jag sa det till Gunilla Fahlander på en bildlektion. Det är bra Adam. Man ska sikta mot stjärnorna, svarade hon.

*

Näten ligger i uthuset. Den som använt dem senast måste haft mycket brått. För de ligger hopslingrade i en stor vit plastbalja. Så som de en gång togs upp ur vattnet. Ingenting är rensat, ingenting är rengjort eller rättvänt. Om man inte visste att det var fisknät, skulle man aldrig kunna gissa det.

Jag tvekar men tar till slut baljan och bär ut den på gårdsplanen. Jag ställer den framför verandan och efter mycket rotande hittar jag en lös ände och kan börja det mödosamma arbetet.

Jag hakar fast änden i en spik i verandan och börjar dra ut nätet mot tvättställningen framför de halvvida klarbärsbuskagen. Där vänder jag och går tillbaka mot huset. Nätet är i ett bedrövligt skick. Långa sträckor ser det ut som ett tvinnat snöre. Och de bitar som jag lyckas få att falla ner och veckla ut sig, är så fulla av hål att jag inte kan låta bli att skratta. Men jag vet att det går att fixa. Det kommer att ta en satans tid. Men det går. Allting gör det. Allting, om man verkligen vill.

*

På kvällen överfalls jag av en häftig hunger och kommer ihåg att jag inte ätit sen morgonen. Inne i stugan står taklampan och lyser och jag förstår att strömmen har kommit tillbaka. Jag går in i det rymliga skafferiet och låter ögonen vandra längs raderna av konservburkar. Jag väljer en burk vita bönor. Jag sätter den gamla stekpannan med höga kanter på en av plattorna och skivar ett halvt paket bacon i små tärningar. Jag låter den minimala konservöppnaren tugga sig runt halva locket. Sedan viker jag upp det. När baconet ser någorlunda klart ut häller jag över bönorna och låter det stå och puttra en stund.

Jag äter direkt ur stekpannan, ute på bryggan. Solen står i väster nu, nästan mitt mellan Jungfrun och Fjuk. Den värmer inte lika mycket och jag drar på mig tröjan.

När jag ätit lägger jag mig på magen och doppar ner tallriken i det klara, kalla vattnet och diskar av den med ena handen. Ett stim abborrar flyr förskräckt in mellan de stora bryggstenarna.

- Var inte rädda, viskar jag. Det är bara jag. Det är Adam.

Efter en stund kommer de fram igen och nafsar provande efter de få rester som jag lämnat. Jag ligger kvar en lång stund och betraktar de grönskimrande fiskarna. Sedan märker jag att jag inte tittar på dem längre utan på en annan bild som rör sig i den oskarpa vattenspegeln. Bilden av Adam. Den suddiga bilden av Adam O.

*

- Kom in och ät nu, Adam!

Jag hör Britts röst från huset. Hon låter inte som mam-mor ska göra. Det är ingen vänlig inbjudan. Det finns inte ett spår av värme i rösten. Det är som vilket rop som helst. Britt pratar alltid med mig i samma tonläge. "Adam, bor-sta tänderna! Godnatt, Adam! Adam, framåt marsch!"

Men istället för att lyda order springer jag åt andra hål-let. Rakt ut i trollskogen flyr jag. In bland täta gröna buskar som tar mig i sin famn och gömmer mig för Britt Börjesson.

*

När det skymmer går jag in och sätter mig vid det långa träbordet framför fönstret. En humla surrar dovt och stud-sar mot rutan och jag reser mig för att släppa ut den. Det är länge sedan någon öppnade fönstret och jag får ta i ordent-ligt innan det glider upp. En stor flaga av plastfärgen på utsidan följer med. Humlan vinglar ut i friheten och drun-knar i mörkret.

Jag drar igen fönstret och tänder lampan och går och häm-tar boken om perspektivteckning som Gunilla Fahlander envisats med att jag ska läsa i sommar. Trots att jag är alde-les ensam har jag svårt att koncentrera mig. Den här sortens böcker har aldrig riktigt intresserat mig. Det är för torrt. Jag tvivlar på att det är möjligt att lära sig teckna efter en bok. Jag kan det i alla fall inte. Och det är inte så här jag vill teckna, det är inte det tekniska jag söker. Även om jag inser att man måste kunna det med. "Man måste behärska det för att kunna lägga det bakom sig", sa Gunilla när hon lånade mig boken.

När det bankar på dörren är jag nära att flyga upp i taket. Knackandet är inte särskilt hårt men i den totala tystnaden smäller det som pistolskott.

Jag vet inte vad jag ska göra. Min första tanke är att fly. Kanske ut genom fönstret i köket? Jag är rädd, fast jag vet att det knappast finns någon anledning.

När det på nytt bankar på dörren lyckas jag lugna ner mig lite. Den som står där ute har förstås redan tittat in i den upplysta stugan.

- Vem är det? ropar jag med prövande röst.

- Det är Björn... Björn Arvnell.

Jag går ut i den lilla hallen, tänder ytterbelysningen och öppnar dörren.

Mannen utanför blinkar mot det plötsliga ljusskenet. Han har jeans och träskor och en sliten brun manchesterkavaj. Under kavajen har han en randig olle med dragkedja i hal-sen. Tröjan får honom att se större ut än han är. På huvudet sitter en sliten keps som en gång varit pepitarutig men som nu är blekgrå av solsken och smuts. Det vessleliknande an-siktet är täckt av vit skäggstubb. Han försöker le och visar tänderna och nickar mot mig.

- Jag har sett att det lyst ett tag, säger han. Jag förstod att det var du.

Jag säger ingenting. Jag nickar bara.

- Ska du stanna länge?

- Jag vet inte riktigt. Kanske.

- Och näten har du fått ordning på.

Han tecknar nästan omärkligt med kepsen mot det skira dimstråket som löper tvärs genom trädgården.

- Det var duktigt gjort.

- Det är inte mycket med dem längre.

- Jag höll i alla fall på att fastna i dem, säger Björn och skattar plötsligt och hårt.

Det uppstår en besvärlig tystnad. Jag vet inte vad jag ska säga. Inte Björn heller tydligen. Jag tycker han ser trött ut.

- Och stor har du blivit, säger han till slut. Hur gammal är du nu, sjutton?

- Femton, rättar jag. Hur är det med dig då, frågar jag i ett försök att verka artig.

- Jodå. Det knallar. Fisket är dåligt förstås men det har det varit länge. Jag odlar fisk nu. Regnbågslax. Du har väl sett dammarna?

Jag nickar. Jag har sett de nygrävda dammarna som gjort sår i marken på halvön mitt emot.

- Och jordbruket är ju som det är det. Fast i år har det åtminstone regnat.

- Var är korna? frågar jag.

- De är slaktade. Det blev för tungt. Jag hinner ingenting när jag är själv.

Jag samlar mod, frågar:

- Och...Mary-Lou, hur...är det bra med henne med?

Han nickar.

- Det tror jag väl.

Jag vill inte fråga mer. Jag undrar om jag kanske borde säga att jag träffat henne. Men det blir inte så.

- Vill du inte komma in förresten, säger jag istället.

- Tack ska du ha men jag skulle bara höra så att det stod rätt till. Du vet jag har lovat Britt att hålla ett öga på allting.

- Jag vet.

- Då ger du hönsen?

- Javisst.

- Fint, då slipper jag tänka på dem ett tag.

Han tar ett steg bakåt, ner från det lilla trappsteget av gråsten och börjar gå.

- Du får väl ha det så bra då, säger han.

När han hunnit halvvägs genom trädgården ropar jag efter honom.

- Tänker du säga till Britt att jag är här?

Han hejdar sig. Kliar sig lite nedanför kepskärmen.

- Nej, det behövs väl inte. Inte när det är du.

*

Jag stänger dörren långsamt och drar en suck av lättnad. Jag är glad att han inte frågade mer.

Jag går och lägger mig men har svårt att somna. Jag tror jag legat vaken och snurrat ett par timmar när jag plötsligt kommer på att jag glömt att stänga för Siv och Rut. Jag hoppar upp och drar på mig jeansen och tröjan och springer barfota genom trädgården.

Jag går in i den fallfärdiga hönsgården och stannar utanför skåpbilen och lyssnar. När jag tycker mig höra hönsens lugna snusande skjuter jag igen baddörrarna.

- Sov gott, tjejer.

Jag går långsamt tillbaka över den daggvåta gräsmattan. Samtalet med Björn har rört upp en massa. En massa av det från förr.

Plötsligt känns det som om det var i förra veckan. Allt är sig likt. Allt är som då. Det är samma dofter i trädgården. Samma fuktiga gräs mot mina nakna fötter. Samma dova

susande från skogens granar och sjöns lugnande andetag. Allt det jag tyckte om. Det är bara jag som har förändrats.

*

- Adam, kom nu!

Jag står på knä mellan några tuvor i den fuktiga skogen. Jag har upptäckt några blommor där, några grönvita små klockor som jag inte lagt märke till tidigare. Blommorna sitter uppträdde som vita pärlor längs kala stjälkar. Som liljekonvaljer nästan. Och ändå inte alls. De liknar ingenting annat jag sett. Jag är förvånad över att så vackra blommor kan växa så djupt inne i skogen, bland bärris och ormbunkar och mossa.

- Adam!

Jag bryter snabbt en stjälk och ger mig springande av i riktning mot farsan och Britt. Galopperar mellan de höga starrtuvorna, leker att jag är en vildhäst som jagas av en flock vargar. Frustande av energi och låtsad fasa snor jag in i säkerhet mellan farsans ben, och stöter i hastigheten till Britts bärplockare så att blåbären yr i luften.

- Akta, Adam!

- Titta vad jag hittade! Är det en pippennell?

Jag räcker stolt den vita skogsblomman till farsan och han tar emot den och granskar den. Ett småleende leker i hans mungipa.

- Nån pimpinell är det inte Adam men det är en fin blomma.

Jag nickar, glad över att ha funnit denna fina blomma åt honom.

Så tar han upp sin lupp ur bröstfickan och granskar blommans olika delar under förstoringsglasat. Han gör det för att ge min upptäckt större betydelse. Han låtsas inte om att Britt Börjesson står och stampar av otålighet.

- Det är en klotpyrola, säger han och nickar gillande mot mig. Du ser det här kala, uppräta växtsättet, det är typiskt för pyrolorna.

Han ger mig blomman och jag stoppar den försiktigt längs kanten i min korg för jag vill att vi ska pressa den och sätta den vår samling, klotpyrolan.

I min och farsans samling.

*

Jag vaknar tidigt av regn som skvalar på taket. Jag går fram till fönstret och ser ut. Regnet får sjön att koka. Dropparna liksom sjunker ner i vattenytan och kastas upp i ett mönster som jag känner igen så väl och som jag ändå inte kan sluta att titta på. Jag sätter på tevatten. Av limpan återstår bara en skalk som liknar en brun barkbit. Jag stoppar den i fickan.

Det är varmt ute, solen trycker bakom molnen. Det kommer att bli väderomslag. Det kan bli en fin dag.

Siv och Rut vägrar att komma ut i regnet och jag lägger deras säd i en liten hög inne i skåpbilen.

- Här får ni lite bröd också, säger jag och smular det sista av limpan mellan mina handflator. De pickar i sig brödbitarna som faller från mina händer. Jag kikar efter ägg, både i sätena och i lastutrymmet men kan inte finna några. Jag grälar på dem en stund.

I skafferiet hittar jag konserverade persikohalvor som jag

äter direkt ur burken. Jag njuter av de söta fruktbitarna som smälter i munnen. Sedan dricker jag teet sittande på trappan framför huset, där ett litet utskjutande tak skyddar mig från de sista regndropparna. Solen har brutit igenom molnen nu och hänger ner som änglahår över åkrarna på andra sidan viken.

Jag börjar tänka på Mary-Lou igen.

Jag undrar hur hon mår. Om hon har ändrat sig och vill återvända hit. Som jag.

*

Det är söndag. En blågul flagga slokar högst uppe i den vita flaggstången. I trädgården sorlar finklädda människor kring det dukade kaffebordet.

Jag går längs gången mellan blommande rabatter. Gången slutar framför en rund plats som nyligen belagts med svarta stenar som har en nästan spegelblank yta. Jag vet att det är svart granit för jag tittade på när Björn la dem. Han har fått dem vid någon konstig bytesaffär av det slag som han ofta håller på med. Mitt i stenläggningen står det gamla bigarråträdet som dignar av frukt.

Där hittar jag henne.

Hon sitter en bit upp i trädet och har följt mig med blicken hela tiden. Hon är inte finklädd som jag utan har jeans och en röd t-shirt. På huvudet har hon en gul mössa som det står Odal på.

- Hej Adam, säger hon.

Hennes ögon klurar mot mig. Hon kastar huvudet bakåt så att det långa bruna håret lyfter.

- Hej, säger jag.

- Kom upp, säger hon.

Mina ögon vandrar från Mary-Lou till bigarråerna för. Så mycket bär har jag aldrig sett. Hemma har vi bara klar-röda körsbär som är så sura att man kan spotta kärnorna över hela huset.

Jag tvekar. Ser på mina kläder. Men följer sedan hennes exempel och klättrar upp i det grovstammiga trädet.

När jag kikar upp ser jag hur Mary-Lou kliver vidare uppför trädet. Hon stiger från gren till gren, som om det var en trappa hon gick i.

På den översta grenvåningen sätter hon sig.

- Sno dig, ropar hon.

Jag klättrar sammanbitet. Jag undviker att se ner och håller blicken vid stammen. Jag upptäcker en guldgul klump på en gren.

- Vad är det här? säger jag tacksam över att finna ett skäl att avbryta klättringen.

- Det är bara kåda, säger hon.

Jag fingrar på den gula, stela massan.

- Det ser ut som guld, säger jag.

Vi sitter högst uppe i trädkronan, som två örnungar. Under oss pågår Mary-Lou's födelsedagskalas. Grusplanen framför huset är nykrattad och full av bilar. Mary-Lou's mormor har kommit från servicehemmet. Hon är nittio år och har vitt hår och samma nyfikna ögon som Mary-Lou. Björns röda flint lyser mot oss. Jag betraktar den förvånad, undrar om det är normalt att tappa håret så tidigt. Jag hör hur han berättar en rolig historia och när han är färdig kommer Britts gälla gråtrutskratt flaxande genom trädgår-

den. Jag gör en grimas mot Mary-Lou. Det är som om det inte angår oss. Som om Britt inte når mig här.

- Så goda de är, säger jag och håller ögonen på bären i min hand.

Mary-Lou betraktar mig.

- Du har svindel, va?

Jag nickar intensivt, ser på bigarråerna.

- Jag tror det.

- Vad modig du är som vågar klättra upp ändå, säger hon.

Jag blir stolt. Jag gör ett försök att lyfta blicken men jag hinner bara skymta de svarta stenplattorna under trädet innan jag känner hur det snurrar till i skallen och jag tar ett stadigt tag i grenen.

- Ska jag berätta för dig vad man ser härifrån?

- Jag nickar.

Mary-Lou ställer sig upp i trädet, och jag blir rädd och tar ett snabbt tag om hennes ben.

- Är du inte klok, viskar jag.

- Äsch, det här är väl ingenting mot Eiffeltornet.

- Har du varit uppe i det?

- Nej, men jag ska. Vi ska åka dit, säger pappa.

- Kan du se Fjuk?

- Ja. Jungfrun med. Och ditt hus. Det sitter tre rävar utanför eran hönsgård. Och din cykel har ingen luft i framdäcket.

- Du ljuger! Sånt kan man inte se.

Då brister Mary-Lou ut i skratt.

- Man måste ha fantasi, Adam!

*

På eftermiddagen cyklar jag till affären. Jag trampar långsamt längs den slingrande grusvägen och andas in välbekanta dofter från vetefält och ärtåkrar. I svängen efter busshållplatsen upptäcker jag blåklint i kanten av säden och jag ångrar att jag inte tog med skissblocket. Jag stannar och plockar en bukett och lägger den på pakethållaren.

Det är inga kunder i affären och jag vandrar lite planlöst mellan hyllraderna. Jag fiskar upp två limpor. Tvekar en stund framför ett sexpack med ägg men lägger tillbaka det.

- Inget annat, säger Rosén och ser upp från sin tidning. Han vänder på de bägge limporna och slår in priset i kassaapparaten.

- Nej tack. Jo förresten. Batterier. Vanliga ficklampsbatterier. Två stycken.

Rosén plockar ner två avlånga batterier från en batterihylla bredvid disken. När han ska räcka dem till mig, hejdar han sig:

- Men är det inte...Adam! Det var inte i går.

- Nej, säger jag. Det var ett tag sen.

- Så du är på besök?

Jag nickar.

- Jo.

- Och hur är det i storstan annars?

- Jorå, det är väl bra.

Jag lägger två tjugokronorssedlar på disken. Han tar dem och ger mig en näve kronor tillbaka.

- Hälsa så mycket, säger Rosén.

Jag nickar och öppnar dörren. Just då kommer jag på att

skulle köpa ett telefonkort också. När jag fått det säger jag hej till Rosén en gång till och går bort till telefonautomaten mitt emot butiken. Jag går in och ringer och låter många signaler gå fram men får inget svar.

*

Blåklinten på pakethållaren slokar när jag cyklar sista biten. Det går ingen väg fram till huset. I alla fall ingen riktig väg. Grusvägen slutar med en skarp vänstersväng och försvinner ner mot stugbyn. Men jag trampar rakt fram i kurvan och följer sedan två knappt synliga hjulspår som letar sig fram över den öppna hagmarken. Förr låg det bruna kor under träden och det luktade syrligt om däcken av kom-ockorna man kört över.

*

Jag rör med långsamma tag, vilar årorna i luften och låter snipan glida en bit innan jag på nytt tar spjörn med fötterna och sätter i årorna. Båten är lång och tungrodd. Men den är stadig och rör man bara jämnt så rör den sig ganska villigt över ytan. Det gäller att hålla den igång. Det värsta är flytvästen, den är i vägen hela tiden.

Jag rör ut längs udden, rakt västerut. När jag når storsstenarna där udden tar slut, viker jag av söderut. Efter en stund lägger jag upp årorna på aktertoften och söker efter det första märket inne på land.

Jag hittar det inte. Kanske har allting förändrats så mycket att de gamla märkena inte gäller. Kanske är det jag som minns fel.

Jag bestämmer mig för att lägga nätet ändå och kastar i den röda plastkulan. Jag tar ett par årtag så att snipan får fart att glida, och reser mig och börjar häkta av nätet från plastklykan i lagom takt. Jag är glad att ingen ser mig för nätet är ingen vacker syn. Trots att jag gjort vad jag kunnat för att lappa ihop det är stora partier nästan helt borta. Det ser ut som om det var en långrev jag la ut.

Nätet tar slut överraskande fort och den sista plastkulan dansar iväg av bara farten och glider bort på vattenytan. Jag tittar på himlen men ser inga molnbankar smyga i sjökanten. Det blir nog skapligt väder i morron.

+ 20, *soligt efter nattens regn. Svag sydost*, skriver jag på kvällen.

Jag somnar tidigt men vaknar med ett ryck av att jag har boken om perspektivteckning över ansiktet.

*

- *Nej Mary-Lou! Låt bli!*

Jag står med armarna tätt pressade mot bröstet. Vattnet når mig strax över knäna. Jag har stått på samma fläck så länge att de eviga räfflorna i sandbotten har lösts upp under mina fötter. Vattnet är kallt och mina ben värker.

På stranden ligger Britt och solar sig. Hon har ingen överdel och bröstet tittar åt var sitt håll, som om de spanade efter snygga karlar på den öde stranden. Farsan sitter i en solstol i skuggan under alarna och läser Dagens Nyheter.

En sädesärla kilar längs stranden. Jag har följt den en

stund och sett hur kvickt den snappar upp långbenta myggor i vattenbrynet.

Sädesärlan flyger förskräckt undan när Mary-Lou kommer rusande. Hon har en röd tvådelad baddräkt och forsar ut i vattnet. Hon drar upp knäna så högt att vattnet sprutar om henne. Hon springer rakt mot mig och passerar så nära att det kalla vattnet sköljer över mig.

Jag skriker i högan sky och snurrar runt för att ha kontroll över henne. Hon kastar sig raklång och doppar sig och far upp ur vattnet med ett frustande. Så spänner hon fast mig med sin luriga blick.

-Nej! skriker jag. Låt bli! Du får inte!

Men Mary-Lou låter inte bli. Hon skrattar förtjust och rusar på nytt mot mig. Den här gången stannar hon framför mig och tar loss min händer som nästan är fastklistrade mot bröstet. Hon dansar runt med mig tills jag ramlar omkull.

- Sluta! skriker jag. Lägg av!

Jag hör Britt gnägga på stranden.

Jag rusar upp ur vattnet och river åt mig Mary-Lou's röda filt så att sand och vattendroppar yr rakt över Britt. Hon far upp och sliter av sig solglasögonen.

- Adam! ryter hon.

Men jag struntar i Britt Börjesson. Jag springer ut i vattnet igen och kastar den röda filten så långt ut jag förmår.

- Åh, nej! Hur kunde du, Adam! ropar Mary-Lou.

*

Det går vita gäss på sjön när jag vaknar. Jag blir stående

framför fönstret, ser på vågorna som rytande kastar sig mot bryggans stenläggning.

I den här vinden är det inte möjligt att gå ut med snipan. I alla fall inte med bara åror. Jag ser att det blåser från nordväst.

Jag rycker på axlarna. Näten får vänta. Sjön är känd för att kunna blåsa upp utan förvarning men den brukar lugna sig nästan lika fort.

Jag gör i ordning teet och ett par mackor med räkost. Medan jag käkar kladdar jag förstrött på blocket framför mig. Det blir utsikten från fönstret: bryggan med den gungande snipan, de skummande vågorna, en gråtrut som kommer vinglande utifrån sjön. Jag fyller en hel sida med små blyertsskisser.

Jag drar på mig tröjan och går ut till hönsen. Det är blött i gräset och jeansen blir mörka en bit upp på benen.

- Godmorrn, säger jag när jag öppnar baddörrarna till den gamla Duetten. Siv ruskar på sig och kommer fram till öppningen. Jag tror att de börjar vänja sig vid mig. Jag ger henne säd och lite kokt ris som blev över från gårdagens middag.

Hon kastar sig över riset.

- Koom då, koom då! lockar jag och spanar in i bilen efter Rut. Hon syns ingenstans men jag tycker jag hör ett svagt skrockande ljud längre in i bilen. Jag går runt och öppnar framdörren och kikar efter Rut samtidigt som jag letar efter ägg. Där finns varken höns eller ägg.

- Koom då, Rut! lockar jag och står sedan tyst och lyssnar. Jag tycker mig höra något från baksätet. Jag sträcker mig in i bilen och lyfter försiktigt upp den långa sittdynan.

Där ligger Rut och trycker. Hon ser oroligt på mig, som om hon tvekar om hon ska våga ligga kvar. Till sist hoppar hon upp och springer ut till Siv och börjar äta.

Jag stirrar på platsen där hon legat. Där är en fördjupning som är bäddad med brun stoppning från sätena. I redet ligger två ägg. Jag plockar upp dem och försöker krångla tillbaka sittedynan med ena handen.

+ 19, halvklart, frisk nordväst. Två ägg, skriver jag på kvällen.

Sjön är fortfarande upprörd.

*

Mary-Lou seglar över viken. Det blåser hårt och hennes finnjolle försvinner mellan vågorna. Jag följer den i kikare från fönstret och tycker att hon doppar seglet i vattnet.

När hon lägger till vid bryggan skrattar hon med hela ansiktet åt mina bekymrade frågor.

- Det är härligt när det blåser, Adam. Man känner sig så levande.

Vi går genom skogen till ängen på andra sidan udden. Där växer nyponrosor och enbuskar men framförallt blommor. Massor av blommor: mandelblom, kattfot, jungfrulin, prästkragar. Senare på sommaren kommer brudbröd, gulmåra och stor blåklocka. Farsan och jag har gjort en riktig inventering här. Sjuttiofyra arter har vi hittat och bokfört på svenska och latin.

På ängen finns också några bronsåldershögar som reser sig som väldiga stenrösen. Efter dem stupar det brant ner mot Vättern. Mary-Lou har döpt ängen till bronsåldern.

Det är första gången jag tecknar utomhus och jag känner mig generad när jag går åt sidan och sätter mig och försöker rita av en ljusröd nyponros som håller på att slå ut.

Mary-Lou skuttar omkring på bronsåldershögarna. Hon brukar rota där, hon vänder på stenarna och kikar ner i hålrummen. Jag vet inte vad hon letar efter. Jag tror inte hon vet det själv heller.

- Jag vill göra ett fynd, Adam, ropar hon. Jag vill hitta något som ingen annan har hittat. Något som är flera tusen år gammalt.

Då och då kommer hon svepande fram till mig för att titta på teckningen.

- Du kommer att bli konstnär, säger hon.

- Du kommer att bli upptäcktsresande, svarar jag.

Men hon är redan borta. Snabbt som sommarvinden susar hon över ängens gräs.

- Kom och titta, Adam! Här är ett fågelbo med fyra ungar i, ropar hon med halva kroppen inne i en enbuske.

Sen sitter vi på den branta stupkanten och ser ut över sjön. Här uppiifrån syns vågorna nästan inte. Inte en båt kan vi upptäcka trots att vi kan överblicka en stor sträcka.

- Jag undrar hur det var på bronsåldern, säger Mary-Lou.

- Kanske precis som det är nu, försöker jag. Det har säkert suttit en bronsålderskille och en bronsålderstjej här någon gång.

- Tänk om man varit med då. Bara en dag. Jag ska bli arkeolog och komma tillbaka hit en dag och gräva ut de här gravarna.

- Det finns inget där, Mary-Lou. De är redan undersökta.
- Det är vad man tror ja!
Jag skrattar åt henne. Drar mig lite längre upp på kanten.
- Mår du dåligt?
Jag skakar på huvudet.
- Det är ingen fara.
- Hur högt tror du det är?
Jag sneklar ner mot den steniga stranden. Ser några fisktärnor segla långt under mig.
- Minst femtio meter, säger jag.
Jag lägger mig på rygg i gräset och tittar på den blå himlen. Efter en stund känner jag att Mary-Lou gör det samma. Det händer någonting med oss när vi ligger där. Något som jag inte kan förklara. Ett grässtrå leker över min kind och jag kisar mot Mary-Lou som halvsitter över mig.
- Är du kittlig? frågar hon.
Jag skakar på huvudet.
Hon flyttar strået och sätter det prövande under min haka.
- Nej sluta, skrattar jag.
- Du ljuger!
Vi rullar ett par varv i gräset. Jag försöker ta strået ifrån henne. Till slut ligger hon ovanpå mig. Hon ser mig i ögonen. Och jag ser in i hennes, de enda ögon jag sett som kan skratta och vara allvarliga på samma gång. Och fast vi känner varandra är det första gången vi ser varandra. Tiden står still. Eller också gör den inte alls det. Kanske blir det en kortslutning mellan nutiden och bronsåldern. Vi är inte samma människor som för en minut sedan. Jo, vi är samma. Men mellan oss finns något nytt. Jag känner lust att röra

vid Mary-Lou. Stryker med fingertopparna över hennes kind, över skrattgroparna och läpparna. Jag vet inte varför jag gör det.

- Jag vill att vi alltid ska vara tillsammans, säger jag. Lova det Mary-Lou.

Mary-Lou skrattar. Nickar.

- Det är klart. Alltid, Adam.

Jag river ut teckningen av nyponrosen ur blocket och skriver "Till Mary-Lou" längst ner på papperet. Jag ger bilden till henne. Hon tittar länge på den. Så ser hon upp på mig:

- Rita av mig, Adam!

Men jag skakar på huvudet.

- Jag kan inte Mary-Lou. Jag måste lära mig mycket mer först. Sen ska jag göra det. Jag lovar. En dag ska jag rita av dig.

- En dag kommer du att bli berömd, säger hon.

*

Några veckor senare är det grillfest i Mary-Lou's trädgård. Det är mycket folk och man har dukat i ett avlångt rödrandigt tält för vädergubben i Rapport har snackat om ett lågtryck i flera dagar. En av mamma Scans smågrisar roterar ljudlöst över en bädd av glödande kol.

Han som vaktar grisen har suttit i trädgården sen tio på förmiddagen och bara haft starkölsburkar som sällskap. Någon gång under dagen måste han ha tappat kontrollen över anrättningen, för när tiden är inne och Björn på prov skär upp några skivor visar det sig att den lille grisen fort-

farande är alldeles rå inuti. Det återstår timmar innan den kan ätas.

Kanske är det därför som det går så snett den här kvällen.

Björn bara skrattar. Han rullar ut ett serveringsbord med ett batteri av spritbuteljer och uppmanar gästerna att förse sig med en fördrink till. Han häller upp vodka och whisky och gin. Mary-Lou berättar att alltsammans är hembränt som han blandar med smakessenser som han köper på postorder. Spriten förvaras i femlitersdunkar bakom tröskan i maskinhallen.

Stämningen i trädgården blir högre. Britt Börjessons gälla skratt klipper stora hål i sommarkvällen. Hon har en djupt uringad klänning som med nöd och näppe håller bröstet på plats.

- Hon skulle kunna vara grisens mamma, muttrar jag när Britt lutar sig över drinkbordet och är nära att spilla ut en av tutterna över Björn.

Då skrattar Mary-Lou så att hon får andnöd och jag blir tvungen att banka henne i ryggen.

- Varför släpar din pappa med henne hit varje år, säger hon.

- Jag vet inte, ljuger jag. De är ju arbetskompisar. Hon är redigerare på DN och bearbetar farsans texter. De har jobbat ihop i nästan tjugo år.

- Men för det behöver de väl inte bo ihop?

- Det gör de inte heller. Bara på somrarna.

Och så äger Britt halva vårt hus, för hon hjälpte farsan ekonomiskt när det var lite kärvt strax efter skilsmässan. Utan Britts pengar, hade han inte haft råd att behålla huset.

Det är därför som vi måste dra på Britt. Det är hennes hus också. Men det säger jag inte. Hellre dör jag än säger det till Mary-Lou.

När grisen är ätlig är det ett småslirigt gäng som slår sig ner i tältet. Rödvinsflaskor och ölburkar vandrar längs bordet. Mary-Lou's mamma, som heter Irja, serverar snaps till dem som önskar. Hon är flink som en servitris och klädd i en lång gul sommarklänning. Hon flyger som en fjäril mellan gästerna. Serverar och konverserar. Jag tycker att det märks att hon är van att röra sig bland folk. Hon är studierektor på Wetterskolan och pendlar mellan Norden och stan i en midnattsblå Golf.

Irja sitter hos Mary-Lou och mig en stund. Hon dricker nästan ingenting. Hur skulle hon hinna det? Hennes klackar smattrar som hackspettnäbbar mot den svarta stenläggningen när hon går in i huset för att hämta något.

Mary-Lou och jag k äkar snabbt och går sen ner till sjön. Det är en rätt fin kväll och vi tar hennes båt och ror drag. Gång på gång ror vi över viken, från norruden till våran udde och tillbaka. Sjön ligger som en glasskiva. Det är husvalor kring båten, de jagar insekter tätt över vattenytan.

- Det blir regn i natt, säger Mary-Lou. Det är därför det inte nappar.

När vi är på fjärde eller femte varvet märker vi att vinden friskar i. Jag får brått tillbaka till bryggan. När vi kommer in går det redan höga vågor.

- Den här sjön är ju helknäpp, säger jag när vi gör fast båten. Jag känner att mina knän skakar.

Mary-Lou nickar bara.

- Den blåser upp fort, säger hon lugnt.

Hon vet. Hon har bott vid sjön hela sitt tolvåriga liv. Hon är inte som jag: gäst i verkligheten. Sommargäst!

När vi kommer upp till gården har festen gått in i ett nytt skede. Grisen är avklarad och folk är utspillda i mindre grupper. Några sitter kvar i tältet och dricker kaffe. Jag ser farsan stå och prata i sin eviga mobiltelefon under ett av fruktträden. Han har en gul grogg i handen och vinkar med den när vi kommer. Vi går fram till honom.

- Vem snackade du med?

- Det var Örjan på tidningen. Han kanske kommer ut och hälsar på några dagar.

- Var är Britt? frågar jag.

- Ingen aning, säger fasan och ser sig omkring.

Mary-Lou och jag tar var sin dricka och går in för att kolla på tv. Inne i huset är det tyst och lugnt. När jag tassar iväg för att gå på toa hör jag ljud från ett rum som jag vet är Björns kontor. Först får jag för mig att det kan vara en tjuv därinne. Jag blir stående utanför dörren och lyssnar. Det prasslar. En röst viskar något jag inte kan uppfatta. Någon stönar.

Jag börjar förstå att det inte är någon tjuv men när jag ska gå vidare till toaletten dyker Mary-Lou's mamma upp från ingenstans. Hon frågar varför jag står där i mörkret. Jag rycker på axlarna. Kanske sneglar jag på dörren också. Eller så hör hon det själv. För i nästa ögonblick fattar hon handen om handtaget och öppnar till kontoret och tänder takbelysningen.

Ur den svarta skinnsoffan mitt emot skrivbordet sticker Björns röda flint upp. Han har bara den uppknäppta vita skjortan på sig. Resten av kläderna ligger utspridda över

golvet. Han glor förvånat mot dörren. Som om det först nu slog honom att han borde ha låst den. En gäll röst hörs nerifrån soffan:

- Vad är det älskling?

Det är den röst som jag känner igen bäst av alla röster: Britt Börjessons.

*

Dagarna som sedan följer har jag tänkt igenom många gånger och jag tror att jag kan redogöra för det mesta som sker. Men det finns inget som ens antyder vad den banala händelsen i skinnsoffan skulle leda till. Ingen hade kunnat förutse det. Jag märker ingenting. Farsan är ett levande frågetecken. Och han är annars rätt observant.

Den som tar det bäst är nog Mary-Lou's mamma, som verkar se det från ett sakligt håll. Hon är samlad och klok; fortsätter att vara samma snabba och snygga Irja som förut. Hennes tjocka hår är klippt i en modern halvkort frisyra, och varje gång hon vrider på huvudet så rör sig hela frisyren. Irja vrider mycket på huvudet de här dagarna. Såna där meningslösa detaljer minns jag. De är knivskarpa.

Björn är skamsen som en hund som blivit ertappad med en fläskkotlett i munnen. Han ber om ursäkt dagarna i ända. Försäkrar att det aldrig ska hända igen.

Farsan bara skakar på huvudet åt alltsammans.

- Det är så jävla typiskt BB, säger han.

Britt Börjesson åker på farsans förslag hem till Stockholm för en tid. Jag tycker nästan lite synd om henne. Hon ser plötsligt så ensam och vilsen ut. Och fast jag är rätt trött

på hennes ständiga närvaro i huset måste jag kanske korrigera bilden av henne. Hon är inte bara sån. Det är min subjektiva bild. Det är de sämsta bitarna som kommer fram här.

Britt är en riktig arbetsmyra. Långt innan farsan och jag vaknar på mornarna har hon fått på sig jeans och en utanpåskjorta och står och småvisslar någonstans. Hon målar huset, byter trasiga takpannor, tapetserar vardagsrummet, sätter in ventiler i skafferiet, lägger ny takpapp på utedas-set. Hennes morotsröda hår är samlat till ett gungande garnnystan uppe på skallen och hålls på plats av ett vitt bomullsband som hänger ner i pannan. När jag var liten tyckte jag hon liknade en indian.

Farsan har aldrig varit särskilt praktisk. Han klipper gräset. I alla fall ibland. Det är hans sommarjobb. Förresten, hönshuset är delvis hans verk också. När räven hälsat på för andra gången föreslog Björn att vi kunde låna hans gamla avställda Volvo Duett och ha hönsen i den på nätterna. Den stod ändå bara och samlade damm. Farsan nappade. Jag tror han tyckte att det var en festlig idé. Så en söndagseftermiddag körde Björn in bilen mitt i hönsgården. Där har den stått sen dess.

Farsan ser torpet som sin viloplats. Hit kommer han för att koppla av från stressen på tidningen, för att hålla liv i sina gamla kunskaper i botanik och för att skriva några sidor i sin eviga roman.

Vtan Britt hade huset sakta men säkert förfallit. Jag inser också att man inte kan lasta henne för allt som sedan händer. Naturligtvis för det hon själv gjorde. För det där ovärdiga hånlandet med Björn. Men mer än så? Jag vet att

hon tog det mycket hårt. Men det ändrar inte min uppfattning: jag gillar henne inte.

*

Jag förstår aldrig att Mary-Lou döljer vad hon känner. Hon visar upp en nonchalant min och pratar om det på ett raljant sätt. Hon säger att det är väl ungefär vad man kan vänta sig av en riktig grisfest. Det är som om det inte rör henne i ryggen.

Men sanningen är att händelsen slår ner som en bomb i hennes tillvaro. För henne är det det värsta som kan hända. Allt hon trott på slås i spillror. Hennes pappa bedrar hennes mamma med en annan kvinna i deras eget hem.

Jag tror Mary-Lou tappar proportionerna på det. Det förstoras upp för henne. Det äter sig in i huvudet och förmörkar hennes blick. Jag tror att det är en rätt naturlig reaktion hos någon som är tolv år. Jag skulle kanske ha reagerat likadant själv. Barndomen är i bästa fall en oskuldsfull saga med en kung och en drottning. Förr eller senare genomskådar man det där. Man fattar att ens föräldrar bara är vanliga människor med samma svagheter och brister som alla andra. Men för Mary-Lou blir upptäckten en chock.

*

Jag hör sirenen redan när bilen är uppe vid Vivohallen. Jag står i trädgården och försöker laga en punktering på min cykel. Farsan har rest sig från ordbehandlaren och kommit ut på trappan.

Ljudet är svagt först och når oss bara stötvis, som om vinden får tag i det ibland och sveper ner det mot sjön. Sedan blir det tydligare. Jag tycker det låter som en ylande varg som rör sig i landskapet. Som springer än hit och än dit och vrålar ut sin sorg och smärta.

Jag försöker följa bilens färd längs den slingrande grusvägen. Tycker mig höra hur den saktar in i den skarpa kurvan vid busskuren, ökar farten på raksträckan längs åkrarna, hör när den svänger av innan udden och kör västerut.

När ljudet plötsligt tystnar blir allting stilla. Farsan har kommit ut på gräsmattan och står bredvid mig.

Jag vet exakt var ambulansen stannat. Jag ser att han vet det också.

*

På eftermiddagen ringer farsan till sjukhuset. Han pratar en lång stund med Irja. Jag står bredvid och lyssnar och förstår.

Det är ingen fara för Mary-Lou´s liv. Hon är vid medvetande men har en skada på ryggraden. Några kotor har tryckts ihop. Mer går inte att säga än.

Hon hade hoppat högst uppifrån bigarråträdet och slagit i de svarta granitplattorna.

Hon hade väntat i nio dagar innan hon gjorde det.

*

När jag vaknar har sjön lugnat sig. Vågorna är bara

krusningar på ytan. När jag går ut hör jag ett monotont morrande som kommer rullande över vattnet från andra sidan viken och när jag tittar upp kan jag urskilja en traktor som långsamt tuggar sig fram och tillbaka över ett fält. Traktorn ser ut som en fluga härifrån. Björn slår hö. Jag tar det som ett tecken på att det är stabilare väder att vänta.

Jag äter två smörgåsar med vändstekt ägg och dricker te på bryggan. Traktorn tystnar. Sädesärlan kommer kvillrande genom luften och slår sig ner på bryggan med gungande stjärt. Jag tänker att jag ska försöka teckna av den och letar bland några nyinköpta blyertspennor. Jag väljer en 2B och den mjuka blyspetsen sjunker nästan in i papperet när jag modellerar upp fågelkroppen, det lilla huvudet med den kritvita kinden och de vaksamma, mörka ögonen, den svarta haklappen på bröstet, den stolta stjärten, de kvicka tändsticksbenen.

Just som jag är klar och lyfter papperet flyger sädesärlan mot land. Jag ser den försvinna in under en takpanna nästan uppe vid skorstenen.

Jag sitter kvar och tittar efter den en stund.

Det enda som hörs är de små vågorna som kommer rasslande över gruset i vattenbrynet. Det är riktiga sommarvågor. Jag sluter ögonen och låter min kropp fyllas av det rullande ljudet som upprepas gång på gång. Det här måste vara ett urljud, tänker jag. Så här måste det ha låtit på jorden i tidens början. På bronsåldern. Och ännu tidigare: innan människorna fanns.

*

Efter Mary-Lou's olycka rasar Norden ihop som ett kort-hus. Det är som om hon får oss alla att se händelsen i skinn-soffan i ett annat ljus. I Mary-Lou's ljus.

Jag vet inte om det är ett bra beslut eller inte men Irja pratar med farsan om att hon ska flytta från Björn. För Mary-Lou's skull. Hon säger att hon funderar på att flytta till Stockholm.

Björn börjar dricka. Han var väl inget mönsterbarn tidigare heller, men det var som om spriten inte bet på honom då. Inte som den gjorde på andra. Han hade en nästan magisk förmåga att ensam sköta de många sysslorna på gården. Han kunde vittja nät på morgonen och köra fångsten till stan. Svetsa ihop en rostig Volvo 240 på förmiddagen. Tröska vete efter lunch. Åka in till Odal med traktor och dubbla vagnar för att leverera säden, klara av några invecklade bytesaffärer i industriområdet och komma hem på kvällen med vagnarna fyllda av tegelrör till dräneringen på klövervallen längs sjön och trädgårdsmöbler till en ny uteplats som han tänkte göra. Så hoppade han upp i traktorn igen och plöjde till långt efter midnatt. Och sedan varvade han ner en stund med den rostiga Volvon innan han stupade i säng. Så höll han på. Dag efter dag.

Ingen förstod hur det gick till. Ingen förstod att han orkade. Men Björn själv bara skrattade och strök några svett-droppar från sin flint. Han gick med raska steg, kraftigt framåt-lutad, som om han höll på att falla. Fötterna lyfte knappt över marken. Det såg ut som om han åkte skridskor. Men fort gick det.

Men nu är det som om något brister för honom. Det där nästan osannolika flytet som höll ihop hans tjugotimmars-

dagar, det som gjort att det gick trots allt, kanske kärleken till Irja och Mary-Lou, det överger honom.

Han försöker ligga i som tidigare. Men han börjar glömma saker. En höpress blir stående på en åker i flera veckor. Han kastar sig från det ena till det andra men gör ingenting riktigt färdigt. Han kan koppla på vägsladden och köra ut från gården och så plötsligt hoppa av traktorn och börja måla verkstan och sen strunta i alltihopa och sätta sig och dricka grogg med en sommargäst som kommit för att köpa röding.

Han slutar skratta.

*

När jag ror ut för att vittja har jag svårt att hitta nätet. Det ligger inte där jag tror att det ska ligga och jag undrar om det kan ha drivit långt i den hårda vinden. Sen upptäcker jag en av de röda plastkulorna lite längre ut på sjön.

Det sägs att Vättern är svårfiskad. Det är sant att det är en mycket stor sjö. Den är bråddjup, vattnet är kristallklart. Man måste veta var fisken står, alltså exakt var den står, annars blir man utan. Farsan och jag vet en del om det. Om att bli utan. Men fisk finns det. Lax, sik, harr, gädda och abborre, och så röding förstås. Sik har vi fått några gånger och en sommar fick vi en brax som vägde nästan tre kilo.

Ingenting av det sitter dock i nätet som jag halar upp den här förmiddagen. Det är tomt. Jag blir sådär rådvill som jag kan bli ibland, och kan inte för mitt liv bestämma mig för om jag ska låta det ligga kvar eller om jag ska flytta det en bit eller om jag ska ta upp det för gott. Jag tror jag sitter en

kvart i båten och funderar. Till slut låter jag det ligga kvar i vattnet. Då är jag alldeles genomsvettig.

*

En vecka efter olyckan besöker jag Mary-Lou på sjukhuset. Farsan är med och vi har med oss en ask Aladdin från Vivohallen och en bukett blommor som jag plockat på ängen på andra sidan skogen. Mest blåklockor, för jag vet att hon gillar dem.

Det är en av sommarens hetaste dagar och stan är folktom. Enstaka människor skymtar på parkbänkarna djupt inne i skuggan. På sjukhuset råder en sådan stillhet att vi nästan tror att det är övergivet. Entrédörrarna står på vid gavel. Korridorerna ligger öde. En gardin rör sig lojt i ett fikarum. Inte en sköterska så långt ögat når. Vi glider fram på det blänkande golvet i avdelning 4 och hittar slutligen sal 21 längst bort i en korridor.

Mary-Lou vet om att vi ska komma och reagerar inte när vi skjuter upp dörren. Hon ligger på rygg i en stor stålrörs-säng framför fönstret. På ett bord vid huvudänden står två vaser med blommor. Hon är blek i ansiktet och jag tycker att hon ser mindre ut än tidigare.

- Hejsan Mary-Lou, säger farsan.

Hon nickar nästan omärkligt till svar.

- Hur är det, undrar jag.

- Jodå, säger hon.

- Det är skitvarmt ute, säger jag och gör en grimas med ansiktet, mest för att jag inte kan komma på något annat att säga. Kanske för att jag vill säga att hon i alla fall har nå-

gon fördel av att ligga inne i det här svala rummet.

Hon säger inget.

- Mamma och pappa hälsar, säger farsan.

Fast det är väl också rätt onödigt för Irja är ju här varje dag.

Jag tittar mig omkring i rummet. Det är ganska litet, som mitt eget ungefär. Vid ingången är det en liten hall med en toa. Jag tycker det är skönt att hon får vara själv. Jag tror man behöver ett eget rum om man ska ligga stilla i en special-säng i flera veckor.

- Vilken fin utsikt du har, säger farsan och nickar mot den lummiga parken.

Mary-Lou säger fortfarande ingenting.

Då kommer farsan äntligen på att hala upp chokladen ur sin Vivopåse och jag räcker fram blommorna som jag hållit bakom ryggen.

Hennes ansikte lyser upp när hon ser blåklockorna. Hastigt, som när solen blinkar till bakom ett mörkt moln.

- Tack, säger hon. De är fina.

- De är från bronsåldern, säger jag. Där finns massor nu.

Jag säger det för att jag vill berätta att de här blommorna betyder mer än vanliga blommor. De är från vår äng. Jag ser att hon får tårar i ögonen.

- Vi sticker dit när du kommer ut härifrån, säger jag.

Mary-Lou nickar. Hon sväljer. Så ser hon på mig med ögon som är helt olika dem jag är van att möta. Blicken får mig att haja till. Så säger hon:

- Jag kanske aldrig gör det, Adam. Jag kanske får stanna här.

Jag skruvar på mig, vet inte vad jag ska säga. Jag tror att jag är rätt nära att börja tjuta. Jag vet att det är en allvarlig skada hon har i ryggen. Att det kommer att ta mycket lång tid innan hon blir bra. Att hon nog aldrig kommer att bli riktigt återställd. Men hon hade tur också. Skadan sitter lågt. Hon landade visst på rumpan. Det är kanske därför hon lever.

Allt det hinner jag tänka för jag blir så rädd när jag ser Mary-Lou´s ögon. Långt borta hör jag farsan prata om vilka stora framsteg som görs inom sjukvården. Men jag lyssnar inte. Jag bara stirrar på Mary-Lou. Hennes ögon är alldeles tomma. Det är som att titta in i två svarta hål. Mary-Lou är inte där.

*

Jag besöker henne en gång till. Då är hon trött och nedstämd. Hon svarar nästan inte när vi pratar med henne och efter en stund börjar hon gråta. En ung sköterska med en lång svart fläta kommer in och säger att det är bäst att Mary-Lou får vila lite.

Några dagar senare åker vi tillbaka till Stockholm. Farsans semester är slut.

När vi kommer tillbaka sommaren därpå är Mary-Lou och Irja borta. Björn bor ensam på Norden och kämpar en ojämnr kamp mot ogräs och hembränt.

Den sommaren Mary-Lou skulle ha fyllt tretton är första gången som det inte är kalas i den stora trädgården.

På hennes födelsedag går jag till bronsåldern och plockar en bukett som jag lägger på ett av stenrösen. Jag står stilla

en stund, ber tyst att Mary-Lou ska bli frisk och att det ska bli som förut.

Vi stannar bara några dagar. Jag tror att både farsan och jag känner samma sak. Att det inte går att vara här. Senare åker farsan ut igen. Ensam ibland. Med Britt en gång. Men jag följer inte med. Jag kan inte. Jag blir inte fri från det. Det är som om jag själv fallit. Efteråt sa farsan att jag förstörde upp alltsammans. Det är möjligt. Men det kändes inte så då.

Farsan ringer till Irja ibland. Hon berättar att läget är oförändrat och att hon är orolig för Mary-Lou. Hon har blivit inåtvänd och bitter. Ett tag tror jag nästan att farsan är lite intresserad av Irja. Att det ska bli nåt mellan dem. Jag menar, varför inte: det hade väl bara passat in i det allmänna mönstret. Men det händer aldrig nåt. Farsan är för lat. Han orkar inte engagera sig. Han tycker han har det bra som han har det. Han har ju mig.

*

Jag skakar på huvudet och ser ut över sjön, bort mot Norden. Livet är så skört, tänker jag. Det kan förändras lika snabbt som man slår ihjäl en mygga. I morgon eller om fem minuter kan allt se annorlunda ut.

Finns det en mening med det som sker, med det meningslösa som händer oss? I vintras kom det ett par dörrknackare från nån religiös sekt och pratade om det. Det var två magra, kostymklädda krakar med bakåtkammat svart hår och glasögon. Jag hade tänkt avvisa dem snabbt men de lyckades vända allt jag sa till intressanta frågor som de skulle svara

på. De sa så då. Att det finns en mening med allt som sker. Att vår uppgift i livet är att upptäcka den meningen.

Jag nickade och höll med. Sa att det var tänkvärt. Jag gjorde det för att jag fattade att det var enda sättet att bli av med dem. En fråga brände hela tiden på mina läppar: Men om en tjej som är 12 år hoppar från toppen av sitt bigarrå-träd och slår sig fördärvad, vad är det för mening med det?

Jag sa det aldrig. Jag nickade och jamsade med. Det var fegt, men jag är så feg ibland.

Efteråt har jag förstått att det fanns olika versioner av Mary-Lou´s hopp från trädet. För mig var saken solklar. Hon försökte ta livet av sig. Men jag begrep att Björn och Irja trodde att hon hade ramlat ner. Att det var en olycka! Till och med farsan, som ändå ska vara en kritiskt granskande journalist, verkade luta åt att det var en olyckshändelse. Är vuxna blinda? Eller förmår de inte att ta in obehagliga sanningar?

Jag upplevde det på ett helt annat sätt. Det låter kanske konstigt, men jag beundrade Mary-Lou i hemlighet för vad hon gjort. Jag var imponerad av hennes mod, av hennes obevekliga beslutsamhet. När jag tänker på det ryser jag i hela kroppen. Det var så typiskt Mary-Lou. Hon följde alltid sina känslor. Så var hon.

*

På eftermiddagen cyklar jag till Vivohallen. Jag stannar till vid busshållplatsen och rotar med handen i vår brevlåda. Där ligger ett vykort från Damaskus. Farsan har det jobbigt för det är för varmt, skriver han. Nästan fyrtio grader i skuggan.

När jag trampar vidare ser jag att det är mängder med baldersbrå i vetet. De vita, prästkrageliknande blommorna ligger som ett vitt skum över åkrarna. Luften är torr. Det är varmt här med. Det doftar kryddigt av mognande säd. Jag svettas trots att jag cyklar långsamt. Fyrtio grader i skuggan, tänker jag. Det var som fan, farsan!

Jag köper bröd och mjölk och fil och en dyr tub med skinkost.

Sen går jag och ringer till morsan. Hon låter glad när hon hör att det är jag. Jag säger att allt är toppen. Att solen skiner och att jag har blivit rätt brun.

När vi sagt hej och var rädd om dig och ring snart igen, tar jag upp det guldfärgade visitkortet och slår det sjusiffriga numret som står på det. Jag räknar signalerna som går fram. Hon svarar mitt i den fjärde.

- Det är Mary-Lou Arvnell.

- Hej... det är Adam.

Det blir tyst i luren någon sekund. Jag tycker mig höra hur hon tar sats:

- Hej.

- Jag lovade ju att jag skulle höra av mig.

- Ja, det var roligt att du gjorde det.

- Hur är det i stan?

- Varmt!

- Här också. Till och med i vattnet!

- Ringer du från affären?

- Ja. Jag orkade knappt cykla hit.

- Jag vet.

Jag tycker att hon låter ganska glad på rösten. I alla fall gladare än jag trodde hon skulle låta. Eller är det bara som

hon håller masken?

- Jag träffade Björn häromdan. Han kom och hälsa på.

- Jaha.

Jag förstår att jag trampat in på ett känsligt område och letar efter något annat att säga:

- Jag tecknar blommor på bronsåldern. Det är fint där nu.

- Jaha.

Jag samlar mod. Följer en mörkblå Golf som svänger in och stannar framför Vivo. Ser att den är tyskregistrerad. Frågar, äntligen:

- Har du funderat på det vi pratade om?

Det blir tyst i luren ett ögonblick:

- Att komma ut, menar du?

- Ja. Det skulle vara jättekul.

- Mamma och jag har pratat om det. Hon tycker att det är en bra idé. Hon vill att jag ska göra det.

- Det tycker jag också, säger jag ivrigt. Du får bo i Britts rum. Det är det bästa i hela kåken.

Det blir tyst i luren igen. Sen säger Mary-Lou:

- Jag tror jag gör det, Adam. Jag tror jag kommer!

*

När jag står framför torpet har jag inte en aning om hur jag kommit hit. Det fattas en halvtimme av mitt liv. Jag har cyklat sju kilometer utan att vara medveten om det. Jag har befunnit mig någon annanstans. Jag antar att jag får vara tacksam över att jag inte blivit påkörd, för bussen måste jag ju ha mött.

När jag nattar Siv och Rut på kvällen känner jag mig fortfarande glad. Baksätet är tomt. Det är fjärde dagen i rad

utan ägg. Jag säger åt dem att de får försöka skärpa sig lite. Vi ska få främmande, förklarar jag.

Åck-åck-åck, säger Rut och Siv och vaggar bekymrat på sina huvuden.

*

Jag knallar ett par varv med sopborste och skyffel och hittar två döda humlor under fönstret i vardagsrummet. Jag kastar ut dem och lite smuts genom den öppna dörren. Jag funderar på om jag ska skaka trasmattan i köket men bestämmer mig för att det inte är nödvändigt. Det är ju bara jag som bott här.

Jag går en sväng i trädgården och plockar några kvistar jasmin som jag sätter i en smal keramikvas i fönsterkarmen i Britts rum. Jag har tagit fram den gamla porslinspottan som Britt köpte på auktion.

+ 27, *sol, svag sydvind* skriver jag i dagboken.

Jag har svårt att somna. Det blåser i granarna och jag undrar om sjön ska brusa upp igen. Under täcket hörs ett snabbt, bankande ljud. Det är mitt fiskebåtshjärta som börjat slå.

Lugn, lilla hjärta.

Mary-Lou kommer nu. Det går säkert bra.

- Säkert att du inte vill ha då?

- Ja.

Mary-Lou sitter på bryggan och ser ut över sjön. Hon vänder sig inte om när hon svarar. Kvällssolen smeker hennes kind, ger hennes mörkbruna hår en ljus gloria. Jag går fram och sätter mig med benen i kors bredvid henne. Jag blåser försiktigt på det heta teet.

- Vad fint det är, säger hon.

- Jag är glad att du kom.

Hon vrider på huvudet, äntligen, ser på mig en kort sekund. Jag möter hennes ögon, den tomma blicken, och känner hur det hugger till i hjärtat, igen. Herregud, tänker jag. Herre Gud, vad har du gjort med Mary-Lou. Så vänder hon sig bort.

Vi sitter tysta. Låter kvällen tala. Vågorna mumlar osammanhängande, en snabb plastbåt rundar udden och river upp en söm i det blanka vattnet på sin väg in mot Norrängens stugby, och trots att båten är långt ute på sjön så hör vi vad de säger ombord, lika tydligt som om de suttit i snipan här vid bryggan. Varenda ord går fram.

När båten är borta hör vi att Sivan och Rut ojar sig över något borta i hönsgården.

- Vad kul att du har höns, säger Mary-Lou.

Jag nickar.

- Fast de värper inte.
- De kanske ruggar.
- Vad är det?
- De byter fjädrar. Det tar några veckor innan de nya vuxit ut.

Jag funderar på saken. Rut och Sivan känner sig kanske lite hängiga.

- Vill du se? undrar jag och räcker henne skissblocket.

Jag vill att hon ska se hur annorlunda jag tecknar nu. Att jag har lärt mig ett och annat under de här tre åren.

Hon nickar och tar emot det och bläddrar snabbt i blocket.

- Bra, säger hon och räcker det till mig.
- Hur går det med ditt sjungande?

Hon sitter tyst. Det verkar inte som om hon tänker svara. Jag försöker släta över.

- Jag kom bara att tänka på när vi träffades på Söder. Du skulle sjunga i Sofia kyrka.

- Jaha.
- Ska du satsa på det, på att sjunga?

Hon svarar inte med detsamma. Sen börjar hon tala med en röst som är så hård att jag fryser.

- Vad tror du jag ska bli, Adam? Kan du inte se det? Ett jävla vårdpaket, det är vad jag ska bli!

Hon snurrar runt och rullar snabbt in mot land, fortsätter i betydligt långsammare takt över gräsmattan. Hon stannar framför trappstenen vid ytterdörren och skriker med gäll röst:

- Hjälp mig då för helvete!

När Mary-Lou stängt in sig i Britts rum sitter jag en stund vid bordet framför fönstret. Jag ritar utan att tänka på vad jag gör. Handen får sköta sig själv. Efter en stund reser jag

mig. Jag går ner till bryggan och borstar tänderna. När jag kommer tillbaka stannar jag utanför Mary-Lou's dörr och frågar om hon behöver hjälp med nåt. Hon svarar inte. Kanske har hon somnat.

- Jag går och lägger mig, Mary-Lou. Om det är nåt du vill ha, kan du bara ropa.

Jag krafsar ner en rad i dagboken: + 22, *sol svag sydvind. Mary-Lou här.*

Jag kryper ner i sängen, försöker läsa lite men kan inte koncentrera mig. Jag släcker lampan och ligger vaken länge.

*

Jag vaknar tidigt, sätter på tevatten, försöker röra mig tyst, smiter ut och vattnar rallarrosorna. Det är en fin dag. Sommaren börjar komma i form. En segelbåt som sökt natthamn i viken stävar ut med fladdrande storsegel och två småkillar i sittbrunnen vinkar åt mig. De har flytvästar upp över öronen och jag ser bara det blonda håret som sticker fram. Jag vinkar tillbaka, knallar ner till hönsgården. Det ligger rätt mycket fjädrar på marken och jag tänker att hon kanske har rätt, Siv och Rut ruggar nog.

När jag kommer in kokar vattnet. Jag stänger av plattan, kastar i en tepåse, skär upp bröd och dukar fram på bordet framför fönstret, jag hämtar skinkosten i skafferiet. Jag hör ljud från Mary-Lou's rum. Dörren glider upp och Mary-Lou blir synlig. Hon tar sats med armarna, grimaserar lite när hon skumpar över tröskeln, och rullar in i köket.

- Jag ska ta bort den där, säger jag.
- Har ni fortfarande ingen toa inne?

Jag skakar på huvudet.

- Bara utedasset du vet.

Dasset är ett rött skjul som ligger uppe på ett litet berg i skogskanten, ett bit från huset. En delvis stensatt gång leder dit. Genom springorna i dörren ser man hela viken.

- Och hur har du tänkt dig att jag ska komma dit?

Jag inser att vi har problem. Jag har inte tänkt alls på sådana saker. Att ta sig upp till dasset med rullstol är knappast möjligt. Inte ens om jag kör henne. Jag kommer att tänka på att farsan ibland körde mig dit i skottkärran när jag var liten. Det var bland det roligaste jag visste.

- Vänta ska du få se!

Jag går ut i trädgården och hittar till slut skottkärran bakom uthuset. Jag tittar i den. Den verkar inte alltför ren. Jag öppnar uthuset och tar två tomma plastsäckar som jag lägger i skottkärran. På en krok hänger den blåvita båtmössan med skärm som farsan fick när han fyllde trettio. Jag sätter den på huvudet. Småspringer med skottkärran över gräsmattan, parkerar elegant framför dörren, går in och gör en honnör.

- Adams taxi, till er tjänst.

Mary-Lou verkar inte road. Hon reser sig bara upp, sträcker armarna mot mig. Jag tar henne precis så, i famnen, så att henne huvud och axlar blir hängande över mina axlar, jag bär henne försiktigt ut genom dörren, hon är mycket lättare än jag trodde, som en skyltdocka, tänker jag, och sänker långsamt ner henne i kärran så att benen vilar över ena kanten.

- Mot skithuset! säger jag och tar ett stadigt tag i träskaklarna.

Det blir en ganska skakig färd, sista biten får jag ta i or-

dentligt så att kärrans tjocka gummihjul liksom studsar upp för berget.

- Varsågod, säger jag och sätter ner skottkärran framför det röda trähuset. Jag ställer upp dörren på vid gavel.

- Lagg av nu, säger Mary-Lou och sträcker armarna mot mig.

Jag försöker få samma tag igen men jag får henne inte lika högt upp. Mary-Lou's ansikte kommer i höjd med mitt eget, hennes kind mot min ett ögonblick, hennes kropp blir hängande utmed min. Jag ställer henne bredvid skottkärran, böjer mig ner lite och tar ett nytt tag och bär in henne.

- Jag väntar där nere, säger jag och nickar mot sjön.

Mary-Lou rör inte en min. Jag skjuter igen dörren om henne och går och sätter mig vid vattnet. Jag väntar en hel evighet. Till slut börjar jag undra om hon somnat därinne. Just när jag rest mig för att gå och kolla, ropar hon på mig.

- Det är en jävla massa humlor här inne, ropar Mary-Lou och sparkar upp dörren. Några humlor tumlar ut och brummar bort mot skogen.

- Jag tror de har ett bo i närheten, säger jag.

- Ta ut mig härifrån, skriker Mary-Lou och sträcker armarna mot mig. Jag går fram och får ett bra grepp, börjar redan få ett hum om vilken teknik man ska använda, och bär henne tillbaka till skottkärran.

Vi studsar nedför stensluttningen. Jag lyfter henne in i huset, slappnar av lite för tidigt och är på vippen att slå hennes huvud i det låga dörröppningen till köket, upptäcker det i sista sekunden, sätter ner henne i rullstolen igen. Jag känner mig nöjd med mig själv, tycker jag klarar det här ganska fint.

- Vill du ha lite frukost?

Mary-Lou nickar. Men när jag häller upp teet ser hon på det med avsmak. Jag har glömt att fiska upp tepåsen och vätskan är mörkbrun och simmig.

- Jag sätter på nytt, säger jag häller ut teet i vasken. Ta en macka så länge.

- Finns det inget kaffe?

- Vill du hellre ha det?

Mary-Lou nickar.

Jag letar igenom skåpet, skakar på huvudet.

- Jag ska köpa det.

- Har du inte smör heller?

Jag skakar på nytt på huvudet:

- Jag tycker inte det behövs om man tar mjukost på.

Det nya teet blir lyckat och jag häller upp åt Mary-Lou. Sen tar jag en macka med skinkost. Mary-Lou läppjar på sitt te. Jag frågar om hon inte ska ha en smörgås i alla fall.

- Du borde äta nåt. Det finns konserverade persikohalvor, det är gott.

- Jag är inte hungrig.

Jag tar en macka till. Pekar ut mot en båt. Mary-Lou låtsas inte om den. Jag hämtar boken om perspektivteckning och läser lite i den medan jag äter.

- Säg till om du vill ha mer te.

- Nej tack.

- Vad har du lust att göra?

- Inget särskilt.

- Jag tänkte vi kunde gå till bronsåldern.

- Jag stannar hellre här.

- Okej. Det är fint här med.

Mary-Lou ställer sig upp och jag rullar ut stolen genom hallen och nedför trappstenen och ställer den i gräset utanför huset och går in och hämtar henne.

- Vill du vara bussig och inte hålla mig som om jag var en trasdocka, säger hon.

- Förlåt.

Vi sitter nere på bryggan sen. Mary-Lou i sin stol, längst ut. Hon har ett kollegieblock med bruna pärmar i knäet. Då och då skriver hon i det. Sen tittar hon upp, ut över viken, bort mot Norden. Långa stunder blir hon sittande så stilla att jag undrar om hon somnat.

Jag får lust att rita av henne där hon sitter med hela viken framför sig men jag är osäker på om hon gillar att jag tecknar henne i smyg och låter det vara. Jag sjunker ner i nåt kontemplativt tillstånd. Lyssnar på vågorna. Mediterar lite.

Jag sitter så en kvart eller en timma, jag vet faktiskt inte, och bara följer de mörkgröna vågorna som rullar in i viken och spricker ut i ett skummande skratt strax utanför stranden. Det är riktiga badvågor idag, såna där som man brukade hoppa i när man var liten. Jag får nästan lust att bada.

När jag tittar upp ser jag att Mary-Lou hon snurrat stolen och tittar mot mig.

- Det är för varmt. Jag vill in, säger hon.

- Jag ska hjälpa dig.

Jag kör henne fram till huset, lyfter upp henne och bär in henne i rummet och sätter henne försiktigt på sängkanten. Jag går ut och hämtar rullstolen.

- Vill du vara snäll och stänga dörren, säger hon när jag ställt rullstolen bredvid sängen.

- Jag cyklar nog till Vivohallen, säger jag. Är det nåt sär-

skilt du vill ha.

- Nej.

- Vi ses senare då.

Jag drar igen dörren, går ut i solskenet. Jag leder ut cykeln genom grinden och trampar sakta längs hjulspåren genom hagen.

Det kommer aldrig att gå, tänker jag. Hon funkade inte. Hon är en annan människa. Vi känner inte varandra.

Jag funderar på om jag ska ringa till färdtjänsten och be dem hämta henne igen.

*

När jag kommer tillbaka sitter Mary-Lou vid bordet framför fönstret och läser i min väderdagbok. Hon lägger den ifrån sig när jag kliver in med en stor bärkasse som jag hivar upp på diskbänken.

- Hej, säger jag.

Mary-Lou svarar inte.

- Jag har köpt tomater och gurka och sallat. Och kaffe, lägger jag till och börjar packa upp varorna på diskbänken. Jag viker ihop papperskassen och lägger den ovanpå tidningshögen längst ner i bokhyllan och bär in varorna i skafferiet.

- Vad vill du ha till lunch, ropar jag. Jag är skithungrig.

- Vad finns det?

Jag ser mig omkring.

- Massor, ropar jag. Kom in och kolla.

Jag hör att hon vrider på rullstolen och kommer skumpande över tröskeln. Mary-Lou tittar längs de djupa

trähyllorna som kantas av konserver. Det finns säkert hundra burkar. Vita bönor, bruna bönor, ärtsoppa, pytt i panna, ka-lops, tonfisk, fiskbullar, sardiner, matjesill, köttbullar, krosade tomater, gröna ärtor, majs, sparris, delikatesspotatis och en hel hylla med bara konserverad frukt.

- Det är farsans förråd, säger jag. Han sitter här och jobbar ibland.

- Vad brukar du äta, säger Mary-Lou.

- Det är olika. Jag kan göra farsans special om du vill.

- Vad är det?

Jag lyfter ner en burk vita bönor och en burk fiskbullar i hummersås.

- Man blandar det här, häller i en skvätt olja och lite salt och svartpeppar. Det är faktiskt gott.

- Usch, säger Mary-Lou. Har ni bara konserver?

Jag tänker att jag kanske inte ska berätta hur farsan gör när han sitter här och skriver på hösten och ställer ut konserver i långa rader ovanpå elementen. ”Så är de lagom varma, när hungern sätter in”.

- Det finns lite annat i skåpet i köket. Pasta och potatismos och ris och sånt.

- Jag är inte hungrig.

- Du måste äta, Mary-Lou.

- Kan du göra en tomatsallad?

- Självklart.

Jag småvisslar medan jag gör i ordning maten. Skivar tre fina tomater och halva gurkan och lägger det på en tjock bädd av sallatsblad. Jag tänker att det borde varit några skivor gul lök över det här men det har jag glömt att köpa. Jag går ut i skafferiet och hämtar en glasburk med svarta oliver

och kastar ut ett tiotal av dem över salladen. Jag gör en dressing av olja och ett par skvättar plastcitron, rör ner lite senap och saltar och pepprar. Skär upp några skivor av ett franskbröd som jag köpt. Det är så färskt att det fortfarande doftar.

Jag dukar fram tallrikar och glas på bordet. Mary-Lou följer mig med blicken:

- Brukar du laga mat?

Jag nickar medan jag sköljer händerna under kranen:

- Farsan är nästan aldrig hemma. Man kan ju inte kaka pizza varje dag.

- Vad vill du dricka, det finns mjölk och vatten.

- Vatten.

Jag häller upp en glas kallt vatten åt henne och tar fram mjölkpaketet ur det lilla kylskåpet. Vi äter under tystnad. Salladen är faktiskt lyckad. Jag doppar brödet i dressingen som samlas på tallriken. Mary-Lou petar i maten. Oliverna rullar hon åt sidan. Hon vill inte ha någon dressing. Hon tar motvilligt en skiva bröd, biter en tugga i den, sen lägger hon den på tallriken och skjuter den ifrån sig och säger att hon är dödsött.

När jag dukar av slamrar jag hårt med tallrikarna. Jag kastar Mary-Lou's mat i hönshinken och slår igen dörren under diskbänken med en smäll.

- Nu blir Siv och Rut glada, säger jag. De älskar sallad.

*

Jag går ut i trädgården. Jag behöver frisk luft. Mary-Lou

vill vara inne. Bra, tänker jag. Hon kan sitta därinne och ruttna. Jag står rådvill på gräsmattan, vet inte vart jag ska ta vägen, känner att jag vill bort härifrån.

Jag driver planlöst längs stranden i flera timmar. Till slut hamnar jag vid storstenarna längst ut på udden. Jag sätter mig där och tänker. Det känns lite bättre.

När jag kommer tillbaka ligger det en lapp på köksbordet:

Jag har gått och lagt mig. Väck mig inte är du snäll. Mary-Lou.

Jag tittar på klockan. Den är fem i sex. Jag knycklar ihop lappen och slänger den i soppåsen. Jag ser att hon ställt ut keramikvasen med jasmin på diskbänken.

Jag går ut och snackar fjädrar med Sivan och Rut.

*

- Ska vi åka ut med båten?

Mary-Lou skakar på huvudet.

- Har du lust att bada?

Mary-Lou skakar på huvudet, nästan omärkligt.

Ska vi gå en sväng i John Bauer-skogen?

Mary-Lou skakar inte på huvudet, stirrar stelt framför sig.

- Nej, säger hon till slut. Jag har ingen lust.

- Vad har du lust med då?

Paus igen. Sen:

- Inget, Adam. Inget särskilt. Gör vad du själv vill men ge fan i mig är du bussig. Okej?

Kort paus. Sen:

- Nej. Det är inte okej. Ska du va här ska vi vara tillsammans. Annars kan du lika gärna åka igen.

Mary-Lou säger inget.

- Vad är det för fel?

Mary-Lou säger inget.

- Är det jag?

Mary-Lou skakar på huvudet.

- Är det för jobbigt alltihopa?

Mary-Lou skakar inte på huvudet, stirrar rakt fram.

- Är det det, Mary-Lou. Är det för mycket för dig att komma tillbaka? Säg det i så fall. Jag fattar att det är svårt. Jag gör det faktiskt.

Mary-Lou far runt i rullstolen så häftigt att den är nära att välta. Hon riktar sina ögon, sina svarta, bedrövade ögonhålor mot mig. De sliter tag i mitt hjärta, igen. Hon ryter:

- Lägg av nu för helvete, Adam! Sluta att tyckta synd om mig. De tar hand om mig. Folk har faktiskt betalt för det. Samhället fixar det här paketet. De kommer och hämtar det när jag ringer.

Hon sväljer en klump i halsen, torkar sig om läpparna med handryggen, tar sats:

- Jag skiter i ditt jävla torp och hela i Norden. Det betyder ingenting för mig. Hör du det? Ing-en-ting, Adam.

Det blir tyst sen. Jag tänker febrilt, känner att tålamodet är slut. Det räcker nu. Säger så långsamt jag förmår:

- Jag tycker inte synd om dig Mary-Lou. Det är du själv som gör det. Du är den bortskämdaste tjej jag har träffat.

Det blir alldeles tyst när jag slutar. Jag är arg så jag skakar. Mary-Lou säger inget. Hon glor ut över vattnet.

Jag känner att jag måste avreagera mig på nåt sätt, snurrar runt och går hastigt upp mot torpet. Vänder mig om, ropar:

- Jag ska bada.

Jag går in och drar snabbt på mig badbyxorna. När jag kommer ut, har ilskan fått ordentligt fäste i mig. Den sprider sig som en skogsbrand nu. Jag ser Mary-Lou sitta i sin rullstol under alarna på stranden. Jag vet inte vad som far i mig. Jag sätter full fart, rusar ner mot stranden, tar tag i handtagen på rullstolen och springer med den framför mig rakt ut i vattnet. Rullstolens breda cykelhjul snurrar lätt över den långgrunda sandbotten. Jag känner räfflorna i botten som en lätt skakning i handtagen. Vattnet sprutar. Mary-Lou sitter stel som en pinne, panikslagen, håller hårt om armstöden. Sen reser hon sig till halvstående, vrider på huvudet, slår efter mig med ena armen, som om jag var nån sorts ohyra, skriker i högan sky:

- Sluta din förbannade idiot. Stanna! Adam, stanna!

Jag ökar takten. Springer med högt uppdragna knän. Vattnet stiger, når halvvägs upp på rullstolen.

- Jag stannar aldrig, vrålar jag.

Till slut orkar jag inte längre. Rullstolen tvärstannar. Vattnet når Mary-Lou en bit upp på bröstet. Hon har slutat skrika. Jag kastar mig handlöst framåt och doppar mig, låtsas simma några meter under vattnet och kommer upp till ytan igen med ett frustande. Jag blir stående, lätt framåtlutad, flämtande av ansträngning.

Mary-Lou sitter still i rullstolen. Kläderna smetar mot hennes hud. Hon är blöt i håret. Det droppar ner i ansiktet. Jag vågar knappt titta på henne. Det kalla doppet har svalkat av mina känslor, jag skäms lite nu. Och samtidigt känner jag att jag börjar se det komiska i situationen. Jag är rädd för att jag ska brista ut i ett stort garv. Jag dyker igen och lyckas sen plaskande ta mig bort mot bryggan. Jag klättrar

upp på stenarna och sätter mig på de varma brädorna. Skratt-risken känns mindre på lite avstånd.

Mary-Lou har vänt rullstolen och börjat rulla in mot land. Hon tar kraftiga, korta tag med armarna. Stolen rör sig sakta genom vattnet. När hon kommer upp på stranden stannar hon. Ropar, utan att se åt mig:

- När du har badat klart kanske du kan hjälpa mig in.

*

Det regnar ihållande. När jag ser ut kan jag se hur dropparna liksom smälter ihop till långa ljusa strån som skär genom luften. Jag undrar om det är därför man säger att regnet står som spön i backen.

Mary-Lou är på rummet. Hon sitter i sin stol och läser. Dörren till rummet är öppen men den kunde lika gärna varit stängd. Mellan oss råder en avvaktande tystnad. Vi talar inte med varandra i onödan. Eller rättare sagt: Mary-Lou pratar inte så mycket.

Jag tittar ut på nytt för att se om regnet tänker avta men eftersom det inte ser så ut, tar jag farsans gamla skinnjacka över huvudet och går ut. Jag tvekar några sekunder utanför dörren innan jag rusar genom regnet bort till uthuset. Där hämtar jag andan, tar ett par nävar säd och rusar till höns-gården. När jag öppnar Duettsens bakdörrar glider skinnjackan av mig och jag blir stående oskyddad i ösregnet. Jag kastar snabbt in säden i bilen, gnider handflatorna mot varandra för att befria min fuktiga hud från alla korn som klistrar sig fast i mina fuktiga händer, fiskar upp skinnjackan från marken och kastar den över mig.

- Ni får vara inne idag, säger jag och stänger dörrarna.

Jag springer in i uthuset igen. Jag ställer mig på betonggolvet och ruskar på mig som en blöt höna. Sedan rotar jag en stund bland verktygen som Britt ordnat i prydliga rader på lagerhyllan Billy bredvid fönstret. Jag väljer hammare, tång, fogsvans och en stor skruvmejsel och tar verktygen i famnen och kastar mig på nytt ut i hällregnet. När jag rusar fram till huset skymtar jag Mary-Lou's ansikte i fönstret. Hon ser på mig med en uttryckslös min. Jag blir osäker på om hon ser mig eller om hon ser rakt genom mig.

- Vilket skitväder det är! ropar jag när jag sliter upp dörren och kastar mig in i hallen.

Jag lägger verktygen på en stol och lägger mig ner på golvet för att granska min uppgift i detalj. Det slår mig att jag inte vet någonting om trösklar. Inte varför de finns, vilken nytta de kan tänkas göra, hur de är ditsatta och, framförallt, hur man tar bort dem.

Jag har tänkt mig att det skulle gå att såga av dem längs med dörrkarmen och sedan slå bort dem med hammaren men när jag ligger på golvet upptäcker jag att trösklarna snarare verkar vara fastspikade i golvet. Klarar jag att bända upp dem med en hammare eller behöver jag en sån där kofot?

Någon kofot tror jag inte Britt har så jag bestämmer mig för att försöka ändå.

- Det kommer att bullra lite nu, ropar jag.

Jag attackerar den första tröskeln med några snabba hammarsvingar. Det dånar i huset. Tekopparna skallrar på diskbänken. Tröskeln rör sig inte men får ett par grova hack i sidan. Jag funderar en stund och slår sedan in skruvmejseln mellan golvet och tröskeln. Jag tar ett stadigt tag i hand-

taget och försöker lyfta den. Den ger efter en aning. Efter en stund har jag fått en springa på nästan en halv centimeter mellan golvet och tröskeln. Jag sätter in baksidan på hammaren i springan och bänder långsamt upp tröskeln. Spikarna tjuter missbelåtet när de släpper sitt tag i golvet. När tröskeln lossnar tappar jag balansen och ramlar baklänges in i köket.

Jag skrattar för mig själv.

Uppmuntrad av framgången fortsätter jag med de andra trösklarna i huset. Skafferidörren är rena barnleken. När jag kommer fram till Mary-Lou's rum har jag blivit varm i kläderna. Jag slår rutinerat in skruvmejseln och bänder i tröskelns bägge ändar, bankar in hammaren och häver försiktigt men beslutsamt upp tröskeln. Jag önskar att hon hade sett på.

- Jag ska fixa en ramp till ytterdörren sen, säger jag till Mary-Lou's rygg när jag står med tröskeln i handen.

Ryggen svarar inte.

- Är du hungrig?

Det bruna håret skakar nästan omärkligt.

- Jag ställer fram lite lunch så kan du ta när du har lust.

Själv tar jag tar några mackor och en tallrik fil. När jag äter ser jag att regnet faktiskt börjar avta. Himlen har klarnat och blå flagor skymtar mellan de grå molnen. Längre ut på sjön skiner solen. Fjuk badar i ljus. Så upphör regnet tvärt, som när man stänger av en dusch.

- Jag går ut en stund, ropar jag.

När jag står framför ytterdörren och funderar på hur man gör en rullstolsramp får jag en rätt genial idé. Man skulle väl kunna ta en vanlig dörr! En sån där slät innerdörr.

Jag knallar ner till uthuset för att se om där står några överblivna dörrar men det gör det inte. Istället faller min blick på den grå dörren in till det lilla förrådet där hönsfodret står. Den skulle ju passa utmärkt.

Jag lyfter av dörren från gångjärnen och bär den på huvudet genom trädgården. Jag lägger ner den på prov, som en spång från dörröppningen, över den låga trappstenen, ut till gräsmattan. Det enda som behövs är ett par spik i den övre änden, så att den ligger still.

Jag går tillbaka till uthuset, väljer de längsta spik jag kan hitta och går upp och bankar i dem, på snedden genom dörrbladet och in i husväggen.

Jag backar ut i trädgården och granskar rampen. Jag är imponerad av mig själv för den ser verkligen bra ut. Den är inte brantare än att Mary-Lou själv kan rulla ut och in precis som hon önskar.

- Kom och prova Mary-Lou! ropar jag.

Till min förvåning hör jag rullstolen röra sig genom huset.

- Adams Allservice, till er tjänst, säger jag när Mary-Lou dyker upp i hallen.

Hon rör inte en min men åker fram och stannar i dörröppningen. Sen fortsätter hon långsamt utför den grå dörren.

- Fint, säger hon och fortsätter ut i trädgården.

Hon rullar bort till hönsgården och jag kommer på att jag borde släppa ut Siv och Rut så jag går efter henne.

Hönsen studsar ut ur bilen när jag öppnar bakdörrarna. De burrar upp sig och ruskar på sig några gånger så att dammet yr i luften.

*

Jag kommer på nåt vis upp i varv av framgången med rampen. Jag vankar runt i huset med Britts tumstock i handen och en kort röd blyertsstump bakom örat. Jag visslar för mig själv. Stannar då och då till framför den öppna ytterdörren och spanar ut.

Trädgården ångar av fukt, solen silar ner genom blänkande lövverk, himlen är alldeles blå. Mary-Lou sitter i solen framför hönsgården. Jag kan inte avgöra om hon sover men det ser nästan så ut. Varje gång jag tittar på henne sitter hon likadant, med huvudet lite på sned.

Kanske funderar hon på något. Jag tror det, för om det är någonting hon verkar göra mycket så är det att tänka. Hon grubblar hela tiden. Vänder och vrider på allting där inne i sitt huvud. Jag undrar om det är bra för henne. Jag menar; det kanske kan bli för mycket. Om man enbart talar med sig själv, tyst inne i huvudet, får man väl inga andra svar än sina egna.

Efter rullstolsdoppet tycker jag att Mary-Lou förändras lite. Hon är inte lika tvär längre, inte lika taggigt aggressiv. Men tyst och tänkande är hon, nästan mer tyst och tänkande än förut.

Därför blir jag överraskad av det som händer den här eftermiddagen.

Jag har knallat upp till dasset för att se om Adams Allservice med några raska handgrepp kan förvandla det till en handikapptoa. Jag står och suger på pennstumpen och inser att det här är betydligt värre. Den steniga gången hit upp är inte mycket att göra åt och det lilla trähuset är ju som det är. Det är ingen mening med att lägga en ramp här eftersom man ju ändå inte kan ta sig upp hit med rullstol. Dessutom

är huset så litet att en rullstol knappt får plats.

Jag börjar fantisera om hur man skulle kunna göra en linbana som går från torpet och upp hit. En linbana med en korg att sitta i och som drivs med en kraftig vev. Men då måste jag ha en vajer, eller i alla fall ett riktigt rep och sen nån sorts hjul som repet löper i. Det har jag inte. Men det kanske går att skaffa.

Det är ungefär här jag väcks ur mina funderingar av ett skratt som kluckar nere i trädgården. Först hör jag det inte på det viset, det är inte ett skratt jag registrerar utan ett ljud som jag känner igen. Ett röstprov. Ett minne blinkar till. En fråga: vems är det här rösten? Under en svindlande kort sekund blir jag tre år yngre och sitter på bronsåldersängen. Mary-Lou susar omkring mig.” *Du kommer att bli konstnär, Adam*” säger hon. Och så: skrattet. Som en frisk, porlande bäck.

Minnet försvinner lika snabbt. Nu hör jag skrattet från trädgården igen. Mary-Lou´s skratt! Och sen hennes röst:

- Adam, kom ska du få se!

Jag springer ner till henne. Jag fattar inte vad som hänt. Mary-Lou sitter i rullstolen utanför hönsgården, precis där hon suttit hela eftermiddagen. Hon har vänt sig mot mig, hon verkar ivrig, jag ser att hon har något att berätta, något som inte kan vänta. För ett ögonblick tycker jag att det nästan är den gamla Mary-Lou igen, precis som i minnesbilden som hennes skratt väckte.

- Vad är det?

- Det är hönsen.

- Vad är det med dem?

- De ruggar inte.

- Gör de inte?
- Nej. De mår jättebra. De värper för fullt.
- Gör de?
- Ja. Precis som de har gjort hela sommaren.
- Hur vet du det?

Mary-Lou nickar mot hönshusbilen.

- Fast inte inne i bilen, säger hon, utan under den.

Jag följer hennes blick, ställer mig på knä och kikar in under Duetten. Jag upptäcker genast en stor, skålförmad grop i den bruna jorden. Gropen är full med ägg.

- Det är ju flera kilo! utbrister jag förvånad.

Mary-Lou säger ingenting. Hon bara skrattar.

*

Det är något magiskt med de där äggen. Det är inte flera kilo. Men det är tjugotvå stycken. Träffacket i skafferiet blir nästan fullt. Det magiska är den effekt de har på Mary-Lou. Som om det är äggen som får henne att spricka upp, som om det är deras förtjänst att hon börjar skratta. Fast jag förstår snart att det inte är det som är förklaringen. Det är rullstollsbadet. Det var det som skakade om henne, som fick henne att börja tänka efter. Det där med Rut och Sivan kom med på köpet liksom. Det blev den utlösande faktorn.

Fast egentligen tror jag inte det var badet heller. Inte bara det. För det där skrattet, det fanns i henne redan när hon kom. Det var instängt, långt nere i hennes själs mörker. Men det ville komma ut. Det var kanske därför hon kom.

Jag står i köket och vispar fyra ägg med åtta matskedar vatten i en plastbunke. Jag saltar och pepprar och häller i ett

par klickar ketchup. Sen slår jag häften av smeten i en varm stekpanna. Det fräser om oljan.

På plattan bredvid smälter jag två matskedar smör, jag häller i en näve vetemjöl och låtsas inte om att det snöar ner mjöl över hela spisen. Sedan späder jag med små mjölkduddar. Låter det puttra upp, rör om, duttar i mer mjölk, tills det ser lagom tjockt ut. Då häller jag i en burk sparris.

När den första omeletten är gyllenbrun skakar jag över den på en tallrik. Den landar elegant och jag slår en rejäl skvätt sparrisstuvning över och viker sedan halva omeletten över stuvningen. Jag ställer tallriken framför Mary-Lou. Hon lukar på dem.

- Åh, vad härligt det doftar. Du är ju kock, Adam, säger hon.

- Jag gillar mat. Det är kul att kunna laga lite, säger jag.

När vi käkar pratar jag om att vi nog snart kan titta efter svamp. Så som det har regnat borde det kunna bli mycket svamp.

- Omelett med kantarellstuvning, det är skitgott faktiskt, säger jag drömmande.

Mary-Lou nickar. Hon kör ett sista varv med en bit vitt bröd runt sin tallrik, sedan stoppar hon brödet i munnen.

- Eller stolt fjällskivling, fortsätter jag. Det brukar det växa på bronsåldern.

Men då börjar Mary-Lou skratta igen. Jag hör hur det börjar mullra nånstans djupt nere i hennes kropp och hur skrattet jobbar sig uppåt och når hennes mun som ett förtjust vulkanutbrott.

- Vad är det, säger jag.

Men Mary-Lou kan inte sluta skratta nu. Hon håller hän-

derna för ansiktet, kroppen skakar, tårar rinner nedför kinderna, till slut tar hon sig samman, stryker sig kring ögonen med handryggen:

- Jag tänker på när du körde ut mig i vattnet. Det var faktiskt bra gjort, Adam.

- Tycker du?

Mary-Lou nickar.

- Jag var ju helt odräglig. Men det var inte menat mot dig. Jag kan inte riktigt förklara det. Jag tror det var en mask jag var tvungen att bära. Jag behövde väl en rustning för att våga komma hit.

- Det var inte meningen att skrämma dig. Jag blev bara så förbannad.

- Jag blev inte rädd.

När jag skriver i dagboken känner jag att Mary-Lou läser över min axel: *+15 störtregn, svag nordost. 22 ägg!*

- Har ni ingen regnmätare? undrar hon.

- Att höns kan vara så luriga, säger jag

*

Jag vaknar av att det hörs ljud från köket, stelnar till först men lugnar mig när jag kommer ihåg att Mary-Lou är här. Det är ljust ute så jag antar att det är morgon men jag har ingen aning om vad klockan kan vara. Jag ligger kvar i varma sängen, balanserar på gränsen mellan vakna och somna och försöker tänka ut en handling som stämmer med det jag hör.

Skafferidörren har gnisslat några gånger men nu tror jag att ljuden mest kommer från bordet. Det låter som om hon vispar något. Ägg? Kanske. Efter en stund hör jag hur

rullstolen rör sig över köksgolvet, skåpsdörren öppnas och stängs. Genom den halvöppna dörren till mitt rum skymtar jag Mary-Lou med ett paket strösocker i famnen. Så börjar vispen arbeta igen. Hon bakar, tänker jag. Hon bakar en sockerkaka. Så sjunker jag hjälplöst ner i drömmarnas land.

*

Jag vaknar av att telefonen ringer. Flera långa, envisa signaler skorrar genom stugan. Jag sätter mig upp i sängen, känner att jag har sovit mycket hårt, så där som man kan göra när man äntligen slappnar av efter att ha varit spänd en tid. Just när jag ska släpa mig ur sängen kommer jag ihåg att det inte finns någon telefon i stugan. Bara farsans mobil ibland. Men den har han själv.

Jag ligger kvar och försöker vakna. Det ringer fortfarande men nu hör jag att det är Mary-Lou.

- Jaaa...hallå? ropar jag i ett försök att få stopp på ljudet.

- Är det Adams Taxi?

Jag ler för mig själv. Fattar poängen, tror jag.

- Det stämmer, mumlar jag.

- Kan jag få en körning till humliga huset.

- En resa till humliga huset var det. Det ska bli...

Jag är ytterst nära att somna på nytt men fattar att Mary-Lou måste på toa. Jag kliver ur sängen, drar på mig jeansen, stapplar ut i köket. Mary-Lou sitter där. Hon skrattar åt mig. Bordet är fullt av prylar, av bunkar och margarinpaket och sockerpåsar och äggskal. Det luktar nybakat bröd.

- Vad du sover! Klockan är halv elva.

- Är det sant?

Mary-Lou nickar.

- Jag har bakat en persikokaka, säger hon.

- Vad är det?

- Du ska få smaka. Snart.

Mary-Lou rullar ut i hallen, öppnar dörren och fortsätter försiktigt nedför rampen. Hon reser sig. Jag går efter. Tar skottkärran som står lutad mot väggen och hjälper Mary-Lou att sätta sig över kanten. Jag märker att jag har lättare att klara henne nu. Jag har väl blivit mera van. Men jag tycker också att hon hjälper till på ett annat sätt nu än hon gjorde i början.

- Håll i dig nu, säger jag och sätter fart uppför steniga stigen.

*

Vi äter persikokaka till frukost. Kakan är försvinnande god och när vi är klara återstår bara en liten smal trekant som Mary-Lou säger att Rut och Sivan ska få.

- Du får lära mig det här sen, säger jag för jag är rätt imponerad av hennes recept: man gör samma smet som till en äppelkaka men om man inte har några äpplen ersätter man dem med vad man råkar hitta i köket: bananer, melon, gurka kanske, eller lite godis. I Mary-Lou's fall blev det en burk konserverade persikor ur farsans förråd.

Under tiden som jag diskar av efter Mary-Lou's morgonbak försvinner hon ner till hönsen. Jag har burit ut hennes kopp och ställt den på bänken framför huset, för jag har märkt att hon gärna vill ha några droppar kaffe till när jag har druckit färdigt.

- De gillade den jättemycket, ropar hon genom den öppna dörren.

- Bra!

Jag torkar av bordet och sopar golvet för det är rätt mycket socker som fastnar under fötterna när man går. Mary-Lou ropar genom fönstret:

- Adam...

- Ja.

- Ska vi göra en utflykt?

- Vart då?

- Jag vet inte. Till bronsåldern kanske, om det går att komma dit.

*

Redan när vi går genom skogen känner jag att det kommer att bli nåt särskilt med den här dagen. Solen silar ner genom de mäktiga granarna och belyser mossan och de få växter som lever på marken. En myggsvärm dansar i motljus, som ett levande moln.

- Man känner sig liten som en myra, säger Mary-Lou och kisar upp mot trädkronorna halvvägs till himlen.

En liten arbetsmyra som skjuter en annan liten arbetsmyra i en rullstol, tänker jag.

Det är mycket rötter på marken som de två små myrorna måste klättra över. Rötterna ligger som tjocka armar över stigen. Jag har aldrig sett dem förut. Aldrig hade jag kunnat drömma om att jag en dag skulle skjuta en rullstol på den här stigen.

- Hur är det, frågar jag när vi hamnat i ett besvärligt avsnitt och mitt skissblock ramlat ur stolen.

- Det är så skönt Adam. Jag älskar den här skogen.

- Den är fin, säger jag och fiskar upp blocket och ger det till Mary-Lou.

- Det är som att gå i en tavla av John Bauer, säger jag och nickar mot de urgamla träden.

John Bauer var min idol när jag var yngre. Farsan har en hel låda med gamla jultidningar som är illustrerade av honom. Under några år försökte jag rita som han. Jag tränade mig att imitera hans bilder av mörka urskogar befolkade av stora, snälla troll och nätta, sköna prinsessor. Jag la smörpapper över sidorna och ritade av bilderna. Sen försökte jag utan smörpapper. Till slut kände jag att jag var i hans värld, i hans skogar. Jag tyckte jag förstod hur han bar sig åt. Det var hans bilder som fick mig att börja drömma om att lära mig teckna på riktigt, att bli en sån som han.

Jag vill berätta det för Mary-Lou.

- Han kunde verkligen få en att känna hur liten människan är jämfört med naturen.

- Vem?

- John Bauer. I hans skogar är varenda stubbe levande. Han öppnar nya dimensioner, skapar nya världar.

Det tar mycket längre tid än jag trott att komma till ängen. Jag har fullt sjå att navigera i skogen. Jag känner mig som en kapten på en båt. Ibland gör jag tvära girar in bland träden vid sidan av stigen, för att undvika en rot eller en sten. Ibland tippas jag upp framdelen, som när man tar sig uppför en trottoarkant. Det är som ett dataspel. Man får inte välta, då blir man skjuten.

När skogen öppnar sig framför oss och vi ser den långa ängen sträcka ut sig i solen, känns det först lite överkligt. Det är som om vi gjort en resa i en tidsmaskin. Sist Mary-

Lou var här var hon tolv år. Hon flög som en sommarvind mellan blommor och gravrösen. Hon var så levande, så lätttrörlig. Jag kan fortfarande minnas henne som hon var då: hennes röst, hennes snabba rörelser, hennes skratt. Allt det där finns kvar i mig. Finns kvar här på ängen. Nu kommer jag tillbaka med henne i rullstol. Som en invalid. Som en levande död. Nej, inte som en levande död. Inte nu längre. Men som en rörelsehindrad. Som en fjärril utan vingar.

- Vad vackert det är, säger hon. Det är precis som jag minns det.

*

Det blir en rätt egendomlig dag. Inte för att det händer något särskilt. Eller kanske därför. För att det inte händer så mycket. Och ändå händer allting, igen. I alla fall tycker jag det.

Det börjar med att jag upplever ängen som en bild som frusits mitt i en rörelse för länge sedan: den dagen när Mary-Lou kastade sig ut från sitt bigarråträd. Inget är rört sen dess. Inget är ändrat, har kommit till eller tagits bort. Allt är samma. Samma som då. Så känner jag. Andaktsfullt sätter jag ner fötterna i gräset.

Mary-Lou verkar inte alls uppleva det på det högtidliga sättet. För henne är det ett kärt återseende. Hon säger ”åh, vad vackert” när vi parkerar bredvid en blommande nyponbuske. Jag bryter av en ros.

- Till den vackraste tjejen på ängen, säger jag och ger den till henne.

Hon skrattar när hon tar emot den, sluter ögonen och luktar på den.

- Minns du att jag gav dig en teckning av en sån här?
säger jag.

- Nej, säger hon förvånad. Det har jag inget minne av.

- Jag hade ritat av en knopp som var till hälften utslagen.
Så skrev jag *Till Mary-Lou* på teckningen. Du fick den.

- Vad synd att jag inte har den kvar.

- Du kan få en ny. Jag ritar bättre nu.

- Ritar du fortfarande lika mycket blommor?

- Bara när jag är här. Det är något särskilt med blommor.
De är så levande, de är individer. Som människor nästan.
Men det märker man inte förrän man tittar riktigt mycket på
dem. Man måste lära sig att se, innan man kan lära sig att
teckna. Det är bra träning att rita av blommor.

Jag gör en paus, ser mig omkring på ängen.

- Blommorna är jordens ögon, säger jag sen.

- Hur då menar du?

- Se dig omkring Mary-Lou. Märker du inte hur de tittar
på oss. De har gjort det ända sedan de hörde oss på stigen.
Titta på blåklockorna i skuggan där och på prästkragen bred-
vid din rullstol. De ser oss.

Mary-Lou säger inget. Jag tror att hon funderar på det jag
sagt: att blommorna är jordens ögon. Kanske tycker hon att
det är en vacker fras. Och romantisk. Som en gammal dröm
som människor haft för länge sedan. En dröm om en bättre
värld, kanske.

- Tror du att de känner igen oss? skämtar hon.

- Självklart. Blommor kan bli jättegamla. Det finns såna
som är flera hundra år och som blommar på samma plats
varje år. Det är precis samma plantor som blommar nu, som
när vi var här sist. Det är klart de känner igen oss.

- Hej, säger Mary-Lou och nickar mot några gulmårar
bredvid oss. Ursäkta den här kärran.

- Jag skojar inte, Mary-Lou. Jag tror det är så. Tillvaron
består av mycket mer än det vi upplever. Blommorna är bara
en del av det. Men de är levande, precis som vi. De ser, de
känner. Allt dumt vi gör mot det levande, det sörjer blom-
morna.

Jag tystnar och Mary-Lou säger inget heller. Jag tar fram
skissblocket och börjar rita. Jag känner att det är sant som
jag sa till Mary-Lou. Det känns som att ha levande modeller
framför sig. Ingen är den andra lik.

Mary-Lou rullar i kringelkrokar över ängen. Hon håller
sig på de magraste ställena där marken är hård och gräset
kort. Hon kör runt en av bronsåldershögarerna och kommer
mot mig igen.

- Hittade du nåt? ropar jag.

Mary-Lou tittar upp.

- Vad då för nåt?

- Nåt som ingen annan hittat förr.

*

- Vad menade du med det där om att jag hittat nåt, säger
Mary-Lou när vi ligger på stupkanten.

- Du sa alltid så när vi var här. Du sprang omkring och
rotade i de där gamla stenhögarna och ropade att du skulle
göra ett fint fynd. Att du skulle hitta nåt som ingen hittat
förut. Och så sa du att du skulle bli arkeolog. Det har jag
tänkt på ofta. Du skulle komma tillbaka hit och göra en rik-
tig utgrävning.

- Är det sant? säger Mary-Lou häpen. Arkeolog! Jag minns inte det. Jag kommer bara ihåg att jag lekte med stenarna. Och att du satt nånstans i närheten och ritade blommor. Och så att vi låg här och såg ut över sjön, för du var alltid rädd för att titta ner. Är du det fortfarande?

- Ja. Svindel är nog inget som går över tyvärr. Det har nästan blivit värre. Jag skäms för det och för att jag inte kan simma. Fast det är Britt Börjessons fel. Det också.

Mary-Lou sitter tyst och ser på en havskryssare med blått storsegel som kommer glidande på vattnet långt under oss. Det lyser vitt av skum vid fören.

- Visst är livet konstigt, säger hon. Sist när vi var tillsammans var jag tolv år och seglade finnjolle så att vattnet droppade från seglet i flera timmar efteråt. Det var det jag minns att jag drömde om, att segla. Att jag skulle segla jorden runt.

Jag säger inget. Kan inte hitta nåt som passar. Mary-Lou fortsätter.

- Och nu, nu är jag femton och sitter i rullstol. Det blir ingen jorden runt-segling. Det blir kanske inte så mycket annat heller. Jag minns att jag drömde om Eiffeltornet. Jag tror att pappa och mamma hade pratat om att åka till Paris på semestern. Dit lär jag väl heller inte komma. Inte upp i det där tornet i alla fall. Det blir ingen kraft över till såna saker. Det blir ingen kraft över till nånting. Det är som om en del av mig har vissnat...

Hon tiger. Jag känner att jag måste försöka säga något.

- Men du är precis samma människa. Fast tre år äldre förstås. Du är en vanlig femtonårig tjej. Den där betyder väl ingenting, säger jag och sparkar till rullstolen med foten.

- Nej, inte för dem som inte behöver den. Men du har rätt på sätt och vis. Jag börjar vänja mig. Jag tänker inte hela tiden på att jag är rullstolsbunden. Det händer att jag tänker på helt vanliga saker som killar. Jag tror till och med att jag kanske skulle kunna segla igen. Problemet är bara att jag inte har nån lust längre. Och jag vet att det finns hiss i Eiffeltornet för Mona, min kompis i plugget, tjarar alltid om det. Så jag vet det. Nästan allt är handikappanpassat. Man kan köra rullstol runt hela jävla jorden. Men det är inte det. Det inte det som är det svåra. Att ta sig fram och in i bussar och varuhus och toaletter. Allt sånt löser sig. Det är jag som är det svåra. Det är jag som inte funkar. Min hjärna är inte handikappanpassad. Ibland blir jag så deppig att jag inte står ut med mig själv. Det går över efter ett tag, som tur är. Och så där töntig som jag var när jag kom hit, brukar jag faktiskt inte vara.

Hon gör en paus. Tar ett djupt andetag och andas ut både luft och nya ord:

- Och förresten är jag inte femton än. Men jag fyller i nästa vecka.

- Då ska vi ha fest, säger jag.

- Om du vill, säger Mary-Lou.

*

Jag rullar sakta genom trädgården, försöker följa gången men den är så övervuxen med gräs att den är ännu ojämnare än gräsmattan. Jag fortsätter ut på bryggan och där går det mycket lättare. Så här skulle det vara, tänker jag. Så här skulle det se ut överallt. Jag vilar en stund, armarna är helt

slut. Sen tar jag nya tag och rullar bort mot uthuset. Ibland kör hjulen ner i någon osynlig svacka i det oklippta gräset och en gång är jag nära att ramla framlänges ut ur rullstolen. Jag har aldrig tänkt på att det finns så många ojämnheter i gräsmattan. Jag är blöt av svett på ryggen.

Jag spanar efter farsans motorgräsklippare och hittar den bakom några plastkassar med tomma vinflaskor som ska till systemet. Klipparen är ett riktigt åbåke, säkert tjugo år gammal och avsedd för yrkesdrift i parker och sånt. Den är urstark och självgående och tuggar sig igenom vad som helst; nässlor, buskar, tvätt som trillat ner från strecket, en påse grillkol, ett par tofflor och annat som göms i gräset. Den är perfekt till en gräsmatta som bara klipps några gånger om året. Farsan älskar den. Han upptäckte den i ett förråd på DN. Den skulle kasseras och han fick den till skänks.

När jag letar efter dunken med bensin hittar jag regnmätaren på en hylla. Jag stoppar den i bakfickan.

När jag tankat klipparen får jag en idé som jag inte kan låta bli att testa. Om man kan koppla rullstolen efter klipparen kan man ju åka med och styra. Som en sån där åkklippare som nästan alla har nu för tiden. Fast fräckare. Världens första gräsklippare för handikappade! Det här är en uppgift för Adams Allservice.

Jag prövar flera olika varianter innan jag hittar en metod som jag tror på. Att bara binda ihop ekipagen med rep eller en kedja, som jag först är inne på, funkar inte. Rullstolen måste sitta mycket stadigare i klipparen.

Till slut hittar jag fyra breda lättmetallstag som jag tror hör till nån gammal bokhylla. Jag sätter fast stagen med slangklämmor som jag spänner så hårt att de gängade

skruvhuvudena nästan förvrids. Två av stagen sätter jag så lågt jag kan, för jag tror det är där som påfrestningarna blir störst.

Jag leder klipparen prövande över betonggolvet och rullstolen åker snällt efter.

Jag öppnar bensinkranen, sätter det rostiga gasreglaget på max och rycker i startsnöret. Motorn hostar till. Jag drar på nytt med samma resultat. Den startar alltid på tredje försöket brukar farsan säga. Han tror det bor nån hemlig ande i den här gamla maskinen. Jag kan se honom framför mig, när han står med ett belåtet leende vid den vrålande maskinen. Okej farsan, tänker jag och drar i snöret. Motorn startar med ett helvetesdån och spyr ut ett moln av sot. Jag sänker gasen så mycket det går och låter maskinen gå på tomgång en stund. Sen sätter jag mig tillrätta i rullstolen, lutar mig framåt och ökar gasen till max och skjuter sedan drivreglaget till ”go” och rullar ut på gräset.

Klipparen kör lydigt rakt fram. Den mejar ner allt gräs som kommer i dess väg. Jag sitter på helspänn men när jag märker att det verkar funka sjunker jag tillbaka i sätet. Mary-Lou står i köksfönstret med en bok i famnen och gapskrattar och pekar på mig. Jag vinkar åt henne. Sen undrar jag om hon klarar att gå lite själv, för hon låg på sängen och läste när jag gick ut.

Jag måste ha förlorat mig i mina tankar, för plötsligt kränger stolen till och välter. Jag kastas ur och blir liggande i gräset medan klipparen fortsätter genom trädgården.

När jag rusar efter hör jag hur det knackar hårt i fönstret. Mary-Lou vrider sig av skratt.

*

Det tar en stund att få bort rullstolen igen. När det är klart tittar jag upp mot fönstret. Jag pekar på stolen och sen på Mary-Lou men när hon skakar på huvudet rullar jag in den bland klarbärsträden.

Jag fortsätter att klippa. Den tunga maskinen tar sig fram i gräset utan problem. Jag går bara bredvid och försöker hålla lite uppsikt framåt, så att jag inte kör in i något. En sommar körde farsan rakt igenom Britts heliga odling av kryddväxter. Efter det satte han upp en käpp med en vit t-shirt på, mitt i landet. Men den är borta nu. Så vitt jag vet har Britt inte odlat något de senaste åren. Så vitt jag vet är hon inte här särskilt ofta längre.

När jag klipper slänten upp mot dasset märker jag att det kommer ut en skur med humlor när jag närmar mig stenkanten där gräsmattan slutar och naturen tar över. Jaså, det är här ni bor tänker jag. När jag vänt och kör sista varvet utmed stenkanten kommer det ut ännu fler humlor. De verkar oroad men inte ilskna. Inte som getingar i alla fall. När några humlor kommer farande mot klipparen gör jag en avslutande gir och svänger ner mot trädgården igen.

När jag stänger av maskinen utanför torpet är det som om någon sätter på sommaren igen. En rungande tystnad lägger sig tillrätta över trädgården. Jag hör svag musik inifrån huset, trutarnas kiv nere på bryggan och vågornas rasslande evighetsvandring på stranden.

Gräsmattan är långt ifrån perfekt. Där det var fuktigt har klipparen mest slitit av gräset. I fortsättningen ska jag använda den lilla handklipparen som Britt har köpt. Den funkar

fint när gräset är kort.

- Det kommer att bli mycket bättre nästa gång, ropar jag till Mary-Lou.

Hon sitter vid fönstret och slår ihop sin bok när jag kommer in.

- Vad synd att din uppfinning inte fungerade, säger hon och ler mot mig.

- Eller tur, säger jag. Man blir helt döv av den där.

Jag ska just säga något om hur hungrig jag är när jag känner något som stramar i bakfickan.

- Jag hittade den här förresten, säger jag.

Mary-Lou blir jätteglad, som om det var en födelsedagspresent i förskott, och inte bara en gammal smutsig regnmätare.

*

Vi äter fil och mackor med tomat och gurka på bryggan. Det är det sista brödet och jag tänker att jag måste komma ihåg att cykla till Vivohallen innan de stänger. Vi matar abborrarna och skrattar när de susar fram ur dunklet under bryggstenarna och snappar åt sig våra brödbitar. Det är varmt i solen och när jag gått in med resterna sitter vi och slappar på bryggan. Jag har bytt om till badbyxor och ser att kroppen börjar få färg. Jag funderar på att hämta nåt att läsa men kommer mig inte för. Snipan kluckar vid bryggan när svallvågorna från en motorbåt når oss. Jag öppnar ögonen, kisar ut mot sjön. Fjuk svävar som en flygande holländare, det ser ut som om ön är flera meter över vattnet.

- När jag var liten trodde jag att Fjuk var en förtrollad ö.

Att den flyttade sig och dök upp på nya ställen, säger jag.

Mary-Lou skrattar åt mig.

- Det finns inga förtrollade öar, Adam. Men om de hade funnits så hade nog Fjuk varit en sån. Jag seglade dit en gång. Det är ett märkligt ställe. Det kändes som om tiden stod still där ute. Så där som det kan kännas på bronsåldersängen du vet. Förr bodde en man i en liten stuga på ön. Enslingen på Fjuk.

- Som jag då.

- Du är väl inte ensam.

- Jag var.

- Enslingen bodde där ute hela sitt liv. Inte bara en sommar.

- Vilket namn, säger jag. Enslingen. Vad hette han egentligen?

- Jag vet inte. Jag har aldrig hört nån säga något annat än enslingen. Jag tycker det är vackert.

Mary-Lou sträcker på sig som en katt som blivit väckt och nu funderar på om den ska somna om eller inte.

- Man får nästan lust att bada, säger hon lojt.

- Gör det, säger jag. Jag kan hjälpa dig.

- Jag vet, säger Mary-Lou och gör en grimas.

- Jag borde träna mig att simma, säger jag. Jag hade tänkt att jag skulle försöka lära mig det i sommar.

- Jag kan hjälpa dig, säger Mary-Lou.

- Hur då?

- Ge dig instruktioner och så. Det är väl svårt att lära sig simma helt ensam.

- Jag vet hur man gör, säger jag.

- Får jag se då!

Jag sätter mig upp. Gör några simtag med armarna. Men avbryts av Mary-Lou:

- I vattnet så klart. Fast du måste ta ut armrörelserna mycket mer. Du gör bara hälften. Så här!

Mary-Lou tar några simtag i luften. Hon sveper ut armarna i en vid cirkel kring rullstolen.

- Du skjuter bara fram armarna, säger hon. Det funkar inte. Du kommer att sjunka som en sten.

- Så här då, säger jag och försöker imitera Mary-Lou's runda armrörelser.

- Det är mycket bättre. I med dig.

Jag hoppar i från bryggan och ställer mig i vattnet. Det når mig strax över badbyxorna. Vattnet är kallare än jag trott och jag tvekar en stund innan jag kastar mig framåt och doppar mig. Jag tar några kvicka tag med armarna och ställer mig sedan upp.

- Såg du?

Mary-Lou gapskrattar.

- Du måste ha en simdyna Blixten!

- Det har jag inte.

- Då får du tänka ut nåt annat.

- En bräda?

- Det går kanske.

Jag knallar upp ur vattnet och går bort till uthuset. Jag vet att där ska finnas brädstuppar men också några vita, styva frigolitskivor som blev över när Britt isolerade hallen. Jag hittar en skiva som är nästan tjugo centimeter bred och över en meter lång.

När jag kommer tillbaka med frigolitskivan går jag ut i vattnet med den. Jag lägger mig försiktigt över den, så att

skivan hamnar under magen, strax under revbenen. Jag känner att den bär mig och börjar göra snabba simtag med armarna.

- Saktare Adam! ropar Mary-Lou.

Jag lugnar mig lite och tar några tag till, sen måste jag resa mig upp för jag håller på att komma under med huvudet.

- Bra! Fortsätt!

Jag tycker det känns lite larvigt att stå så här och leka simskola. Jag är trots allt femton. Men det är ännu pinsammare att inte kunna simma. Jag har fått lida tillräckligt för det, så jag är beredd att stå ut med en del. Jag lägger mig på nytt över skivan och övar lite armtag. Jag tror inte jag rör mig framåt men det verkar som om frigolitskivan och jag sakta snurrar runt i vattnet. Jag vågar hålla på lite längre nu innan jag känner att jag håller på att sjunka med huvudet.

- Fint Adam, ropar Mary-Lou när jag reser mig på nytt. De sista tagen var jättebra. Jag tror att du bara kan ligga på skivan och plaska eller göra vad som helst. Så att du vänjer dig vid den och känner att du flyter. Då går rädslan över.

- Jag är inte rädd.

Jag går till bryggan, skjuter skivan framför mig i vattnet. Kastar upp den bredvid Mary-Lou.

- Tror du jag kan lära mig då?

- Om du över lite varje dag kommer du snart att simma som en fisk.

Hennes ord får mig att tänka på en sak som jag alldeles glömt.

- Nätet! skriker jag så häftigt att Mary-Lou rycker till. Jag har glömt nätet! Det har legat i vattnet hur länge som helst.

Jävlar också, tänk om det är fullt av döda fiskar.

- Var ligger det?

- Utanför udden, en bit söderut.

- Vattnet är svinkallt där ute, fisken lever länge i näten.

- Tror du?

Jag har svårt att tänka på nåt annat sen. Jag vill ro ut med det samma men Mary-Lou säger att jag kan vänta lite nu när det ändå legat så länge. Hon vill bada också. Fast så tänker hon på det en stund till och kommer tydligen på att hon inte har någon lust eller vad det nu är, för hon säger att det kvittar.

- Hänger du med ut?

Mary-Lou skakar på huvudet.

- Nej, säger hon. Men det skulle vara gott med fisk i kväll. Röding var länge sen man åt.

*

Jag känner mig olustig till mods när jag ror den tunga snipan utmed udden. Jag skäms, känner mig skyldig. Jag tänker på Mary-Lou's bekymmerslösa prat om röding. Det är så typiskt henne, att inte oro sig alls. Så har hon alltid varit. Eller rättare sagt: sån var hon förr. Finns det nåt i nätet så är det nog inte rödingar utan dödingar,

Jag tror jag är rätt bra på att förstora upp grejer, för efter en stund har jag en hel videorulle inne i skallen. Det är en läskig historia om lemlästade, döda fiskar som hänger i ett gammalt söndrigt nylonnät som driver omkring i vattnet. Fiskarna har vita, oseende ögonkulor som glor stelt rakt fram. En del fiskar är illa sargade av nylontrådar som trängt djupt

in i det röda köttet, andra är halvt förruttnade och fenorna har börjat lossna från dem. Spöknät tror jag såna där herrelösa nät kallas. Jag läste i DN att det finns tusentals såna som driver omkring på de bästa fiskeplatserna i haven. För att nån har glömt dem eller för att en storm fått dem att slita sig. Men det här är mitt eget spöknät, det är Adam O. som är den skyldige.

Första problemet visar sig vara att hitta nätet. Det ligger inte där jag tror att jag la det, om jag nu tror nånting alls eftersom jag inte tog några landmärken.

Jag ror omkring planlöst, reser mig ibland upp och spannar längs den spegelblanka vattenytan. Efter ett bra tag är jag nära att ge upp. Kanske har någon annan sett att nätet legat i länge och tagit upp det. Det finns kanske en oskriven lag som säger att man gör så. Just när jag funderar på att återvända till land tycker jag att jag skymtar något långt ut på sjön. Jag ror dit och finner till min förvåning att det är min plastboj. Jag är först säker på att den måste ha slitit sig och drivit iväg ensam, för här la jag absolut inte nätet.

När jag tar upp den röda plastkulan ser jag att linan ner till nätet fortfarande sitter kvar. Med darrande händer börjar jag hala upp den. Jag drar provande några gånger, tycker att det känns tungt. Stumt. Tänkt om hela nätet är en enda sörja av ruten fisk! Av sik och röding och gäddor och harr och abborrar... Jag mår illa av tanken.

När de första nylonmaskorna dyker upp vid relingen ser jag att de är rena. Inga spår efter döda eller skadade fiskar. Jag repar mod och börjar försiktigt hala upp nätet. Jag lägger det i en hög på durken, mitt i båten, för i mitt uppjagade tillstånd har jag glömt att ta med plastkroken.

Bit efter bit av nätet kommer upp ur det mörka vattnet. Maskorna ser orörda ut, vattendroppar glänser som pärlor. Kan det verkligen vara sant? När farsan kommer iland med tomma nät, vilket händer rätt ofta, brukar han alltid morra nåt om att nån hunnit före och tjuvvittjat. Det är kanske inte så konstigt eftersom farsan sällan kommer ut på sjön förrän sent på förmiddagen.

Men nu? I ett nät som drivit omkring så länge? Hoppfullt lutar jag mig fram och kikar över relingen ner i vattnet. Jag ser inget, ingen fisk som blänker där nere. Jag fortsätter hala upp och allteftersom näthögen i båten växer stiger också mitt humör. När jag ser slutet av nätet komma upp jublar jag inombords.

Jag ror den tunga snipan som om den var en liten plastjolle. När jag kommer in till bryggan är jag fortfarande uppfylld av en stark känsla av glädje. Jag reser mig upp i båten.

- Mary-Lou! ropar jag. Mary-Lou, det var tomt. Inte en fisk, vilken jävla tur alltså!

Sen går jag upp och slänger nätet i plastbaljan i förrådet där det låg förut. Jag ska aldrig mer använda det, tänker jag.

*

Mary-Lou verkar varken förvånad eller glad. Hon anade det, säger hon.

- Du kan inte bara kasta i ett nät varsomhelst och tro att du ska få en massa fisk. Sjön är för stor för det. Den är över hundra meter djup. Man måste veta var fisken står. Annars får man aldrig nåt.

- Då är det därför som farsan nästan aldrig får nåt menar du?

- Javisst.

- Men du då, du vet var man ska fiska?

Mary-Lou nickar.

- Jag visste det förut i alla fall. Vi kan ju prova om det stämmer fortfarande.

- Jag har tappat lusten att lägga nät.

- Man måste ju inte lägga nät.

- Nej, det har du rätt i.

Jag står vid spisen och värmer en burk Felix konserverade delikatesspotatis med dill och en burk fiskbullar i ost- och paprikasås. När jag kom ihåg nätet glömde jag bort att jag skulle handla. Det är rätt typiskt mig. Det här är det bästa huset förmår. Jag öser upp en sked fiskbullar och lägger några små dillpotatisar bredvid.

- En röding, varsågod, säger jag när jag sveper fram tallriken till Mary-Lou.

Hon skrattar. Så ser hon på mig en lång stund medan jag låter kranen rinna för att vattnet ska bli kallt. Jag känner med pekfingret och fyller en glaskaraff.

- Jag ska köpa citroner i morgon, säger jag. Så vi kan göra citronvatten. Bara jag kommer ihåg det.

Mary-Lou slutar äntligen betrakta mig. Hon jagar en liten dillpotatis runt tallriken, gör en snabb attack och spetsar den på gaffeln. Hon tuggar misstänksamt på potatisen, får en nästan omärklig rynka över näsan. Sväljer, säger:

- Du är en annorlunda kille, Adam, vet du det?

*

Nästa morgon vaknar jag tidigt. Solen skiner och jag kliver

tyst ur sängen, drar av mig kalsingarna och hänger dem på sänglampan och tassar ut i köket. Det hörs inte ett ljud från Mary-Lou´s rum. Jag skjuter försiktigt upp ytterdörren och springer naken ner till stranden, fortsätter ut i vattnet och doppar mig.

Det är svinkallt förstås, men eftersom jag inte är riktigt vaken märker jag inte det förrän jag redan är i vattnet. Och eftersom luften fortfarande är frisk och morgonsval är skillnaden inte lika stor som den brukar vara längre fram på dagen. Jag känner det när jag reser mig upp och står till midjan i vattnet.

Jag brukar inte ta morgondopp. Det är inte min stil. Jag brukar behöva sitta och ugгла en timme innan jag kan göra nånting alls. Jag tror det är för att jag har tänkt på Mary-Lou´s simlektioner och på min frigolitskiva, jag har liksom dragits ner till vattnet. Jag hade nog tänkt att jag skulle öva lite med skivan också. Men nu känner jag att det är fel tidpunkt. Jag drar bara ner den i vattnet och lägger mig raklång över den en kort stund, sen börjar jag frysa och går upp igen.

Jag tittar mot fönstret i Mary-Lou´s rum men där syns ingen. Jag stannar framför rampen och försöker gnida av fötterna som är alldeles gröna av gräsklipp men det går dåligt för det har liksom klistrat sig fast. När jag tar händerna till hjälp fastnar gräset på dem istället.

I skafferiet finns det konserver och ägg att välja på och jag tar fyra ägg och gör ägggröra i en kastrull. Jag kryddar med salt och peppar och smular ner lite av Britts torkade basilika som hänger på väggen. Jag kokar tevatten. Dukar fram mariekex och en tillplattad tub med räkost som jag

hittar längst in i kylen.

- Är du vaken? ropar jag. Det finns frukost nu.

Jag hör Mary-Lou röra sig i sängen. Det dröjer några minuter, sen öppnas dörren och Mary-Lou glider in i köket. Hon har en lång vit t-shirt på sig och ser sömnig ut. Håret har hakat upp sig i sig självt och blivit hängande som en portion spagetti överst på skallen.

Jag skrattar åt henne.

- Humliga huset?

Mary-Lou nickar och reser sig sömngångaraktigt. Jag går fram och tar henne i min famn och bär henne ut ur stugan och sänker ner henne i skottkärran.

- Är du vaken? säger jag. Du måste hålla i dig.

Mary-Lou nickar. Hon gör som jag säger, tar tag med händerna på var sin sida men hon ser inte vaken ut alls.

- Vet du varför det heter skottkärra? säger jag.

Hon skakar på huvudet. Det bruna håret faller ner och lägger sig tillrätta.

- Det var en skotte som uppfann den. Han var snål och ville inte köpa häst och vagn. Därför hittade han på en kärra som han kunde dra själv. En skottkärra.

Min förklaring får avsedd effekt. Mary-Lou ser misstroget på mig, hennes ögon klarnar långsamt.

- Du bara hittar på Adam, säg att du gör det!

Jag skakar på huvudet. Då börjar hon skratta. Ett gällt, hysteriskt skratt.

Jag ler åt henne, tar traskaklarna, travar makligt upp mot utedasset. Mary-Lou fortsätter att skratta men jag vet inte om det är åt mitt ljug om skottkärran eller om det är åt något annat.

- Jag har redan badat, säger jag. Jag tog en simtur.

- Du är inte klok, säger hon.

*

Jag skriver en lista på vad vi behöver: *mjölk, fil, bröd, ost, tomater, citroner, lök, bananer, potatis*. Jag tänker på vad det kan vara mer som saknas. Försöker gå igenom rum för rum för att komma ihåg.

Mary-Lou läser om perspektivteckning. Hon verkar djupt försjunken i ämnet och smuttar frånvarande på sitt te.

- Kan du komma på något mer säger jag och läser upp vad jag skrivit.

- Toapapper. Det är nästan slut. Och schampo.

- Bra, säger jag och skriver. Nåt mer?

- Äpplen, gröna helst.

- Popcorn, säger jag för jag gillar det rätt mycket.

- Ett litet paket Marlboro, säger Mary-Lou och ger mig en sån där granskande blick igen. Hon håller kvar ögonen en lång stund. Som om hon undersöker hur jag reagerar.

Jag säger inget. Skriver bara: *Marlboro*.

- Jag tycker vi har det fint, säger hon.

Jag nickar. Det tycker jag också, det funkar rätt bra. Mycket bättre än jag trodde.

- Det känns tryggt att vara med dig, fortsätter hon. Du är nästan som en pappa. Jag skulle kunna tänka mig att leva så här. Att bo här alltid.

- På vintern med, när snön vräker ner och isen är meter-tjock och strömmen inte fungerar...

- Ja, på vintern med. Då skulle vi elda i den där gamla

köksspisen och tända ljus och sitta och läsa på kvällarna. Jag känner att man kan hitta ro här. I stan brukar jag ofta fantisera om vad alla människor gör på kvällarna. Inte när de är på bio eller på Mc Donald's utan när de är hemma. Hur deras måndagskvällar ser ut. Hur de lever sitt vardagsliv. Förstår du hur jag menar?

Jag nickar för jag tror jag gör det. Mina vardagskvällar är rena kaoset.

- Där vi bor kan man se rakt in i huset mitt emot, fortsätter Mary-Lou. Det är en hel vägg med fönster rakt mot våra fönster. Jag tycker om att sitta där på kvällarna och se in i alla rum som är upplysta och kolla vad folk gör. Det kanske inte är särskilt fint men jag gör det ändå. Jag har lärt mig rutinerna, så jag vet exakt vad de ska göra. När de kommer hem, när de äter, när de går på toa, när de släcker. Det är lite skrämmande. Att vi upprepar oss så mycket. Man tänker inte på det själv. Man ser ju inte sitt eget liv. Men jag ser ju mönstret så tydligt när jag sitter där. Fattar du?

- Kan du verkligen se när de går på toa, säger jag skeptiskt.

- Jag ser när de försvinner. Jag vet att de gör det då.

- Mina kvällar är inte alls så, invänder jag. Jag tror inte det i alla fall, lägger jag till.

Men Mary-Lou bryr sig inte om hur mina kvällar är.

- Ett par sitter alltid framför tv:n och fikar, en kille lagar pasta i bara kalsingarna, en tjej pluggar hela kvällarna uppkrupen i en stor fåtölj. En tant stryker tvätt och pratar i telefon samtidigt, en gammal farbror går omkring med bar överkropp hela dagarna och har sina fönster på vid gavel ända tills han släcker klockan halv tio på kvällen. Det är som en

värld i miniformat. Har du aldrig spionerat på folk?

- Jag har aldrig tänkt på sånt. Jag hinner inte. I stan far jag alltid från det ena till det andra. Eftersom farsan oftast är borta på jobb eller bara jobbar sent, så får jag fixa rubbet. Jag handlar, städar lite, lagar käk, pluggar, tecknar, tränar knattelagen. Tiden räcker inte. Jag gör allt det där som du sitter och tittar på. Jo, förresten, en grej gör jag. Ibland när jag kommer hem tar jag trapporna bara för att gå förbi Larsens på tredje våningen. Det luktar alltid mat där. Du vet. Ett tag satte jag det i system, jag lagade alltid samma som det luktade. Om det var fläskkottletter eller stekt strömming hos Larsens, då gick jag direkt till Metro sen och köpte två fläskkottletter eller ett paket strömming.

- Vad smart!

- Ja, fast det var ju inte alltid man kunde vara säker på vad det luktade. En gång ringde jag på och frågade. Jag sa som det var, att det alltid luktade så gott. Tanten blev jätteglad och började snacka om allt möjligt och sen sa hon att just idag skulle de äta på restaurang för hennes syster fyllde sextio.

- Vad var det som luktade då?

- De frostade av frysen och kokade en gammal hare som de hittat längst ner. Systemens hund skulle få den.

Mary-Lou skrattar till, sen blir hon allvarlig igen.

- Jag tror det är det livet går ut på Adam. Att hitta sitt vardagsliv. Först tror man att allt ska va så häftigt som möjligt. Disco, resor, skönhetstävlingar, partyn, strandliv. Jag trodde det. Jag drömde om det. Om alla ställen jag skulle se. Men sen fattar man att det är tvärtom. Livet består ju av nittio procent vardag och tio procent fest. Eller nåt sånt. El-

ler har jag fel, Adam? Tror du det är för att jag sitter fast i den här jävla stolen som jag tänker så. För att försöka trösta mig själv?

- Jag vet inte, säger jag uppriktigt. Det låter vettigt det där du säger om en vardagsro. Det låter vuxet. Det är sånt som min morsa skulle kunna säga.

- Har du nån kontakt med henne?

- Vi ringer till varandra rätt ofta. I alla fall på vintern. Hon bor i Ljusdal. Visste du det?

Mary-Lou skakar på huvudet.

- Är hon också journalist?

Jag nickar.

- Hon är nyhetschef på Ljusdals-Posten.

Mary-Lou säger inget.

- Jag sticker till affären nu, fortsätter jag. Kan du släppa ut Sivan och Rut och ge dem lite mat?

- Javisst.

Innan jag viker ihop lappen skriver jag med små bokstäver: *present*.

*

När jag cyklar förbi den långa raden av brevlådor vid busshållplatsen märker jag att det håller på att blåsa upp. Locken rör sig i vinden. Jag tycker att det ser ut som om de pratar med varandra. Längst ut sitter en vit brevlåda som käften går på nästan oavbrutet.

Jag öppnar munnen på våran låda och hittar ett brev. Det är till Mary-Lou och när jag vänder på det ser jag att det är från Irja, hennes mamma. Jag stoppar det i bakfickan.

Jag tänker på det Mary-Lou sa om att hitta sitt vardagsliv. Det skrämmer mig lite. Jag hade tänkt svara en annan sak också när hon frågade mig vad jag tyckte. Något som jag ville säga men som jag kände att jag inte inte vågade och inte borde säga: Det låter lite sorgligt, Mary-Lou, hade jag velat säga. Du som klättrade i de högsta träden, du som seglade de blåsigaste dagarna, du som drömde om att bestiga Eiffeltornet och resa jorden runt. Vad drömmer du om nu? Att sitta framför tv:n och småmusa en kulen novemberkväll?

Naturligtvis börjar det regna när jag hunnit halvvägs. Jag har bara jeans och min blå tröja på mig och är genomsur när jag kommer fram till Vivohallen.

Jag stannar länge i affären. Jag går långsamt utmed hyllorna. Kommer på nya varor som vi behöver. Knäckebröd och potatis och hallonkräm och vispgrädde. Men kommer inte på någon bra present. Vad vill Mary-Lou ha? Vad behöver hon? Jag vet inte. Jag kommer inte på nåt. När jag till slut drar mig mot utgången för att betala har regnet tilltagit.

- Guuud vad det regnar, säger Linda som sitter i kassan. Hon ler mot mig. Ser menande på mina blöta kläder. Hon har långt lockigt hår och runda glasögon och ett grönt och vitt förkläde med namnet broderat på vänstra bröstet.

- Ja, säger jag och kisar ut genom de stora regnvåta fönstren.

Jag stannar en lång stund. Snackar lite med Linda. Sen ser det ut som om det värsta är över. Då går jag.

- Hejdå, säger Linda.

Jag fryser när jag cyklar tillbaka. Regnet har upphört men vinden blåser rakt igenom mina våta kläder.

När jag öppnar grinden till trädgården märker jag att nå-

got är annorlunda. Först fattar jag inte riktigt vad det är, för jag är försjunken i en tanke om varför John Bauer valde att göra människorna så små i sina bilder.

Men sen ser jag vad det är. Sivan och Rut spatserar omkring på gräsmattan! Då och då stannar de, sprätter lite med ena foten, pickar med näbben och fiskar upp något. Så promenerar de vidare, småpratande om maskar och frön. De ser ut som två små gummor i grå hucklen.

Först tror jag att Mary-Lou har glömt att stänga hönsgården. Sen förstår jag att hon inte alls har glömt det. Naturligtvis har hon släppt ut dem!

Jag tycker de ser anklagande på mig när jag passerar dem. De skrockar lite, som om de sa: Det här kunde du väl ha gjort för länge sedan.

- Vi får snacka om det här sen, säger jag.

*

Det är tomt i huset. Mary-Lou's kollegieblock ligger på furubordet framför fönstret men av Mary-Lou syns inte ett spår. Jag blir stående några sekunder vid bordet. Låter pekfingret löpa över kollegieblockets brunvita omslag. Lyssnar efter Mary-Lou. Så drar jag av mina blöta kläder och går ut och lägger dem på bänken. Jag plockar fram mina avklippta jeans och en t-shirt ur byrån i mitt rum.

Jag går tillbaka ut i köket och packar upp varorna. Känner ett sting av olust när jag kommer ihåg att jag inte köpt någon present till Mary-Lou. En bok hade jag velat ge henne. En riktigt bra bok. Kanske en diktsamling. Men böcker finns inte i Vivohallen.

Jag känner att jag är hungrig och gör en macka med herr-

gårdsost. Jag kommer på att jag glömt köpa Lätt & Lagom. Det är nästan slut.

Jag tar mackan i handen och går ut och letar efter Mary-Lou. Hon sitter bakom huset, vid de halvt förvildade klarbärssnåren. Jag blir förvånad över att jag inte såg henne när jag kom.

- Var har du varit? frågar jag.

- Jag kissade.

- Här på gräsmattan?

- Där borta, säger Mary-Lou och tecknar med nacken mot skogskanten. Vill du att jag ska peka ut exakt var det var?

- Klarar du det själv, säger jag förvånad.

- Det tar en jävla tid, Adam, men det går!

Jag hör på hennes röst att det är något. Hon låter som när hon kom. Så där bitter och anklagande.

- Vad är det Mary-Lou? Har det hänt nåt?

Hon ser på mig men inte med den roade, undersökande blicken. Inte med ögonen som tycker om Adam. De här stirrar bara på mig.

- Vad skulle det vara? Tror du inte jag kan klara mig själv några timmar utan att det händer en jävla massa. Tror du inte det Adam? Tror du att det är du som får allting att fungera, va?

Gör du det? Tror du att det är dina jävla rullstolsramper som gör att jag kan vara här? Gör du det? Svava, Adam!

Jag känner att jag börjar bli förbannad. Jag vill försöka byta samtalsämne.

- Varför har du släppt ut hönsen?

Mary-Lou stirrar på mig. Jag ser att hon går igång på allvar nu.

- Vad menar du? Får jag inte det? Ska du ha de där jävla hönorna inspärrade hela livet? I en satans skåpbil. Det är ju för fan inte klokt!

- De är inte inspärrade. Det är deras liv. De är trygga där. Det är för deras egen skull, fattar du väl. Det finns räb här, det vet du väl?

- Räääv! fräser Mary-Lou. Menar du att hönsen ska behöva bo i det där fängelset bara för att du är rädd för en räääv?

- Okej, säger jag. De får gärna gå fritt för min del. Men du får ta ansvar för dem. Du får stänga in dem på kvällen.

- Det ska bli ett nöje! skriker Mary-Lou.

Så kör hon med kraftiga armtag ner i trädgården där Sivan och Rut kommer spankulerande. Rullstolens har kurs rakt på dem och de far åt var sitt håll med ett förskräckt kacklande.

*

Vi håller oss på behörigt avstånd från varandra. Vädret blir bättre och när solen tittar fram på eftermiddagen går jag ner och lägger mig på bryggan. Det doftar tjära och kallt, klart insjövatten och jag tror jag somnar en liten stund till ljudet av tunga vågor som kastar sig mot bryggans stenläggning. När jag öppnar ögonen igen är jag alldeles varm. Jag bestämmer mig för att ta ett dopp och kastar i min vita simskiva och hoppar efter själv. Jag håller på en lång stund med att bara försöka flyta med skivan under kroppen. Det är svårt men jag märker att det går lättare om jag vågar ta simtag med armarna för då får jag bättre balans.

När jag kikar upp ser jag att Mary-Lou sitter på bryggan. Jag undrar hur länge hon varit där. Hon ser på mig och jag

märker genast att hon har lugnat sig. Ögonen är mjuka igen, nästan ångerfulla.

- Adam...

- Ja?

- Kom.

Jag traskar i vattnet, fram till bryggan. Jag söker med foten efter en hållighet och klättrar upp på de stora stenarna.

- Vad är det?

- Förlåt Adam. Förlåt att jag var dum.

- Det var väl inget.

- Jag kan inte rå för det. Jag blir så där ibland. Jag blir alldeles rasande över ingenting.

- Jag fattar det. Det gör inget Mary-Lou. Du får bli rasande.

- Du är fin Adam.

Jag böjer mig fram över rullstolen så att mitt ansikte kommer intill Mary-Lou's. Jag vet inte varför jag gör det. Men det känns naturligt. Jag tror det är kroppen själv som sköter det. Ett ögonblick är jag säker på att jag ska kyssa henne och jag ser i hennes ögon att hon vet det också. Min mun är så nära hennes att jag kan känna hennes utandning som en sval luftström mot mina läppar. Men så händer något, jag vet inte vad, jag stryker min hand över hennes kind istället.

- Du är fin du med, säger jag.

*

+ 17 grader. Det har blåst friskt hela dagen. Det regnade ett tag (sju millimeter). Två ägg. Hönsen befriade! Det är Mary-Lou som skrivit i dagboken. Jag sitter och bläddrar i den medan jag dricker mitt morgonte. Jag känner mig stel

och frusen, har svårt att vakna. Jag nyser ett par gånger när jag söker efter en tjockare tröja i farsans garderob och undrar om jag är förkyld eller om det är min gamla dammallergi. Jag går ut och känner på min blå tröja som ligger kvar bredvid jeansen på bänken framför huset. Den är full av nattfukt och jag låter den ligga. När solen når hit torkar den snabbt.

Mary-Lou sover. Tror jag. Jag har ingen lust att bada, trots att det ser ut att vara hyfsat väder. Solen lyser på halva bryggan. Sjön är småkrusig, alldeles knottrig, det glittrar och blänker i vattnet. Det är inga riktiga vågor, de rör sig inte åt något särskilt håll. Det är bara vågbarnen som leker lite, innan vinden vaknar till igen och en ny vandringsdag börjar.

Så hör jag ljud inifrån Mary-Lou's rum. Jag går fram till spisen och sätter på nytt vatten och väntar på att hon ska dyka upp. På att få stryka min hand genom hennes rufsiga hår. Så här börjar våra morgnar. Vi har inga rutiner, inga regler eller tider, vi låter kroppen bestämma rytmen. Och ändå: de börjar alltid så här.

Så ser jag hennes morgonskrynkliga ansikte i dörren och reser mig på nytt för att bära henne ut till Adams Skuttkärra, som Mary-Lou döpt den till. Jag bär henne i famnen, som ett barn, med ena armen under hennes knäveck och den andra bakom hennes rygg. Inte som i början när jag släpade omkring på henne som om hon var en staty.

Det känns fullständigt naturligt för mig att hjälpa Mary-Lou i alla de situationer där hon behöver ett handtag. Jag har förstått att det är jätteviktigt för henne att gå på toa regelbundet. Att det är ett av hennes största dagliga bekymmer. Jag tror jag är lite stolt över mig själv. Jag har alltid fått

höra att jag klarar allting så fint. Att jag är så mogen och klok för min ålder. Det är sant. Jag har stått på egna ben rätt länge. Fråga farsan! Så jag tycker jag är rätt person för det här.

Och ändå: just den här morgon sviker jag. Jag vet inte varför. Kanske för att jag känner mig så seg, kanske för att vi fortfarande är lite generade inför varandra efter gårdagens bråk. Vårt första gräl!

Eller också händer det bara för att jag vill visa hur bra jag klarar allt det här. För att jag blir nonchalant.

Just när jag ska bära henne nedför rampen viker sig högra benet under mig. Jag vet inte om det är kramp i vaden, jag får det ibland, eller om det är knät som spökar. Kanske trampar jag snett på nåt sätt. Hur som helst: benet bara försvinner under mig och hela min kropp lutar häftigt åt höger. Hade jag varit ensam hade det varit en smal sak att fixa det. Nu har jag Mary-Lou i famnen och tyngden från henne klarar jag inte på ett ben. Jag lyckas hålla balansen under någon sekund, sen brakar vi omkull med full kraft. Jag hamnar först i nåt omöjligt läge med huvudet hängande nedför rampen. Mary-Lou blir liggande högre upp. Sen glider jag utför den hala rampen och stannar halvvägs ut på gräsmattan. Jag tar mig om ena örat. Upptäcker att jag blir blodig på handen.

Mary-Lou har kravlat sig upp och står på knä rampen. Hon tar stöd mot huset och reser sig omständligt. Det tar en och en halv evighet men sen står hon i alla fall upp.

- Hur gick det, frågar jag.
- Det är okej, säger hon. Hur är det med dig?
- Näsblod och mosat öra.

- Du blöder rätt mycket.
- Jag märker det.

När jag torkar av min hand i gräset ser jag hur Mary-Lou lutar sig mot dörrkarmen, fattar ett stadigt tag om den med bägge händerna och tar så, ytterst försiktigt, små hasande steg in mot dörröppningen. Jag tittar förvånat på henne.

Så tar jag stöd med armarna mot marken och sätter mig upp. Blodet forsar ner över min t-shirt. Jag måste ha tag i hushållspapper. Jag försöker hålla upp t-shirten under näsan. Så stapplar jag uppför rampen.

- Klarar du dig? frågar jag.
- Javisst.

När jag passerar Mary-Lou, tycker jag att hennes kropp skakar lätt. Jag går in i köket och river ut några meter hushållspapper. Sätter på vattenkranen och blaskar mig i ansiktet en stund. Så viker jag papperet till en tjock fyrkantig servett som jag håller mot näsan. Jag går tillbaka till Mary-Lou. Rampen är rödfläckig av blod. Näsan rinner fortfarande och hushållspapperet färgas rött.

Jag funderar på hur vi ska göra nu. Jag kan inte hjälpa Mary-Lou förrän det slutat blöda.

- Du borde ligga ner, säger hon.
- Ska jag hämta rullstolen?

Mary-Lou nickar.

När jag kommer tillbaka hjälper jag henne att sätta sig till rätta.

- Lagg dig på sängen, säger Mary-Lou.

Jag gör som hon säger. Ligger still med näsan i vädret. Blundar med ögonen. Mary-Lou sitter bredvid mig, håller sin hand i min.

- Stänger du av spisen är du bussig, säger jag.

*

Vi tar om det från början. Jag lyfter över henne i skottkärran. Travar uppför gången. Sätter mig vid vattnet. Får vänta länge, länge. Som vanligt. Två gråtrutar grälar om en död fisk de upptäckt i strandkanten. Jag undrar varför den dött.

Jag fixar kaffe, betraktar henne när hon brer två smörgåsar med margarinet som jag sparat åt henne. Hela tiden arbetar min hjärna med bilden den registrerade tidigare: bilden av Mary-Lou i dörröppningen, när hon tar små steg. Det var kanske inte några riktiga steg, mera som hon föste fötterna. Men det är en sak jag undrar. Något jag länge velat fråga henne om. Sånt jag inte vet om hennes handikapp. Och en annan sak, som har med det att göra. Det svåra är att börja. Att hitta ett naturligt sätt att prata om ett känsligt ämne. Så jag sitter tyst och funderar.

- Vad är det, Adam? säger Mary-Lou.

Tack Mary-Lou.

- Jag tänker på när vi ramlade. På efteråt, när jag låg och blödde i gräset. Det såg nästan ut som om du tog ett par steg då...

- Vad är det med det menar du?

Skärpan lurar långt bak i rösten. Som en rovfågel som spanner ögonen i en liten mus långt nere i gräset.

- Jag trodde inte du kunde det.
- Kunde vadå?
- Gå.
- Kallar du det för att gå?

- Nej, men jag har aldrig tänkt på att en som sitter i rullstol kanske kan gå. Gå lite menar jag. Jag har aldrig känt nån handikappad förut.

- Jag har ju fötter, det har du väl sett Adam?

- Jo, men...

- Och om jag nån gång lyckas hasa dem några decimeter så tycker du att det är en stor grej. Är det så?

- Nej, det är det inte. Men jag undrar hur det funkar bara. Om du kan gå lite, finns det inte en chans att du kanske kan gå mer någon gång i framtiden?

- Nej Adam, det gör det inte.

- Vet du det säkert?

- Det är liksom ryggmärgen jag har tryckt ihop, Adam.

Jag tycker att hon nickar nästan omärkligt, och lätt föraktfullt, mot den ljusröda papperstussen i min hand. Mot mitt näsblod.

- Jag vet men ibland hör man ju om folk som har jättesvåra skador och som ändå klarar att komma tillbaka.

- Det sker inga mirakel, Adam.

- Jag pratar inte om mirakel Mary-Lou. Jag pratar om såna som efter år av envis träning har fått upp rörligheten i delar av kroppen igen...

Mary-Lou säger inget. Så jag fullföljer meningen.

-... skulle du kunna det? Om du tränar så?

- Hur ska jag kunna veta det? Jag kan flytta fötterna Ibland. När jag slappnar av. Eller när jag tar i jättemycket. Det är olika. Ibland rör de sig inte alls.

- Har du försökt att träna regelbundet?

- Tre år Adam. I tre år. Varenda dag i början. Varenda jävla dag. Det första året var ett enda jävla träningsläger.

Du såg resultatet förut: några meter. Det är allt. Tre år och några meter. Mina fötter vill inte gå.

Jag nickar. Sitter tyst. Väntar på att hon ska fortsätta.

- Det handlar inte bara om träning och vilja, Adam. Fast det verkar som om folk tror det. Som om folk tror att man blir förvandlad till nån jävla idrottsfantast så fort man hamnar i rullstol. De förväntar sig att man ska kämpa och träna och sen hoppa upp och gå eller åtminstone börja spela rullstolsbandy och delta i Handikapp-OS.

- Jag menade inte så.

- Vad folk inte fattar är att allt beror på hur skadan ser ut. Det är tusen och åter tusen nervbanor som styr våra muskler. Små viktiga jävla trådar överallt. Det är kanske en fråga om en hundradels millimeter av nån livsviktig nerv som förstörts eller kommit i kläm. Har man haft en jävla tur kanske det finns en liten chans att träna upp en muskel igen. Det kan också hända att nervtrådarna växer ihop, att de hittar på en ny lösning. Men det sker de första åren. Händer det inget då, så går det inte. Då går det aldrig. Vad som än händer.

- Har din läkare sagt det, att det inte finns nån chans för dig?

- Läkarna vet inte, Adam. De står och glor på en i sina vita rockar. Men de märker ju om man gör några framsteg eller om man bara står still och skakar hela dagarna. De får veta det av sjukgymnasterna. Det är de som gör jobbet. Som tjar på en. Som ringer hem och skäller och hotar när man smiter och som uppmuntrar en när man sitter och tjuiter i ett hörn för att allt bara är så helvetes nattsvart. Det är tack vara dem som man orkar hålla på.

- Så du har inte gett upp då?

- Jag tror inte på några underverk längre. Men jag har inte slutat träna. Jag måste ju fortsätta att träna mig fysiskt, det måste väl alla människor. Jag hade ju tur också. Min skada sitter lågt ner på ryggen. Ju högre upp ryggraden går av, ju mer förlamad blir man. Men jag bröt aldrig ryggen. Jag har en inkomplett skada.

- Vad betyder det?

- Att det mest är hopklämt. Men jag tänker inte på skadan längre. Jag vill försöka hitta ett nytt liv nu, åt mig och den här stolen. Istället för att inbilla mig att jag en dag ska kunna gå ut och dansa.

- Hur ofta tränar du nu då?

- En gång i veckan.

Jag säger inget. Men jag känner hur hennes svar gör mig nästan galen: en gång i veckan! Det är ju fullständigt meningslöst. Det är ingenting. Folk som skiter en gång i veckan dör av förstoppning. Men jag biter ihop.

- Förlåt, säger jag.

- Förlåt för vadå?

- För att jag inte vet ett dugg om vad du har gått igenom. För att jag ställer så idiotiska frågor.

- Det är bra att du gör det, Adam. Fortsätt och ställ idiotiska frågor till mig.

*

Men den där frågan som bränner som en låga mot mina läppar den ställer jag ändå inte. Frågan som förföljt mig i tre år, som väckt mig på nätterna när jag legat kallsvettig i sängen och viskat: *Nej Mary-Lou, Nej! Gör det inte!* Den frågan

ställer jag inte. Jag sväljer ner den igen. Gång på gång manar jag tillbaka den brännande frågan in i munnen och släcker den med min saliv. Jag känner hur orden fräser till mot tungan innan de förvandlas till vattenånga och försvinner i intet: *Mary-Lou, hoppade du verkligen från bigarråträdet?*

Det frågar jag inte. Det vågar jag inte, Mary-Lou.

*

Jag går ner till bryggan och tar av mig mina blodiga kläder och sköljer dem i vattnet. Jag sträcker mig efter en klick grönsåpa och den gamla skurborsten som ligger i en hållighet under bryggan. Jag skrubbar kläderna på en av bryggstenarna och tycker att resultatet ser lovande ut. Jag breder ut dem på tork på bryggan.

Så går jag upp till bänken och drar på mig jeansen och den blå tröjan. De är varma av solen. Jag känner något som petar mig i ryggen och när jag känner efter med handen får jag tag i ett brev som sticker upp ur bakfickan. Visst ja, Mary-Lou's brev! Det ser illa medfaret ut. Buckligt av fukt. Texten är delvis utsuddad.

- Mary-Lou! ropar jag. Det är post till dig.

Hon dyker upp i dörröppningen.

- Jag glömde det igår. Det är visst från din mamma.

Jag slätar ut brevet så gott det går och räcker henne det.

Hon tittar på det, vänder på det.

- Har du badat med det?

- Det har legat i jeansen i natt. De var genomsura efter regnet igår.

Hon pillar upp det med pekfingret men har svårt att veckla

ut själva brevet för det verkar ha klistrat ihop sig när det torkat.

- Man kan fukta det igen, säger jag. Kom ska jag fixa det.

Jag går in och sätter på en kastrull vatten och när det kokar håller jag brevet över vattenångan. Papperet mjuknar snabbt och jag lyfter försiktigt upp den hopvikta sidan.

Mary-Lou läser tyst. Vänder på det. Skrattar till. Så viker hon ihop det igen.

- Mamma hälsar jättemycket till dig.

- Tack.

- Och till Anders, lägger hon till med ett skratt.

- Varför hälsar hon till farsan?

- För att hon tror att han är här så klart.

- Varför tror hon det?

- För att jag har sagt det så klart. Du tror väl inte hon hade släppt iväg mig hit om hon hade vetat att jag skulle vara helt ensam med dig.

*

- Jag går en sväng, säger jag till Mary-Lou och håller upp skissblocket och några blyertspennor så att hon ska tro att jag behöver arbeta i fred en stund.

- Mmm, säger hon utan att öppna ögonen.

Hon ligger på bryggan och solar i en svart bikini. Det mörkbruna håret är utslaget över brädorna. Kroppen är späd, bröstet ganska stora. Hon ser ut som vilken femtonårig tjej som helst. Och ändå är hon märkt av sitt öde. Benmuskelnerna är små och raka. Det syns att hon inte har använt dem på länge. Det syns också att hon har använt sina armmuskler desto mer.

När jag börjar gå ropar hon efter mig.

- Var rädd om dig...

Eftersom jag inte förstår riktigt hur hon menar säger jag inget. Jag stannar bara upp och nickar men det ser hon inte för hon blundar fortfarande.

- ... så att inte räven tar dig!

- Kul, ropar jag.

Jag följer stigen genom Bauerskogen. Går och ser på alla rötterna som jag nu har lätt att ta mig över. Sparkar på dem lite, som om det skulle gå att få dem att begripa att de inte borde ligga här.

När jag kommer till bronsåldersängen ser jag att backsmultronen är mogna. Över den del av ängen där det växer mest, ligger en söt smultrondoft. Jag andas in den, minns doften från alla tidigare somrar, och tänker att om dofter hade varit möjliga att se, så hade luften över ängen haft ljusröd slöja som rört sig sakta i vinden.

Jag sätter mig på huk och tar fram en plastpåse ur fickan och börjar plocka de trubbnosiga och fasta smultronen. De liknar små jordgubbar. Älvornas jordgubbar, brukade farsan kalla dem när jag var liten.

Jag plockar den lilla påsen full. Så sätter jag mig i gräset och smakar på dem. De är godare än vanliga smultron. Det vet jag att Mary-Lou också tycker.

*

På kvällen när Mary-Lou lagt sig dröjer jag mig kvar i köket. Jag sitter vid fönstret och skissar snabba intryck av skymningen. Detaljer i trädgården, bryggan och sjön i det sista flämtande solljuset.

När jag tror att hon somnat går jag ut i köket. Jag hämtar tre ägg i skafferiet, vispar dem, häller i två koppar socker, vispar ett tag till. Häller i två koppar mjöl, en kopp kokt mjölk. Petar ner en stor klick margarin, snöar över lite vaniljsocker.

När sockerkakan är i ugnen kommer jag på att jag glömde bakpulver. Jag rycker på axlarna, vispar grädde. När kakan är klar är den bara några centimeter hög. Det går inte att skära ut några tårtbottnar ur den.

Jag funderar en stund. Sen brer jag hallonkräm ovanpå kakan och klär in hela skapelsen med ett tjockt lager vispgrädde. Skriver med röda backsmultron i den vita grädden: *Grattis Mary-Lou.*

När jag är klar ställer jag in tårtan i skafferiet. Jag drar av mig kläderna och kryper ner i sängen. Då, när det är alldeles tyst i hela huset, hör jag Mary-Lou's ljusa röst i mörkret:

- Vad var det du höll på med Adam?

- Inget Mary-Lou.

- Inget luktar gott, säger Mary-Lou

Det blir tyst i huset några minuter. Sen ropar jag:

- Stängde du till hönsen?

- Jaa.

*

Mary-Lou's födelsedag börjar bra. Jag vaknar tidigt av mig själv och smyger ut och pinkar. Jag känner det daggvåta gräset mot mina nakna fötter, går igenom vad jag ska göra. Läget är under kontroll, bortsett från att jag glömde plocka blåklockor på bronsåldern. Jag reparerar det nu genom att

plocka en bukett röda rallarrosor. Jag tar av dem som växer längst bort.

Jag lägger blommorna på rampen medan jag går ner till bryggan och tvättar mig. Jag tycker om att skölja ansiktet med kallt sjövattnet och tvätta mig med den stenhårda tvålen som är alldeles raspig av sand som fastnat i den. Jag borstar tänderna, spottar ut en ström av lödder som driver iväg på den spegelblanka vattenytan.

Du får sol på din femtonårsdag, Mary-Lou, tänker jag. Jag har för mig att det ska vara ett bra tecken.

Jag sätter på vatten och under tiden som det kokar upp tar jag fram tårtan. Jag hittar en bricka i skåpet under diskbänken och lägger en ren kökshandduk på den. Jag ställer fram två koppar, en burk honung, två fat med teskedar. Jag skär av rallarrosorna med brödkniven och sätter dem i ett smalt ölglas med texten *Holsteiner bier* i guldskrift på glaset.

Så slår jag upp te i en kopp och kaffe i den andra, tassar fram och öppnar Mary-Lou's dörr, tar brickan och börjar sjunga.

När jag går in i rummet tänker jag att det är väldigt praktiskt att tröskeln är borta. Mary-Lou ligger med ansiktet mot väggen. Hon vänder sig sakta om och innan hon riktigt hinner vakna spricker munnen upp i ett stort leende.

- Adam, mumlar hon. Du menar inte att du har gjort allt det här för min skull.

Hon hasar sig upp till halvsittande, ögonen går från brickan till mig, från mig till brickan. Jag blir lite generad för så märkvärdigt är det väl inte att man grattar en kompis som fyller femton.

- Adam, du är så fin, säger hon och lägger sitt rufsiga

huvud i mitt knä.

Jag stoppar in handen i håret.

- Och vilken underbar tårta du har gjort!

- Grattis, säger jag och stryker henne över kinden.

- Nej inte så. En riktig födelsedagspuss vill jag ha, säger Mary-Lou och lyfter på huvudet.

Hon blundar och jag lutar mig fram och kysser henne försiktigt på läpparna.

- Så då?

- Det var mycket bättre! Det känns faktiskt lite speciellt att fylla femton. Man är stor då. Man får börja leva utan skyddsnät. Man får ta ansvar och skylla sig själv när det går åt helvete. Fast det har ju du gjort länge.

- Ja, det är klart. Men det är inte bara det som det handlar om. Det är en period i livet som är slut för alltid och en ny som börjar. Barndomen är förbi. Ja, den slutar väl redan när man fyllt tolv. Men det blir så tydligt nu. Änglarna som har vaktat en sen man var liten har börjat tröttna. De har nya barn att tänka på.

Mary-Lou säger ingenting och jag undrar om hon missförstår mig. Hon hade behövt ha kvar änglarna. Då hade kanske hennes liv blivit annorlunda.

- Tolv, femton och arton är det enda man skulle behöva fylla. Det är de enda födelsedagar jag tänker fira i alla fall, säger jag.

Mary-Lou nickar. Hon har svårt att ta ögonen från brickan.

- Vilka fina blommor! utbrister hon som om hon först nu upptäcker de höga, lilaröda eldslågorna i ölglasen.

- Rallarrosor, säger jag. Det är de enda rosor trädgården erbjuder.

- Jag har alltid gillar dem, säger Mary-Lou.

- Jag vet inte vad jag tycker, säger jag. Britt älskar dem. Hon kallar dem "sista chansen".

- Varför det?

- För den där skarpa rödlila färgens skull. Äldre kvinnor klär sig visst i såna färger, i lila, när de ska göra sig riktigt fina. För att de ska synas bra. Det är ju sista chansen för dem att fånga en karl. Säger Britt.

Mary-Lou skrattar.

- Det har jag aldrig hört förut, säger hon

- Jag använder dem som almanacka. När de sista blommorna i toppen har börjat blomma, då är sommarlovet nästan slut.

- Då gäller det att ta sista chansen och njuta av sommaren, säger Mary-Lou.

Hon tittar på de höga blomställningarna. De är knappt utslagna till hälften. Det är tid kvar. Gott om tid. Än är inte sommaren förbi.

- Så många ögon, säger hon sen. Jag har tänkt på det där som du sa om att blommorna är jordens ögon. Här ser man det ju jättetydligt.

- Jag vet.

- Vet du vad vi brukade kalla dem?

- Nej

- Rävrumpor!

Vi skrattar.

- Vill du ha en bit tårta? Det är backsmultron. Fast resten är bara fusk.

Mary-Lou nickar och jag skär upp en stor bit åt henne och en nästan lika stor åt mig själv.

- Den är jättegod, Adam, säger hon och lyfter av ett stort trubbigt smultron och låter det smälta i munnen.

- Var det de här du plockade i går eftermiddag?

- Ja.

Vi njuter av tårtan för den är faktiskt inte så tokig, trots missödet med bakpulvret. Sen känner jag att vi närmar oss det ögonblick i varje födelsedag när man ska börja ägna sig åt presenterna.

- Nån present har jag inte köpt, säger jag.

- Det här är mer än en present, säger hon och pekar med teskeden på födelsedagsbrickan.

- Men du ska få en sak i alla fall.

- Vadå?

- Det är du själv som är presenten, Mary-Lou. Jag ska ge dig min bild av dig. Den sannaste jag kan skapa. Men du måste själv hjälpa till. Du måste sitta för mig. Kanske många timmar. Vill du det?

- Hemskt gärna, säger hon och låter lite rörd.

- Minns du den sommaren när vi var tolv år och var på bronsåldern så ofta. En gång sa du till mej: Rita mej, Adam! Men jag ville inte då. Jag tyckte inte jag var tillräckligt duktig. Men jag har tänkt på det sen, att jag skulle försöka göra det nångång, när jag lärt mig mer. Nu vill jag försöka.

- Det minns jag inte, säger Mary-Lou eftertänksamt. Men det är en underbar present att få. Det är det finaste du kan ge mig.

*

Vi är på bryggan nästan hela dagen. Det är den hetaste da-

gen hittills. Solen är äntligen så där varm som den ska vara åtminstone några gånger. Vi ligger och flämtar och klagar över värmeböljan precis som man ska göra när det äntligen är sommar. Det är för varmt att göra något, till och med för att teckna.

- Vad ska du göra sen, säger Mary-Lou. Ska du bli konstnär?

- Jag vet inte. Det är så många som är duktiga på att teckna. Om man ska bli konstnär måste man hitta en egen stil, ett eget sätt att se saker och ting. Jag vet inte om jag klarar det.

- Vad ska du bli, om du inte blir konstnär.

- Ett tag tänkte jag att det kulle vara kul att vara botanist och syssla med blommor men jag vill nog hellre ha det som en hobby, som farsan.

- Då blir du journalist, som Anders.

- Jag vet inte, kanske. Eller fotograf, det verkar roligare.

- Du skulle nog bli en bra fotograf, Adam, säger hon.

- Du då? Jag minns att du ville bli sångerska när du var liten. Du hade föreställningar i ladan. Kommer du ihåg det? Du sjöng så himla bra, tyckte jag

Mary-Lou skrattar och nickar.

- Jag sjunger ju fortfarande. Det är nog det enda som är sig likt när det gäller mig. Jag sjunger i en kör. Men det var länge sen jag slutade drömma om att bli sångerska. Hellre skådespelerska i så fall men det är nog inte så stor efterfrågan på såna som måste ha en rullstol med sig på scen.

Det blir tyst en stund. Jag märker att vi bägge två tittar bort mot Norden. Eller *sneglar*, kanske man ska säga, för det känns nästan lite förbjudet att titta däråt.

- Har du ingen kontakt med Björn?

- Han ringer ibland. Inte så ofta nu som i början. Det är nästan skönt. Han ber om ursäkt hela tiden. Ibland hörs det att han är full.

- Du har inte lust att hälsa på honom?

Mary-Lou skakar på huvudet.

- Han vill inte det.

- Varför det?

- Han har sagt att han inte vill. Jag tror han skäms för hur han har det nu.

- Och du vill inte för att han inte vill?

- Ungefär så.

Vi badar sen. Jag ställer mig i vattnet och lyfter ner Mary-Lou från bryggan. Jag bär henne i famnen in mot stranden och sätter henne på den räffliga sandbotten där vattnet går mig till knäna. Hon lägger sig på rygg, sträcker ut kroppen.

- Åh, vad härligt, säger hon. Det är ju jättevarmt här inne!

Jag nickar och går ut en bit och kastar mig raklång och doppar mig. Sen går jag och tar skivan och försöker flyta på den en stund. Men det går sämre den här gången. Huvudet vill åka under.

- Var inte så rädd, Adam! ropar Mary-Lou.

När jag bär Mary-Lou upp håller hon sina droppande armar om min hals och ger mig en blöt puss mitt på munnen.

- Tack för hjälpen, säger hon. Det var första gången jag badade i en riktig sjö. Första gången på tre år. Det passar väl fint på en födelsedag.

*

På kvällen kommer vi på att vi ska äta en femtonårsmiddag

ute på bryggan. Jag hittar klotgrillen i uthuset men den är i ett bedrövligt skick och det tar en bra stund att få bort all gammal kol och rost som bildat en torvmosse i botten. Gallret är fullt av sot och intorkade matrester. Min far är en slarver. Han skulle inte klara sig utan mig.

- Titta, här ligger ju seglen till snipan, säger jag när jag lyfter undan några kartonger för att leta efter en stålborste.

Mary-Lou rullar fram och kikar medan jag lyfter upp spri-seglet och drar ut det på betonggolvet. Det är gråvitt i färgen och luktar unket.

- Det verkar i alla fall helt, säger jag.

- Finns det försegel också?

- Det tror jag.

Jag återvänder till lådhögen och drar ut ett mindre segel. Det verkar lite möjligt och är ännu gråare.

- Det är inte vackert men det fungerar nog ändå, säger Mary-Lou.

- Ska vi ta en tur? undrar jag.

Mary-Lou skakar på huvudet.

Jag drar ut de bägge seglen i solen och hänger upp dem på spikarna i uthusväggen där vi brukar ha nätet.

- Jag ska tvätta dem med såpa sen, säger jag.

Jag kånkar ut grillen och sedan söker vi igenom hela uthuset efter grillkol men det finns ingen. Å andra sidan finns det ingen tändvätska heller.

- Vi kör med naturmetoden, säger Mary-Lou. Kottar går precis lika bra.

Jag tar en plasthink och går upp i skogskanten och fyller hinken med knastertorra tallkottar. Ovanpå lägger jag lite döda kvistar som jag bryter längst in under en gran.

Mary-Lou har lagt ett par hopknycklade tidningssidor i grillen. Jag bygger en lappkåta runt papperet av de torra kvistarna och håller försiktigt kottarna över. Jag gräver ut en liten tunnel in till kvistarna och tänder eld på papperet.

Jag går in i köket och tar ut långpannan ur ugnen och fyller den med grönsaker som jag sköljt och skurit i ganska grova bitar. Det är gul lök, tomat, morötter, potatisskivor och strimlad röd paprika. Jag håller på en burk champinjoner, saltar och pepprar och slår en skvätt matolja över alltihop och går ut med det till Mary-Lou.

- Vilken fin glöd det är, säger jag och sätter långpannan på gallret över de rödlysande kottarna.

- Jag ska bara fixa en sås, säger jag och försvinner upp till huset igen.

Jag rör ihop en snabbsås av en burk krossade tomat och lite crème fraiche. Jag smular ner Britts torkade örtekryddor.

Sen går jag in i skafferiet, förbi hyllorna med konserver och längst in till kortväggen där jag vet att det brukar ligga några vinare. Jag väljer bland de vita och tar flaskan med den snyggaste etiketten.

När jag kommer ut igen ryker det ur långpannan och en doft av mat vilar över bryggan. Mary-Lou byter om. Hon har tagit av sig den svarta bikinin och håller på att krångla på sig jeansen. Kvällssolen målar av henne och lägger ett mjukt, rödgult ljus över ansiktet och de kritvita brösten.

- Jag har bränt mig på låren, säger hon och vänder sig ogenerat mot mig. Hennes bröst är ganska snygga och jag kan naturligtvis inte låta bli att titta på dem. Hon skrattar till, som om hon kom på att hon faktiskt inte har nåt på överkroppen och så drar hon på sig en tröja.

- Dricker du vin? säger jag och håller fram flaskan som jag haft bakom ryggen.

- Inte så ofta precis, säger hon. Men ikväll skulle det vara gott.

- Det är inte så kallt, säger jag och känner på flaskan med handflatan. Vitt vin ska vara kallt annars är det odrickbart enligt farsan.

- Det går att ordna, säger Mary-Lou och tar flaskan ur min hand.

I en enda rörelse slänger hon den över axeln och ut i vattnet. Det plaskar till rejält och den tunga vinflaskan sjunker som en sten. Vi ser hur den lägger sig tillrätta på botten.

- Bra idé, säger jag och skrattar. Hur går det med käket?

- Det är snart klart, säger Mary-Lou och rör om med en alldeles slät grenklyka som vågorna har polerat.

- Behöver vi tallrikar?

- Nej, vi kan väl kaka direkt från pannan. Men en gaffel vore inte så dumt.

Jag går in igen.

- Och glas! ropar Mary-Lou. Och mina blommor!

Jag hittar två hela vinglas i skåpet, tar två gafflar i diskstället, ölglaset med rallarrosorna och en korkskruv samt det sista av Mary-Lou's födelsedagstårta.

*

Det är en sån där kväll med massor av hägringar i sjön och vi roar oss med att försöka överträffa varandra med att räkna upp alla märkliga gestalter vi kan upptäcka i sjön. Allt har liksom lyft sig flera meter upp ur vattnet och svävar. Strand-

stenar, träd, bryggor, båtar och öar, allt sånt där flyger omkring framför oss. Vinet gör kanske sitt till också.

Jag berättar för Mary-Lou att jag tycker att jag ser en stadsdel i Paris. Med kajerna utmed Seine och ett café med röda markiser och så en lång rad av såna där stånd där de säljer gamla fina böcker.

- Har du varit i Paris?

- Jag var med farsan på ett jobb på sportlovet. Tre dar.

- Är det fint?

- Ja, fast det är mycket bilar överallt.

- Vad gjorde ni?

- Tja vi var på Euro-Disney ett par timmar och så såg vi Triumfbågen och Eiffeltornet och Mona Lisa. Det är sant som din kompis säger, det finns hiss i Eiffeltornet.

Långpannan är länsad och ligger på sjöbotten bredvid bryggan. Vi har druckit upp det mesta av vinet och jag gissar att vi inte är helt nyktra. Jag märker det på Mary-Lou också, som fnittrar åt nästan allt jag säger.

- Måna-Lisa, säger hon nu och fnittrar. Hon heter ju faktiskt det. Måna! Måna-Lisa!

Så blir hon allvarlig igen. Ser ut över sjön. Drar ett djupt bloss på sin cigarett och blåser långsamt ut röken som bildar ett ljust moln.

- Jag tror aldrig jag skulle trivas i Paris. Jag tycker bäst om när det är lugnt och stilla. Jag har faktiskt svårt för Stockholm med. Så som vi har det nu, Adam, så skulle jag alltid vilja ha det.

- Ditt vardagsliv? säger jag och tänker på det hon snackade om häromdan.

- Ja. Att försöka skapa en värld i världen. En egen värld.

- Som den där enslingen på Fjuk gjorde.

- Ja. På sätt och vis. Men inte ensam. Helst inte ensam. Man måste hitta nån att vara med. Nån som man kan lita på. Det blir nog inte så jävla lätt.

Jag rycker till lite för Mary-Lou låter plötsligt hård på rösten. Jag säger inget mer. Mary-Lou fimpar mot bryggan. Tystnaden drar ett svart streck under hennes ord.

Det börjar vaka ute på sjön. Ring efter ring dyker upp och brer ut sig på den mörka vattenytan. Det är vackert, det är nästan lite magiskt. Jag tycker mig höra ett svagt smackande ljud. Jag vet vad det är för jag har varit med om det tidigare. Det är fiskar som snappar insekter i ytan.

- Det är harr, va? säger jag till Mary-Lou.

Hon nickar.

- Det borde du fiska, säger hon.

- Med nät?

- Med fluga, säger Mary-Lou. Sen börjar hon fnittra igen. Eller humla, säger hon och fnittrar ännu mer. Det har du ju gott om här.

Jag skrattar också. Sen sätter hon sig plötsligt upp på bryggan och drar av sig tröjan.

- Jag vill bada, Adam. Det var så himla skönt. Bär mig! Kom!

Hon sträcker sina armar i luften.

Jag reser mig upp.

- Ska du ha jeansen på dig?

- Nej, du får dra av dem.

Jag tar tag i byxbenen och börjar dra och när jeansen åker av från hämlarna tappar jag balansen och välter på bryggan. Mary-Lou börjar fnittra igen.

Jag viker ihop jeansen och lägger dem i rullstolen.

- De här behöver jag inte heller, säger hon och drar av sig trosorna och kastar iväg dem. Man ska näcka, det är skönast, eller hur Adam.

Trosorna hamnar ovanpå vinflaskan och när Mary-Lou upptäcker det bryter ett nytt fnissanfall ut.

Jag drar av mig mina kläder också. Så tar jag den skratande Mary-Lou i famnen men eftersom jag känner att jag inte är riktigt nykter vågar jag inte kliva i från stenarna. Jag bestämmer mig för att gå på bryggan in till stranden och sen ut i vattnet.

Jag går försiktigt, tittar var jag sätter fötterna. Gårdagens olycka värker fortfarande i mitt öra. Jag har aldrig burit en naken tjej tidigare. Mary-Lou's hud känns len mot min. Det är ännu ett skäl till att jag försöker koncentrera mig på vad mina fötter gör.

Plötsligt kacklar det till uppe i trädgården. Mary-Lou lägger sin hand på min arm. Jag tvärstannar. Lyssnar.

- Det är nån i trädgården, säger Mary-Lou och låter plötsligt spik nykter.

Jag spanar in bland träden. Ser upp mot torpet. Kan inte upptäcka något.

- Det är nog bara Britt Börjesson, säger jag.

Då börjar Mary-Lou fnissa igen. Jag känner hur hennes varma kropp liksom vibrerar i min famn.

Jag står stilla en stund. Inget mer ljud hörs. Det är bara i amerikanska filmer som sånt händer, tänker jag. Om det här vore en film så är det ju precis nu som farsan och Britt Börjesson ska göra entré. När jag står med en naken rullstollsbounden tjej i famnen och en av Britts bättre vinare

står tom på bryggan. Fast det skulle hon kanske inte märka, kommer jag på, för tjejen trosor hänger ju över den.

Jag fortsätter att gå. Det var säkert bara Sivan och Rut som kom ihop sig om en mask. De brukar låta så där ibland. Jag säger det till Mary-Lou.

- Jag tyckte i alla fall att jag hörde nån, envisas hon.

Vattnet är alldeles ljummet. Jag bär ut Mary-Lou tills det når mig en bit upp på låren. Sen försöker jag sätta mig på botten med Mary-Lou i famnen. Jag har nån vag idé om att vi ska bada tätt tillsammans. Vi ramlar baklänges ner i vattnet. Mary-Lou fnissar och nu kan jag inte hålla mig längre utan får ett våldsamt skrattanfall som håller på ända tills både Mary-Lou och jag hamnar under vattnet.

Sen kastar sig Mary-Lou åt sidan med ett skrik. Hon tyckte att något snuddade vid hennes rygg.

- En fisk, säger hon.

Jag säger inget. Jag vet vad det var. Det var min hårda snopp som råkade komma emot henne. Jag blir generad och då ser jag att hon också förstår vad det var för en sorts fisk.

*

Mary-Lou vill sova under bar himmel. Ute på bryggan. Det är en bra idé tycker jag och går in och hämtar våra filtar. Jag tar kuddarna också och ordnar till två mysiga bäddar. Sen springer jag bort och stänger till Sivan och Rut. De verkar ha vant sig vid utelivet och går in själva på kvällen. Jag fattar inte varför vi inte har kommit på det här tidigare. Nu ser jag dem sitta och snusa i den mörka bilen. Jag säger godnatt.

Jag går tillbaka, hjälper Mary-Lou att lägga sig på bryggan, kryper ner bredvid henne. Vi ligger på rygg, Mary-Lou på min arm, ser på månen som hänger som en lysande bu-merang över skogen.

Det är inte riktigt tyst. Ute på sjön hörs ljudet från en båt, jag gissar att det är en segelbåt som går för motor i den vindstilla natten. Då och då kan vi uppfatta avlägsen musik från en fest i en stuga nånstans inåt landet.

- Jag älskar att sova utomhus, säger Mary-Lou.

- Jag med, säger jag.

Sen upptäcker vi att det är fullt av fladdermöss över vattnet och det känns häftigt att ligga nästan mitt ibland dem. De svävar som små spökfigurer över oss med snabba, knixiga rörelser. Så kommer en fladdermus så nära att Mary-Lou kryper ner under filten.

Jag ser att jag glömt att släcka i köket. Ytterdörren står öppen. Det gör inget, tänker jag. Här händer aldrig nåt. Här kan man lita på folk.

Jag säger det till Mary-Lou, får inget svar.

Jag kryper tätt intill henne, lyssnar en stund på hennes långa, lugna andetag. Hon låter som sjön. Jag försöker andas i hennes takt, somnar.

*

Jag sover oroligt. Drömmer en konstig dröm om att jag står naken mitt i Paris och att Britt Börjesson kommer fram till mig. Hon är också naken och hennes bröst gungar tungt för varje steg hon tar. Hon ser på mig. Skrattar åt mig. Så tar hon ett tag i min snopp med sin högra hand och drar prö-

vande i den några gånger. Så nickar hon och ser uppförande på mig. "Vad är det", säger jag förskräckt. "Sträck ut händerna, min son" säger Britt. Jag vill skrika till henne att jag inte är hennes son. Att hon blandar ihop mig med någon. Men det kommer inte ett ljud över mina läppar. Jag står med vidöppen mun, som en död fisk. Jag stryker med handen över mina ögon och märker att de är vita utstående kulor. Jag är en död fisk, tänker jag och känner hur paniken växer. "Nå, min son", säger Britt och då kan jag inte värja mig längre. Jag känner hur hon slingrar sina armar runt min kropp och lyfter upp mig i sin famn. Hon bär iväg mig. "Nej", ropar jag. "Släpp ner mig." Då tycker jag att jag skymtar Björn. Han går bredvid oss. Han är fullt påklädd och har den grå kepsen uppskjuten en bit i pannan. Han skrattar åt mig: "Snacka franska, grabben så man förstår vad du säger."

*

Jag vaknar med ett ryck, tror först att jag bara sovit en liten stund. Men det är ljust ute. Solen är uppe. Den har just hävt sig över trädtopparna på halvön mitt emot och lyser på vår halva av viken. I den andra halvan är vattnet svart som graniten under Mary-Lou's bigarråträd.

En gråtrut står på bryggan och gnäller. Mary-Lou rör sig oroligt under filten. Då lyfter truten och flyger upprörd ut över sjön.

- Vad är det, mumlar hon.

- En trut.

Jag ser mig omkring. Ser en urdrucken vinflaska och två

halvfulla glas. Det ligger lite kläder utspridda på bryggan. Ett ölglas med röda blommor. Två skrynkliga fimpar. Jag känner att jag har en lätt värk i bakhuvudet och undrar om det beror på vinet eller på den hårda bryggan.

Jag kravlar mig upp, drar på mig jeansen, går in, hämtar tandborstar och tandkräm. När jag kommer tillbaka är Mary-Lou vaken. Hon ligger under sin filt, tittar på mig. Jag sköljer ur ett av glasen, fyller det med vatten, ställer det bredvid henne på bryggan. Jag klämmer ut tandkräm på hennes tandborste, räcker henne den. Hon ställer den i glaset.

- Tandkrämen åker av, säger jag och nickar mot glaset.

Mary-Lou ser på glaset och nickar tillbaka.

- Ja mamma, säger hon.

Jag sköljer ansiktet flera gånger och känner hur de sista resterna av den obehagliga drömmen vädras bort. När jag borstat tänderna ser jag på Mary-Lou. Hon ligger fortfarande under filten.

- Jag går in och fixar lite frukost, säger jag.

När jag går upp till huset tänker jag att hon har rätt. Jag känner mig faktiskt som en jävla morsa.

*

Mary-Lou vill sitta för mig sen.

- Rita mej nu, Adam! säger hon med en mjukt befallande röst som jag har svårt att värja mig emot.

Jag hade kunnat tänka mig en bättre dag att börja mitt känsliga arbete.

- Vi kan göra ett försök, säger jag motvilligt.

- Vad roligt det ska bli! Var vill du att jag ska sitta?

Jag har funderat rätt mycket på hur jag ska göra bilden av Mary-Lou. Om jag ska teckna henne i miljö eller välja att bara rita av hennes ansikte. Först hade jag tänkt att vi skulle vara på bronsåldersängen eftersom jag har fått för mig att det var där det här började. Men jag inser att det inte går.

- Kanske här på bryggan, försöker jag.

- I rullstolen?

Jag funderar. Jag hade nog tänkt att det skulle vara utan stolen. Nu vet jag inte riktigt varför. Skulle det inte vara att ljuga lite, att försköna bilden av henne? Eller är det Mary-Lou själv som är intressant, inte om hon sitter i en rullstol eller inte. Jag bestämmer mig för att stolen på nåt vis hör till bilden av henne.

- Vi kan pröva med det, säger jag. Längst ute, bredvid snipan.

Mary-Lou rullar ut. Hon vänder sig mot mig.

- Jag vill ha blommorna med.

Jag skakar på huvudet.

- Det går inte, Mary-Lou. Det ser bara konstigt ut.

- Jag vill ändå.

- Varför det?

- För att det ska bli ett minne av igår. Det var den finaste födelsedagen i mitt liv.

- Det kommer inte att bli bra.

- Bara några stycken. Du är ju jätteduktig på att rita blommor.

Hon drar upp ett par rallarroser ur glaset och sticker ner dem i den tomma vinflaskan. Hon håller den i famnen.

- Så här, säger hon. Då kommer allt med.

Jag skrattar åt henne.

- Okej, det får vara så, så länge.

Jag går in och hämtar skissblocket och väljer en 3B penna. Jag tar en köksstol med mig ut för jag vill komma i jämnhöjd med Mary-Lou.

- Vad spännande det känns, säger hon.

Jag ställer stolen några meter ifrån henne och slår mig ner på den. Jag betraktar henne. Kisar med ögonen, öppnar dem långsamt. Ser på bakgrunden, snipan som kluckar vid bryggan, den spegelblanka sjön och så långt där borta: norrudden på andra sidan. Jag kliar mig med pennan i pannan. Det hade nog varit bättre om hon suttit i trädgården, kanske under ett av träden, så att ljuset blir mjukare. Här ute står ju solen på som en strålkastare.

- Det blir inte bra, säger jag.

- Varför inte?

- Ljuset är för hårt. Allt blir platt.

- På stranden då, säger Mary-Lou och pekar med ena foten.

Jag vänder mig om, ser alarna. Ljuset verkar mer levande under dem.

- Ja, vi kan prova där, säger jag.

*

Jag ställer Mary-Lou under ett av träden och vrider rullstolen så att snipan kommer med i bakgrunden. Så går jag och hämtar min stol och sätter mig några meter ifrån henne.

- Det här är mycket bättre, säger jag belåtet för ljuset är helt annorlunda. Mary-Lou's ansikte får färg och liv.

- Vad bra, säger hon.

Jag sitter en lång stund och försöker se på henne. Kisar igen, öppnar ögonen. Försöker se de mörka och ljusa partierna. Jag känner att jag är nervös. Jag har ritat av människor tidigare men inte på det här sättet. Då har det varit ögonblicksbilder av klasskompisar. Nu vill jag göra något mer. Det där som är just Mary-Lou, det skulle jag vilja fånga med min penna. Det där som finns bakom de bruna ögonen. Det där som gjorde att hon en julidag för tre år sen kastade sig ut från sitt bigarråd.

Jag river ut en halv sida ur skissblocket och viker den i fyra delar. Så klipper jag ett fyrkantigt hål i mitten. Jag vecklar ut papperet och kikar på henne genom hålet.

Jag vrider och vänder på det. Så markerar jag ungefär var Mary-Lou ska vara och var bakgrunden hamnar. Hon betraktar mig med undrande blick men säger inget.

Så börjar min hand arbeta. Jag linjerar försiktigt upp konturerna av hennes huvud och kropp, av rullstolen och av högra armen som vilar på armstödet. Jag drar några lösa streck tvärs över bilden för att markera bakgrunden.

- Sitter jag bra så här, säger Mary-Lou.

Jag nickar, hejdar handen, funderar på hur jag ska göra med blommorna i vinflaskan. Jag hoppas att blommorna snart kommer att vissna och glömmas bort. Men för säkerhets skull antyder jag dem på bilden.

Jag tror vi sitter stilla i nästan en timme. Jag på min köksstol, hon i sin rullstol. Pennan raspar mot papperet. När jag vilar ett ögonblick tar jag upp tittramen och betraktar henne. Då och då säger hon nåt. Jag nickar mest till svar. Ett gäng killar åker vattenskidor ute på viken men jag märker det bara som en aning långt bak i skallen. Jag granskar pappe-

ret. Konturerna av Mary-Lou finns där nu. Jag känner att det är *henne* jag arbetar med. Jag nickar för mig själv. Men där ansiktet ska vara finns bara en oval ring. Alla detaljer återstår. Jag vill vänta med dem. Jag vill arbeta sakta, känna hur bilden växer fram genom mig själv. Så här långsamt har jag aldrig tecknat förut.

- Nu räcker det för idag, säger jag och sträcker på mig.

*

Jag gör i ordning en karaff med kallt citronvatten och vi dricker flera glas under tystnad. Ingen av oss är hungrig. Det är lika varmt som dagen innan, solen hänger som ett eldklot över oss. Jag känner att jag är blöt under min t-shirt, fast jag bara ritat. Mary-Lou's lår svider. Hon provkikar genom tittramen och jag hjälper henne att vända den mot olika motiv. Hon skrattar förtjust och säger att allting blir så annorlunda. Att det nästan är som att se färdiga tavlor.

Jag kör henne upp i trädgården och hämtar hennes bok. Hon sätter sig under ett av de gamla äppleträden och läser.

Jag känner mig rastlös och släpar ner spriseglet till stranden. Jag drar ut det i vattnet och låter det flyta. När jag går upp för att hämta förseglet ser jag att Mary-Lou somnat i stolen. Boken har ramlat ner och ligger uppslagen i gräset. Jag tar upp den, slår ihop den, stoppar försiktigt in den bredvid henne.

Seglen får driva omkring i vattnet en stund. Sen drar jag upp det första på bryggan och börjar skrubba det med såpa. Det är mycket jobbigare än jag tänkt mig, svetten droppar från min panna, ner på handen med skurborsten.

Jag gör en paus efter det första seglet och badar samtidigt som jag sköljer det rent från såpa. Sedan viker jag ihop det i vattnet och bär det oformliga paketet tillbaka till uthusväggen.

- Ska du inte träna simning idag? säger Mary-Lou när jag går förbi.

- Sen kanske, säger jag. Jag ska tvätta det andra seglet först. Sov du länge?

- Bara några minuter.

- Jag måste klippa gräset också. Det växer ju skitfort.

Jag stryker med foten över gräsmattan. Om jag ska kunna använda handklipparen får det inte vara högre. Det kommer att bli som en golfbana.

- Det skulle vara fint, säger Mary-Lou.

*

På kvällen simmar jag en stund med frigoliten. Mary-Lou sitter på bryggan och tittar på. Hon har den svarta bikinin på sig och har lagt en tröja över låren.

Jag ligger på magen och tar armtag men så fort jag har gjort två eller tre stycken känner jag hur jag är på väg att sjunka med huvudet och reser mig snabbt upp.

- Det kommer aldrig att gå. Den här skivan funkar inte.

- Det är för att du blir rädd, Adam. Vänta ska du få se!

Mary-Lou snurrar runt, rullar snabbt in längs bryggan. Hon svänger ut på stranden, kastar av tröjan i sanden, börjar rulla ut i vattnet.

- Kom in lite, ropar hon.

Jag traskar i vattnet, skjuter min skiva framför mig.

- Såja, säger Mary-Lou. Här kan vi vara. Hjälp mig lite är du bussig.

Jag gör som hon säger, ställer stolen som hon vill.

- Bra. Om du lägger dig på skivan som vanligt så ska jag hålla i den så att den ligger kvar.

Jag tror inte att det kommer att funka men gör som hon säger för att hon inte ska börja krångla. Jag tar några simtag och ska just resa mig upp igen när jag märker att skivan ligger stadigt mot min mage. Jag sjunker inte.

- Bra Adam! Fortsätt simma!

Jag tar ytterligare ett par simtag. Men då känner jag att jag kommer att sjunka snart och ställer mig upp.

- Jättebra! säger Mary-Lou. Känner du att skivan ligger kvar? Du sjunker inte Adam. Det är säkert. Försök igen.

Jag nickar, lägger mig på nytt på skivan, tar några armtag.

- Långsammare, säger Mary-Lou.

Jag försöker lugna mig.

- Ett...räknar Mary-Lou...och två...och tre... och fyr...

Då far jag upp igen.

- Det går ju fint, Adam.

- Det kommer aldrig att gå, säger jag.

*

Det fina vädret fortsätter. Det var 29 grader och vindstill idag. Två ägg igen. Rut och Siv mår bra av att gå fria. Snart kan Adam simma. Vi har det underbart!

Mary-Lou har tagit över väderdagboken. Hon skriver medan jag fixar käk. Sen läser hon upp för mig vad hon

skrivit. Jag undrar vad farsan ska tänka när han läser det.

Det där om att jag snart kan simma är inte sant. Jag kommer aldrig att lära mig det. Jag känner det när jag ligger på skivan. Jag får panik. Det hjälper inte att Mary-Lou sitter bredvid och håller i mig. Ingenting hjälper.

Jag går till bronsåldern en stund efter lunch när Mary-Lou vill sitta på sitt rum och skriva. Jag fortsätter att teckna av blommorna, har redan ett halvt block fullt och en vag idé har börjat växa i mig; om att kanske en gång klara av alla växterna som finns i den där inventeringen farsan gjorde. Det skulle kunna bli en riktig flora. "Bronsålderns blommor" av Anders och Adam O. Tänk om farsan kunde ta sig samman och skriva en text till den. Berätta lite om ängen och dess växter, om blommornas gamla namn och vad man använde dem till förr. Sånt kan han slå upp i vilken bok som helst.

John Bauer började teckna så här. Han var ute i naturen jämt. Han gjorde skisser av blommor. Tränade sig att iakttä. Sen, när han blev konstnär, målade han dit själen i naturen. Skogen började leva i hans bilder. Där det varit döda stenar, mossa och gamla stubbar, reste sig troll och prinsessor.

När jag kommer tillbaka ser jag att Mary-Lou sitter nere i trädgården och gör underliga rörelser. Först undrar jag vad hon håller på med men sen förstår jag att det är träningsprogrammet hon snackade om. Det slår mig att det är första gången hon gör det sen hon kom hit. Fast sen antar jag att hon gör det på sitt rum på kvällarna.

Jag stannar. Smygtittar på henne. Hon gör övningar med underkroppen och benen. Det ser krångligt ut. Så upptäcker hon mig och vinkar. Jag går fram och visar en bild av en

käringtand som jag är ganska nöjd med och berättar om min idé med en flora.

- Vad kul Adam, säger hon. Tänk om ni kunde göra en bok tillsammans. Om våran äng!

- Var det ditt övningsprogram du gjorde?

- En del bara.

- Är det inte svårt att göra det ensam?

- Det går.

- Jag kan hjälpa dig om du vill.

Jag ska just berätta för henne att jag har tränat knatte-lagen i innebandy i två säsonger och att jag varit ensam ansvarig senaste året. Att jag gått på instruktörsutbildning en vecka på en kursgård vid Mälaren. Men Mary-Lou skakar på huvudet.

- Det behövs inte, Adam. Det är bara lite smågrejer som jag gör för att inte rosta ihop helt. För att jag ska kunna komma ur den här. Jag ska inte vara med i handikapp-OS, det har jag väl sagt?

- Okej. Jag ska cykla till affären, vet du nåt som behövs?

- Det ligger en lista i köket.

När jag kommer till Vivohallen går jag bort till väggen där de har fritidsartiklar. Där finns kylväskor, bocciaspel, utegrillar, billiga fiskeset, såna prylar.

Jag rotar lite bland grejerna sen går jag bort och frågar Linda om de inte har simdynor. Hon verkar glad att se mig.

- Vi har i alla fall haft det, säger hon.

Hon tittar på hyllorna men försvinner sedan ut på lagret och kommer tillbaka med en kartong.

- Det här är vad vi har kvar, säger hon och drar upp två gula simdynor.

- Vad små de är.

Hon läser på kartongen.

- De passar upp till åtta år, säger hon.

- Det går inte, säger jag. Det skulle vara till ett stort barn.

*

På kvällen sitter Mary-Lou en stund för mig. Rallarrosorna slokar men hon envisas med att de ska vara med. Hon säger att hon ska plocka nya när de vissnar.

Jag ger mig, tänker på porträttet som John Bauer gjorde av sin fru. Hon hette Ester och var också konstnär. Han målade henne på en sommaräng med vita björkar i bakgrunden och en liljekonvalje instucken i klänningen.

Mary-Lou vill se bilden men jag är stenhård och säger att det blir inte tal om det förrän den är klar.

- Måste du vara så där hemlighetsfull, säger hon buttert.

Jag svarar inte utan börjar linjera upp konturerna igen, för att komma tillbaka där jag var. Så fortsätter jag med håret. Det faller rakt ner till i höjd med hakan där det gör lik-som en sväng inåt halsen. Förra gången, efter natten på bryggan, hade hon bara kört handen genom det. Då var det fullt av liv, det fanns ett uttryckt i det som jag gillade. Nu har hon kammat sig och håret hänger som en livlös gardin.

- Vill du höja huvudet en aning, säger jag.

- Så här?

- Jättebra.

För att kunna teckna dig måste jag känna dig, tänker jag. Jag mäter upp avståndet mellan de svagt antydda ögonen

och hakan. Sen lägger jag pennan tvärs över bilden och markerar var Mary-Lou's vänstra öra ska hamna.

Jag tycker jag märker att varje detalj jag närmar mig, varje linje jag drar, varje skuggning jag lägger, väcker en fråga. En fråga om något som har med henne att göra. Eller med henne och mig.

Vad vet vi om varandra? Vad vill vi veta? Ska man behålla en del för sig själv. Det man skäms för, skuggsidorna. Eller ska man vika ut sin själ för den som vill veta? Kasta ut all skit som finns längst nere på botten.

Eller - är det olika. Är vi människor olika, olika mycket öppna och olika mycket slutna. Självt är jag nog både och. Det beror på vem jag är med och vilket humör jag är på.

- Hur går det, säger Mary-Lou.

- Så där, säger jag. Det svåra börjar nu.

- Jag känner mig som Mona Lisa, säger Mary-Lou och ler inåtvänt.

- Du är snyggare.

- Är det sant att hon är en man?

- Vem? Mona Lisa?

- Ja. Jag hörde nån som sa det.

- Det tror jag inte, säger jag. Leonardo da Vinci var ett geni. Han levde på fjortonhundratalet och målade bättre än man gör idag.

- Jag undrar vem hon var.

Jag låter frågan falla till marken. Tänker istället: och du då, Mary-Lou. Vem är du, egentligen? Jag känner inte igen dig riktigt.

Kanske är det mitt fel. Det är kanske jag som har fel bild av dig. Kanske är det bara det där minnet av sommaren när

vi var tolv år som spökar hela tiden. Är man verkligen samma människa när man är femton som när man var tolv? Jag ställer frågan till mig själv och svarar: nej.

Man går vidare. Hela tiden. Hela tiden vidare. Jag måste försöka se den Mary-Lou som är framför mig här och nu.

- Du har blommorna i ansiktet igen, säger jag.

- Förlåt.

Jag känner att jag inte vill fortsätta. Hon är stel idag. Det är inte bara håret. Det är hela Mary-Lou. Hon sitter som en porslinsdocka i sin stol.

- Jag tror vi slutar nu. Det är inte rätt ljus, ljuger jag.

*

Jag tar fram Britts gräsklippare. Den ligger nedpackad i originalkartongen, handtaget står bredvid, invirat i bubbelplast. Hon är så petig Britt. Jag fattar inte att hon står ut med att dela hus med farsan.

Jag lyfter ut klipparen och skruvar på handtaget. Den är som ny. Blåmålad med texten *Gardena 5000* i vitt på plåthöljet som skyddar knivarna.

-Vänta, jag vill hjälpa till! ropar Mary-Lou, när jag rullar ut den i trädgården.

Jag ger henne klipparen och hon tar ett stadigt tag i handtaget. Jag går bakom och skjuter på rullstolen. Den lilla klipparen spinner som en katt när den tuggar i sig gräset.

- Va bra det går! ropar Mary-Lou.

Jag nickar bara för jag har fullt upp med att styra både henne och klipparen mellan träden framför uthuset. Sen fortsätter vi på raksträckan genom trädgården. Sivan och Rut

kommer springande en bit efter oss. De gillar också kortklippt gräs. Mary-Lou ser det och skrattar. Hon är på gott humör.

- Vi sjunger nåt Adam!

- Vad då? säger jag.

Mary-Lou börjar sjunga Imagine av John Lennon. Och fast jag inte är nåt vidare på sång klämmer jag i jag med. Det känns okej att sjunga med henne, för min egen röst drunknar i Mary-Lou's. Hon sjunger fantastiskt. Starkt och alldeles rent. När vi ska svänga runt vid stenkanten nedanför utedasset stannar jag till ett ögonblick. Klipparen tystnar. Jag slutar sjunga och koncentrerar mig på rullstolen. Men Mary-Lou's röst fortsätter, ut över trädgården, ut över sjön: *Imagine there's no heaven, it is not hard to do...*

Det är så vackert att jag ryser.

Sen börjar jag kompa henne med klipparen igen.

*

Mary-Lou vill att vi ska träna simning men jag har fått nog. Det går inte. Jag vill inte. Jag säger att jag står ut med att inte kunna simma. Jag ska köpa en ny flytväst istället. Det finns visst vanliga jackor med insydda flytvästar i fodret. En sån ska jag skaffa.

- Vad barnlig du är, säger Mary-Lou med eftertryck. Jag trodde faktiskt du var lite mognare.

- Vadå, det är väl min sak. Alla kan inte simma. Alla kör inte bil. Det är väl inget konstigt.

- Bil kan du skita i. Det finns tåg. Det är bättre för miljön. Men simma måste du kunna. Kom!

- Nej.

- Lägg av. Kom nu! befäller Mary-Lou.

- Jag bestämmer väl själv om jag ska eller inte. Du vill ju inte att jag ska hjälpa dig med din träning. Jag accepterar det. Du får acceptera att jag inte vill.

Jag är glad att jag kom på det argumentet. Det får hon svårt att komma undan. Mary-Lou tystnar mycket riktigt. En lång stund sitter hon på bryggan och tjuvar eller grubblar. Jag vet inte vilket.

Men hon är inte den som ger upp i första taget.

- Betyder det så mycket för dig?

- Vilket då?

- Om du får hjälpa mig med lite stretching.

- Jag vill det för din skull, Mary-Lou.

- Det är för din skull jag vill att du ska kunna simma.

Tystnad. Mary-Lou blänger på mig.

- Om du får det då?

- Träna dig?

- Ja. Simmar du då?

Hon har fått mig i fällan. Jag vill inte. Efter sista gången känner jag en rädsla som jag inte riktigt kan hantera. Bara jag tänker på frigolit mår jag illa.

- Jag vet inte.

- Det är väl i alla fall rättvist, eller hur Adam?

- Det är mycket värre att hålla på i vattnet. Du riskerar ju inte att drunkna.

- Du är rädd, det är därför.

Jag säger inget. Letar efter en undanflykt. Jag har hundratals skäl till att jag inte vill vara i vattnet. Men sen känner jag att det inte är någon idé att hålla på och ljuga. Jag ser ut

över sjön, tycker att jag ser harr som vakar ute på viken igen. Jag nickar.

- Det känns inget vidare, medger jag.

- Vi övar bentag istället. Då kan du hålla dig i min rullstol, då kan du aldrig komma under.

Jag tänker på saken. Bentag låter inte riktigt lika farligt.

- Får jag träna dig sen då?

Mary-Lou nickar.

- Okej, säger jag. Men bara bentag.

Jag kör henne ut i vattnet. Den senaste tidens fina väder har värmt upp vattnet. Åtminstone inne vid stranden. Jag vet av erfarenhet att det kan ändra sig lika snabbt igen. Det räcker med att vinden slår om så driver det solvarma ytvattnet rakt ut i sjön. En sommar när jag var liten blev jag av med en uppblåsbar späckhuggare på det viset. Jag hade lekt med den och bara sprungit upp till träden på stranden för att pinka och sen, när jag vände mig om var den redan långt ute på sjön. Jag skrek förstås och farsan kom farande från trädgården. Han simmade efter den men det var lönlöst. Späckhuggaren var snabbare.

- Den driver nog till Fjuk, sa Britt glatt när farsan kom simmande in till bryggan.

- Kom igen då, säger Mary-Lou.

Jag lägger mig raklång och håller hårt om det ena hjulet på rullstolen. Så gör jag några bentag. Jag har tränat på bryggan tidigare under Mary-Lou's kontroll så jag vet att jag gör ganska bra bentag.

- Fint, säger Mary-Lou. Sträck ut ordentligt efter varje.

- Det här var inte så farligt, säger jag.

- Där ser du.

Vi håller på en bra stund. Sen säger Mary-Lou att det räcker.

- Du gör världens finaste bentag, Adam.

*

Men när jag säger att det är hennes tur att träna bentag då vill hon inte.

- Jag har redan gjort mitt program idag, påstår hon.

- Gör du det varje dag? Jag tyckte du sa en gång i veckan.

- Jag ska göra det rätt ofta men det är inte alltid jag gör det.

- Varför inte?

- För att jag inte har nån lust.

Vi går in istället. Jag har köpt ett stort schweizerbröd och vi gör mackor med hårdkokt ägg och kaviar med dillsmak som det var extrapris på. Jag har hittat ett paket kakao i skåpet i köket och lagar mjölkchoklad.

- Sjunger du den i kören, säger jag när jag håller upp rykande choklad i Mary-Lou's kopp.

- Imagine? Ja ibland. Vi sjöng den i Katarina kyrka. Du vet den som brann och byggdes upp igen. Det var världens känsla att sjunga där. Jag trodde taket skulle lyfta.

- Synd att man inte var där, säger jag.

Vi pratar om att försöka fiska harr nån kväll. Problemet är bara att vi inte har några flugor. Mary-Lou berättar att Björn brukade uttra när hon var liten. Han hade en lång stång som gick ut från båten och från stängen släpade linor i vattnet. På alla linor satt det konstgjorda flugor. Jag säger att jag minns det.

- Fanns det inga fiskeredskap som hörde till snipan när ni köpte torpet? undrar hon.

- Inte vad jag vet, säger jag. Fast det är ju så länge sedan. Jag kan kika i uthuset. Jag ska ändå leta efter masten.

Jag tar fram blocket med blommorna och börjar skriva in namnen på dem. Jag textar det svenska namnet och slår sen upp det latinska i farsans flora och skriver det inom parentes. Mary-Lou betraktar mig.

- Du tycker inte jag sitter bra, va. Det var därför du slutade idag.

- Nej, det var det inte. Det stämde inte riktigt.

- Vilket då?

- Inget. Det var fel ljus, du var nykammad och mera medveten på nåt sätt. Första gången så satt du bara där och var dig själv. Du var jättefin. Helt cool. Idag var du Mona Lisa.

- Du kunde väl ha sagt nåt, muttrar Mary-Lou.

Jag fortsätter söka i floran efter en fingerört som jag inte är säker på.

- Kollade du om det var nån post? undrar Mary-Lou.

- Nej, det gömde jag. Jag gör det imorgon.

*

Jag har lovat farsan att göra rent i hönsbilen och jag sätter igång med det tidigt på morgonen. Det är dagg i gräset. Jag släpper ut Sivan och Rut och kastar lite säd på marken i hönsgården. Sen granskar jag bilens innandöme. Det är ett centimetertjockt lager med intorkad spillning på golvet. Jag borrar lite på måfå med en skruvmejsel. Det sitter hårt, som om det bränts fast.

Jag funderar på hur jag ska angripa det. Sen går jag och hämtar en spade och en hink i uthuset. Spillningen hänger ihop som en heltäckningsmatta och när jag lyckas sticka in spadbladet under den kan jag lyfta upp stora sjok. Jag skulle behövt skottkärran men den vågar jag inte köra hönsskit i.

Sivan och Rut står och tittar på mig en stund, som om de undrar vad som ska hända nu. Sen skakar de på sig och knallar ut i trädgården.

När solen börjar komma upp över udden blir det stekhet inne i Duetten. Jag står på knä och skottar ut höns gödsel. Min bara överkropp är blöt av svett.

När golvet är fritt går jag och hämtar såpan under bryggan. Jag tar en hink med varmvatten i köket och sen börjar jag skrubba bilen. Resultatet blir inte helt perfekt men det är betydligt renare och bilen luktar gott. Jag hoppas hönsen tycker det också.

I passagerarutrymmet är det värre. Här är det inte lika mycket spillning men den som finns är utspridd. Sätena är svåra att få rena men genom att piska dem lyckas jag i alla fall få bort det mesta. Det ligger gummimattor på golvet. Det är bara att ta ut dem och slå bort skiten. Jag skurar matorna och instrumentbrädan och fönstren. Jag låter dörrarna stå öppna.

Jag går ner till stranden och drar av mig jeansen. Jag tvål- lar in hela kroppen med den raspiga tvålbiten sen springer jag ut och doppar mig. Jag märker att jag inte blir riktigt ren så jag upprepar proceduren en gång.

Mary-Lou sitter i köket och läser på baksidan av en roman som hon hittat i farsans bokhylla.

- Vad du stinker, säger hon och ser upp från boken.

Jag ställer mig på ett ben och försöker gala. Men Mary-Lou har försjunkit i boken igen. Jag brer några mackor och äter stående.

- Vi tränar sen, säger jag.

*

Mary-Lou låter sig motvilligt köras ut i trädgården. Jag stannar i skuggan under ett av äppleträden. Så ber jag henne visa mig vilka rörelser hon brukar göra.

- Det är olika, det beror på vilken del av kroppen du menar.

- Benen.

- Jag cyklar rätt mycket. På rygg du vet, säger Mary-Lou. Jag funderar.

- Tror du att du kan göra så här, säger jag. Mycket långsamt lyfter jag det ena benet framåt. När foten är en decimeter över marken sänker jag det igen.

- Är det verkligen nödvändigt, säger hon.

Jag nickar.

Mary-Lou suckar och reser sig. Hon tar stöd med armarna mot trädet.

- Du ska pendla både bakåt och framåt.

- Hur många gånger?

- Minst tio med varje ben.

- Tio bakåt och tio framåt?

Jag nickar.

- Ta högerbenet först, säger jag hurtigt.

Mary-Lou ser med avsmak på mig.

- Upp! säger jag.

Mary-Lou lyfter långsamt benet. När det är en decimeter

över gräsmattan skyndar jag mig att säga:

- Lite till!

Benet stannar ett ögonblick. Sedan rör det sig sakta några centimeter uppåt.

- Bra. Håll still där!

Men det vill inte Mary-Lou. Benet åker ner igen. Jag låtsats inte om det.

- Då tar vi vänstra. Upp!

Vänsterbenet börjar röra lite på sig.

- Fortsätt, säger jag. Lite till. Så ja! Och så sista biten! Bra. Håll still lite om du kan.

Benet åker ner igen. Mary-Lou ser på mig. Hennes ögon är svarta.

- Det är bra, säger jag. Nu tar vi högra igen.

Det dröjer en stund, som om hon tvekar om hon ska bry sig om det eller inte. Sen börjar högerfoten släppa kontakten med gräset och underbenet pendlar sakta upp.

- Lite till!

Benet fortsätter. Jag tycker det når lite högre än förra gången.

- Jättebra Mary-Lou! Kan du hålla det där så gör det.

Benet hänger kvar i luften. Jag räknar tyst.

- Och ner, säger jag.

Foten landar i gräset igen.

- Tycker du att det är jobbigt, säger jag.

- Nej, bara trist, säger Mary-Lou.

Jag skrattar åt henne.

Jag kan inget om gymnastik för rörelsehindrade men de få minuter som jag hållit på med Mary-Lou räcker för att jag ska ana att hon har större resurser än hon visar. Jag tror

att hon skulle kunna ta ut mer av de där rörelserna. Om hon bara ville. Jag undrar om hon är lat.

Jag kommer att tänka på när den där lille polske killen Krusso som dök upp i knattelaget förra året. Han var snabb som en ekorre på plan men hans armmuskler var så utvecklade att han tappade klubban bara man tittade på honom. Jag gav honom ett par hantlar. Ägnade mig åt honom några minuter varje gång. Såg till att han gjorde rätt. Berömde honom. Sa att han kunde köra själv hemma om han hade lust. I våras vann han skytteligan. Han var nästan omöjlig att stoppa. Ungefär sån som Krusse var i början, så var jag i hans ålder. Så där hopplöst vek. Jag gissar att det är därför jag tagit mig an honom. Eller: är det bara mina modersinstinkter?

Varje muskel är en möjlighet. Den kan utvecklas enormt, om den tränas rätt. Om träningen upprepas. Det är det som är hemligheten. En kvart om dagen blir nästan två timmar i veckan. Hundra timmar om året. Där är det så vitt jag begriper ingen skillnad mellan Mary-Lou och mina sjuåringar. Det som går det går. Resten är inget att göra något åt. Men hennes ben rör sig. Jag vill att de ska röra sig mer.

- Vänsterbenet! kommenderar jag.

*

Mary-Lou sitter för mig och jag lutar mig tillbaka på stolen med skissblocket i knät och raspar försiktigt med blyerts-spetsen i det mjuka papperet. Jag börjar förstå varför konstnärer använder staffli. Jag skulle behöva ställa ifrån mig mitt block nu, ta några steg tillbaka, lägga huvudet på sned, hämta lite inspiration.

Mary-Lou's ögon sneglar på mig. Jag ser att hon tänker på mig. Ögonen avslöjar det. De har ett skeptiskt uttryck. Som om hon tagit några steg tillbaka, bort från Adam. Kanske är det för gympan. Eller också är det den här situationen hon inte gillar riktigt.

Jag är nästan säker på att hon inte är medveten om att jag ser vad hon tänker. Ju mer jag granskar hennes ansikte desto mer upptäcker jag i det.

Våra ansikten är som uppslagsböcker. Det är bara att läsa innantill. Allt står där. Våra liv syns där. Alla tragedier och glädjeämnen vi varit med om finns inristade. I ögonen, i dragen kring munnen, i huvudets hållning och hakans. Det är det jag vill försöka fånga. Men jag ser flera Mary-Lou. Kanske måste jag välja en?

Och ändå: att teckna är så mycket mer än att bara göra sin version av något. Så mycket man måste kunna, så mycket teknik, så många övningar. Bara att få volym på Mary-Lou's huvud, att få det att komma ut från det platta papperet, verkar nästan omöjligt.

Jag kör med äggovaler. Ritar ett stort ovalt ägg och sen fyller jag på med fler linjer genom ovalen tills jag tycker att jag kan känna rymd inuti hennes huvud.

Hon är bättre idag än när hon var Mona Lisa men jag är inte nöjd med henne. Det är inte de ögonen jag vill ha. Kinderna stramar lite. Munnen kniper.

Jag arbetar med högerarmen som vilar på armstödet. Jag måste haft lite tur när jag skissade upp handen för jag ser att den har ganska fin form, fingrarna flyter ut ur den på ett naturligt sätt. Händer kan vara hopplösa. Titta er omkring, brukar Gunilla Fahlander säga. Läs serier, gå på utställningar.

De dåliga konstnärerna ritar aldrig några händer. De döljer dem bakom ryggen eller under hakan på en hund.

Jag betraktar Mary-Lou's överarm. Nu när hon har kläder på sig syns det inte hur vältränad hennes överkropp är. Men jag som sett henne i bikini, och utan bikini med för den delen, vet att hennes armmuskler är som en styrkelyftares.

Jag hoppar över den andra armen som håller i vinflaskan med rallarrosorna och fortsätter med benen och fötterna. Hon är barfota i dag och det gillar jag trots att tår är lika svåra som fingrar. Hennes tår är för resten ganska lika fingrar. De är långa och krumma och ligger hopslingrade om varandra som nyfödda kattungar.

Men det stämmer med ett par nakna fötter som sticker ut ur jeansen. Det är Mary-Lou. Det är alltid nåt, tänker jag och rätar på ryggen.

- Det räcker nog nu, säger jag.
- Jag får inte titta nu heller va?
- Det vet du väl att du inte får.

*

Värmeböljan fortsätter. Vi orkar nästan inte göra någonting. På dagarna lever vi på bryggan. Vi drar ut mer och mer prylar och bryggan börjar likna ett vardagsrum. Där står en blomig pumptermos, diverse koppar och fat, utspridda serietidningar, mest gamla nummer av agent X9, min gamla stereoradio, frottéhanddukar, en hopfällbar blå plaststol, en flaska solskyddskräm som jag köpt åt Mary-Lou på Vivo-hallen, mitt skissblock och en hög med pennor, farsans flora

och en del andra småsaker.

Jag slölyssnar på ett sommarprogram med en läkare som arbetat med mentalsjuka människor. Mary-Lou läser Bränt barn av Stig Dagerman som farsan köpte på bokrean i vint-ras. Hon är uppslukad av boken. Svarar knappt när jag säger något till henne. Då och då stoppar hon pekfinger i munnen och vänder blad. Sent på eftermiddagen slår hon ihop boken med en smäll.

- Vad bra den var. Otäck men bra, fast den är så gammal.
- Det tyckte farsan också.
- Har du läst den?

- Inte den. Men en annan. Jag gjorde ett specialarbete på honom i plugget. Han begick självmord genom att gasa ihjäl sig med avgasröret på sin bil när han var 30.

- Usch, säger Mary-Lou. Man kan nästan känna det i boken. Det är en sån stämning. Huvudpersonen gör ett otäckt självmordsförsök ute på en ö.

Jag känner att jag inte har någon lust att diskutera självmord.

- Ska vi bada? säger jag.
- Bara om vi orkar ta oss ner till vattnet, säger Mary-Lou. Så där har vi det de här varma dagarna. Så där bra.

*

Framåt kvällen när värmen lindras en smula kör jag ett pass med Mary-Lou på bryggan. Vi tar samma övning igen, den lilla pendelrörelsen med underbenet, fast jag inte tycker den är särskilt bra.

Mary-Lou är inte ett dugg entusiastisk men hon gör som

jag säger. Motsträvigt och lojt, som om det inte angår henne ett dugg. Som om det är för min skull hon gör det.

- Håll benet där, säger jag. Bra Mary-Lou! Och ner...

Hon ser på mig med svarta ögon, håret hänger över halva ansiktet och hon gör ingen min av att stryka undan det.

- Vänster ben upp! Bra. Fortsätt! Fortsätt! Fortsätt! Kämpa nu Mary-Lou. Bit ihop. Lite till. Såja. Håll där! Bra. Och ner...

Jag bryr mig inte om att hon tjuvar. Jag är helt koncentrerad på hennes ben. Jag registrerar allt de gör, noterar minsta förändring. Jag ser att hon kan. Att det finns mer att ta ut. Jag undrar hur mycket. Jag har andra övningar som jag tror skulle kunna passa henne. Men det är inte rätt tillfälle att snacka om dem. Det är för tidigt.

- Och höger, upp!

Vi gör tio med varje ben, jag berömmar henne jättemycket efteråt. Jag frågar lite mer om hennes eget program och hon nämner några övningar men säger att hon tycker att de är meningslösa.

- Övar du på att gå också?

- Ibland.

- Har du lust att göra det nu?

Hon skakar på huvudet men jag ställer mig tätt intill henne och lägger högra armen om hennes midja.

- Vi kan väl prova att ta några steg bara, säger jag. Jag skulle vilja se hur du gör.

Mary-Lou svarar inte. Men jag känner att hennes kropp säger *nej*.

- Så simmar jag armtag sen. Jättelänge! säger jag.

Jag vet inte vad det är som fascinerar henne så med mina

simövningar men tydligen har hon fått för sig att hon ska lära mig simma. Nu nickar hon.

- Okej.

Hon rättar till kläderna. Sen känner jag hur hon tar sats, hur det liksom går en stöt genom hennes kropp. Hon håller sina händer i mina, kramar dem hårt. Så drar hon högerfoten sakta över bryggan. Stannar upp. Vilar. Koncentrerar sig på nytt. Så gör vänsterfoten samma stela rörelse. Vi har rört oss några decimeter. Jag känner hur hon tar sats igen. Hennes händer knyter sig om mina. Högerfoten hasar sig fram. Ny väntan, ny koncentration, så kommer vänsterfoten efter. Hon andas ut tungt. Jag förstår att det är jobbigt för henne.

- Bra, säger jag lågt för jag inte störa henne.

Mary-Lou arbetar vidare med kroppen. Jag känner att hela hon deltar, att varje muskel, varje nervtråd som kan, måste hjälpa till för att åstadkomma något som vi andra gör utan att ägna det en tanke, att flytta fötterna några löjliga decimeter.

Jag håller henne hårt om ryggen, som om det skulle hjälpa. Jag förstår att det är en fråga om koncentration. Det är hjärnan som fixar det här. Det är hennes vilja som får fötterna att oändligt sakta glida fram över bryggan.

Vi har faktiskt kommit en bra bit nu. Mycket längre än jag trodde. Om hon orkar fortsätta ett tag till kommer vi kanske att klara hela bryggan. Jag tycker det är fantastiskt att en förlamad tjej kan gå.

- Bra Mary-Lou! viskar jag. Det är skitbra!

Jag vet inte om det är mina ord som är fel. Någonting bryter förtrollningen. Mary-Lou tappar koncentrationen. Hon

stannar upp, vinglar till, skulle kanske fallit om inte min hand hållit henne kvar. Så ser hon på mig.

- Lägg av nu va, säger hon.

- Vad menar du?

- Du tror du är Jesus va? Du tror att du kan träna mig så att jag ska slippa den där jävla stolen. Du inbillar dig att jag snart kommer att knalla omkring som vem som helst, tack vare dig.

Jag stirrar på henne. Vet inte vad jag ska säga.

- Jag vill bara försöka hjälpa dig Mary-Lou.

- Du ska skita i mig. Fattar du det. Ge fan i mig!

- Nej, jag gör inte det.

- Du är dum Adam. En dum jävla idrottsfjant är du.

- Jag bryr mig om dig Mary-Lou. Är det så dumt?

- Du fattar absolut ingenting. Jag blir så jävla trött på dig ibland.

Hon slår ut med armen så att den träffar mig över magen. Samtidigt åker ena foten åt sidan, så att en av mina

3B-pennor rullar i vattnet.

- Kan du hämta stolen åt mig.

Jag lommar ut på bryggan. Jag kan inte låta bli att stega upp avståndet. En...två...tre...och en halv. Tre och en halv meter har hon gått. Jag tycker det är sensationellt och säger det till Mary-Lou när hon sätter sig i stolen.

- Sluta nån gång då för helvete! skriker hon och rullar upp i trädgården.

Jag står länge och ser efter henne. Det är vårt andra riktiga gräl.

*

Jag passar på att rita henne sen. Hennes ansikte är fantastisk. Hela hon är avspänd. Ansiktet vilar som en ö i solen efter en storm. Ögonen utstrålar lugn; inget sneglande, inget grubblande. Varendra muskel har lagt sig tillrätta. Munnen har ett förnöjt drag och skattgroparna ser ut som två spindlar som hon tatuerat på sina kinder. Håret hänger spontant och spretigt. Hon är precis sån som jag vill att hon ska vara. Min penna raspar girigt. Försöker bevara det som mina ögon ser. Om jag bara kan återge något lite av det här, ska jag aldrig säga ett ont ord om konstnärer. Jag ritat tills jag känner att jag börjar få kramp i fingrarna. Jag har ingen aning om hur länge vi suttit. När jag reser mig med blocket i handen har ena foten somnat. Det sticker i den när jag försöker ruska liv i den.

- Idag var du skitfin, säger jag.

*

Jag märker på Mary-Lou att hon vill vara för sig själv sen och jag föreslår att hon ska kolla om det är någon post för det har jag fortfarande inte kommit ihåg.

Mary-Lou tänder på förslaget och när hon rullar bort genom hagen går jag ner till vattnet igen. Jag hoppar i och tränar världens vackraste bentag.

Jag hänger i bryggan och låter benen arbeta. Det är synd att man inte kan göra armtag på samma sätt. Men mina armtag är bättre nu. Mary-Lou säger att jag kan simma både fram och bak. Jag har gjort det några gånger med skivan under magen. Armtag och bentag samtidigt.

Men tanken på att man ska kunna göra det utan skivan

fyller mig med fasa. Jag är säker på att jag kommer att sjunka i samma sekund som jag försöker.

När Mary-Lou kommer tillbaka sitter jag på bryggan och pillar ut en sticka i ena fingret.

- Du får besök, säger hon och håller upp ett vykort.
- Vem är det från?
- Läs själv, säger hon och räcker mig kortet.

Hon låter konstig på rösten och jag tar kortet och kikar hastigt på det. Det är en bild av slottet och då förstår jag att det är från farsan för han har den sortens humor. Jag läser snabbt igenom de korta raderna:

Tjena grabben! Hoppas du har det fint. I stan är det hett som i helvetet. Britt och jag kommer ut till helgen. Hoppas det är okej. Vi har tagit några dagars komplédigt, så om vädret fortsätter kanske vi stannar till mitten av nästa vecka. Man får ju passa på. Vi handlar i stan innan vi åker. Vi ses på fredag kväll/ Anders.

*

Jag blir alldeles omtöcknad av det där kortet. Vad nu då? Farsan och Britt? En hel vecka!

- Vad är det för dag idag? frågar jag Mary-Lou.
- Jag har ingen aning. Onsdag kanske.

Då kommer jag ihåg att jag hörde ett rockprogram på radion igår. Det går på onsdagar.

- Nej, det är torsdag, säger jag.
- Är det i morron de kommer?
- Jag antar det.

Jag kikar på kortet. Farsan har inte skrivit något datum på

det och poststämpeln går inte riktigt att tyda. Det kan ha legat några dagar i lådan. *Tjena grabben!* Jävla farsan!

Vi säger inget på en lång stund men jag antar att vi tänker febrilt båda två.

Det är konstigt, tänker jag, att ett litet vykort kan ändra på så mycket. Allt som vi byggt upp är plötsligt hotat. Våra lugna, slappa dagar på bryggan. Våra sköna morgnar med te och kaffe och mackor, de långa ljumma kvällarna när solen sjunker och sjön går till vila. De punktliga turerna med Adams skuttkärra till humliga huset. Rutinerna som vi så mödosamt sökt oss fram till. Eller: som sökt sig till oss.

Allt det där kommer att bli annorlunda. Att hålla på med simskola när Britt och farsan är här är inte att tänka på. Knappt heller att fortsätta med Mary-Lou's porträtt.

Vår värld i världen har rasat samman.

- Vad gör vi nu då? säger Mary-Lou.
- Vi tar en macka, säger jag.

*

Jag hade planerat att jag skulle laga pasta med rökt sik för Linda fixade så jag fick köpa en halv sik billigt i Vivohallen. Men nu är det inte tal om det. Kvällen är förstörd. Allt är förstört. Så känns det i alla fall. Vi kan inte tänka på något annat än det där kortet. Vi kan inte tänka alls. Mary-Lou röker inne, fast hon vet att jag hatar det.

- Det ska bli kul att träffa Britt, säger hon ironiskt. Det var ju ett tag sen.

- Det går inte, säger jag. Det kommer aldrig att funka. Farsan hade vi kanske stått ut med. Det tror jag nästan. Han

gör inte så mycket väsen av sig. Får han sitta ifred med sin ordbehandlare och en kall öl vid trädgårdsbordet, då är han nöjd. Men Britt. Det är liksom en annan dimension.

- Jag undrar vad de säger när de ser att jag är här, säger Mary-Lou eftertänksamt.

Jag svarar inte för jag vet inte vad jag ska svara. Jag har ingen aning om hur de kommer att reagera. Blir de förvånade? Säkert. Men arga? Vet ej.

Jag skär upp bröd och Mary-Lou ställer fram Lätt & Lagom och koppar.

- Det undrar jag med, säger jag flera minuter senare.

- Vad då?

- Vad de kommer att säga.

- Jaså.

Jag brer mackor åt oss och ritar segelbåtar med dillkaviar på dem. Så väntar jag på att vattnet ska koka upp.

-I morgon kväll, säger Mary-Lou. Hon ser ut genom fönstret. I morgon kväll, upprepar hon tonlöst.

- Det går inte, säger jag. Vi måste göra nåt.

- Vad då?

- Vi sticker härifrån. Vi sticker nån annanstans.

Mary-Lou skrattar till.

- Hur då menar du? Ska du koppla den där hemska motorgräsklipparen framför rullstolen. Jag kommer ingenstans Adam. Men vi kan ju alltid ringa färdtjänsten och be dem hämta oss.

Jag tar en tugga på mackan. Råkar väl kasta ett öga på min kaviarteckning samtidigt för sen säger jag utan att jag är riktigt medveten om det:

- Med snipan så klart. Vi seglar iväg några dar.

Mary-Lou ser på mig med skeptiska ögon. Jag känner igen den där blicken och vet att jag fått henne att tänka efter. Hon funderar på det jag sagt.

- Vart då?

- Till Fjuk! utropar jag. Där får man väl vara ifred. Dit har jag alltid velat komma.

Nu börjar Mary-Lou skratta på allvar. Så säger hon:

- Du är kanske inte fullt så korkad som man tror, säger hon. Till Fjuk! Det var som fan, Adam. Det är ju en riktigt bra idé. Vi drar dit. Vi sticker till Fjuk!

Hon tar en macka. Upptäcker kaviarbåten. Tittar på mig och skakar på huvudet:

- Du kommer att bli konstnär, Adam. Trollerikonstnär.

*

Det är tvära kast den här kvällen. Vi åker från djupaste depression till bubblande lycka. Ju mer vi pratar om Fjuk desto bättre tycker vi att det låter. Vi börjar planera. Ivriga som om vi skulle ut på vår första skolresa. Mary-Lou skriver en lista på allt vi behöver ha med oss och jag vankar av och an i köket och rabblar upp vad jag kommer på; tältet, sovsäckar, stormkök, regnkläder, tandborstar, radion, floran, mina teckningsgrejer, varma tröjor.

- Det är för mycket säger Mary-Lou. Vi måste stryka. Vi kommer inte att få plats i båten.

- Regnkläder behöver vi nog inte, säger jag. Och inte några tröjor heller va?

Mary-Lou stryker.

Listan över mat blir också lång. Jag måste cykla till Vivo-

hallen imorgon och storhandla.

- Synd att vi inte har några fiskegrejer, säger jag.
- Du kan väl köpa det i affären, föreslår Mary-Lou.
- Skriv upp det, säger jag.

Vi håller på ända tills det är mörkt ute. Jag tror vi har tänkt på allt. Det enda problem som återstår är en liten teknisk detalj som saknas på vår blivande segelbåt. Den har ingen mast. Den måste vi hitta.

- Det fixar sig imorgon, säger jag.

*

Jag har ett svagt minne av att farsan förvarar en del grejer uppe på det lilla loftet ovanpå uthuset så jag säger till Mary-Lou att jag ska klättra upp och kika om masten ligger där.

Stegen hänger på baksidan av uthuset. Det är en jättelång tvådelad metallstege som man kan ta isär genom att dra ut två fjädrande sprintar. Då får man två lagom stora stegar.

Men nu behöver jag en lång. Jag balanserar vingligt med den långa stegen över huvudet och lyckas slå emot allt som kommer i min väg. Efter flera försök står den mot väggen.

Jag tvekar en stund. Att klättra på stegar är definitivt inte min grej. Men om jag låter bli att kika ner tror jag att jag kan klara det.

Det går bra ända tills jag är någonstans mitt på stegen. Då känns det som om den ska börja svaja. Hela stegen rör sig. Det har jag inte räknat med. Plötsligt rycker stegen till. Den glider en bit längs väggen. Så stannar den lika tvärt. Jag känner hur det suger till i magen. Mina händer kramar om metallen.

- Stå still bara! ropar Mary-Lou.

Jag står alldeles stilla. Vilken sekund som helst kommer jag att dråsa i backen. Benen skakar. Jag sänker sakta kroppen ner mot stegen så att jag ligger på magen längs med den. Den slutar gunga.

- Om du går jättesakta så rör den sig nog inte.

Jag ligger stilla en stund till. Sen börjar jag oändligt försiktigt flytta ena foten uppför stegen. Foten trevar sig rätt. Så gör andra foten samma sak. Svetten pärlar från pannan. Jag blundar. Ålar mig uppför stegen. Så känner jag väggen ta emot. Äntligen. Mina händer söker över luckans kanter och ska öppna den när jag kommer på att jag glömt nyckeln. Satan också! Jag drämmer näven i luckan i ren förtvivlan.

- Vad är det Adam?
- Nyckeln till hänglåset! Jag har glömt den.
- Var är den?
- I hallen. Alla nycklar hänger under proppskåpet.
- Hur ser den ut.
- Det är den minsta. Det finns bara en sån.
- Vänta. Jag hämtar den.

Mary-Lou's rullstol försvinner över gräsmattan. Jag sluter ögonen på nytt. Försöker tänka på något roligt men kommer inte på något. Jag tycker det dröjer innan Mary-Lou kommer rullande.

- Är det den här?

Jag spanar på nyckeln hon håller upp.

- Jag tror det.
- Kan du fånga den om jag kastar?
- Jag ska försöka.

Mary-Lou kastar nyckeln mot mig. Den kommer susande

ungefär en halv meter ifrån mig. Jag vågar inte sträcka mig efter den. Den far in i väggen och ramlar ner.

- Jag gör om det, säger Mary-Lou och hämtar nyckeln.

- Försök träffa mig om du kan, säger jag.

Mary-Lou siktar. Sen slungar hon iväg nyckeln igen. Hon tar i ordentligt. Den här gången kommer den rakt emot mig. Jag får den i bröstet och hinner få ut ena handen och ta den.

- Bravo Adam! ropar Mary-Lou.

Jag stoppar in nyckeln i hänglåset. Det är rätt. Luckan glider upp och jag kasar in på loftet och sjunker ihop på golvet.

- Ser du masten?

Långsamt vaknar jag upp igen och börjar se mig om på det dammiga loftet. Jag erinrar mig att det nästan alltid brukar vara ett getingbo här uppe. Jag ligger still och låter ögonen vänja sig och sen vandra utmed tak och väggar. Jag kan inte se något getingbo.

- Ser du den, Adam?

Jag trevar med händerna på golvet, hittar något som känns som en rund stolpe. Jag lyfter upp ena änden. Nyser ett par gånger. Sen ropar jag:

- Den ligger här!

Jag börjar dra fram den långa masten. Matar ut den genom luckan.

- Se upp där nere, hojtar jag.

Masten glider ut, tar mark med en duns och blir stående mot väggen. Vajrarna som ska hålla den på plats slår mot brädorna en stund. Sen blir det tyst.

- Nu kommer spristången, ropar jag och hivar ut en mindre trästång genom luckan. Jag hör hur den slår i backen.

- Det gick jättefint, ropar Mary-Lou.

- Bra.

- Kan du gå ner på stegen?

- Nej.

- Hur ska du då komma ner?

- Det vet jag inte.

Jaha, tänker jag. Då var det bara jag kvar. Jag kommer aldrig ner härifrån.

*

Jag vet inte hur länge jag sitter uppe på loftet. En halvtimme, två timmar, en halv dag. Tiden är inte intressant. Tiden finns inte. Jag sitter som i en feberdimma, fjärran från den susande sommardagen utanför vindsluckan. Jag har inga ben längre, inga armar. Kroppen är viljelös som en manet på land. Bara den som själv har svindel kan förstå. Då och då borrar sig Mary-Lou's röst in till mig någonstans långt nerifrån.

- Adam?

- ... ja?

- Du måste försöka.

- ... jag kan inte.

- Du måste handla sen. Och rigga snipan. Vi har massor att göra. Adam!

- Jag kan inte.

- Men Britt kommer ju snart.

Långsamt kommer jag till sans igen. Det där ordet har en märklig inverkan på mig. Det får liksom benen i min kropp att stelna och återta sin form. Britt. Britt Börjesson! Och farsan.

- Britt! säger jag.
- Ja, ropar Mary-Lou. Hon kommer ju idag.
- Britt! säger jag och tittar ut ur luckan.
- Kom igen, Adam! säger Mary-Lou.

Jag tittar ner på henne och känner hur det vänder sig i magen igen. Rullstolen snurrar till framför mina ögon. Jag drar snabbt in huvudet igen, som en snigel inför en annalkande fara.

- Gå baklänges!

Långsamt vänder jag mig om inne på loftet och backar ut mot den ljusa fyrkanten i väggen.

- Britt, mumlar jag.
- Såja!

Jag känner fötterna treva över stegen.

- Lite till! ropar Mary-Lou.

Så hittar jag ett steg för den ena foten. Mary-Lou dirigerar mig. Sägar att foten är rätt nu. Jag tar nästa. Låter den söka sig ner. Och när den hittar sitt steg pustar jag ut och vilar. Jag har benen och rumpan ute. Det är alltid nåt.

- Bra! Precis så ska du göra, säger Mary-Lou.

Oändligt sakta trevar jag mig ner för stegen. Hela tiden blundar jag. Ibland skakar mina ben så att jag inte kan fortsätta. Då tänker jag: *Britt! Britt!* Sen går det en bit igen.

När jag äntligen står på marken applåderar Mary-Lou. Jag bugar mig som en cirkusartist. Mannen med gummi-ben.

- Nu får vi nog sno oss, säger jag.

*

Det sista jag gör är att lägga en lapp på köksbordet. Jag låser dörren och lägger nyckeln på sin plats i hängrännan. När jag går ner till bryggan tänker jag att farsan kommer att bli förvånad över rullstolsrampen. Och över att huset saknar trösklar. Men nåt ska han ha att fundera på under sin komplédighet.

Vinden är ytterst svag, den blåser från sydost så vi har den snett akterifrån och snipan rör sig trögt i det solglittrande vattnet. Båten är lastad som inför en jorden runt-segling. Mary-Lou's rullstol ligger hopfälld i fören. Jag undrar vad de ska tänka om vi möter nån båt.

Jag vänder mig om och betraktar det röda torpet och träbryggan som sakta glider bort ifrån mig. Jag ser Sivan och Rut spankulera omkring i halvskuggan inne bland träden. Snart kommer farsan och Britt och tar hand om er, tänker jag.

Det fyrkantiga prisseglet står rakt ut från båten. Den båtshakeliknande spristången löper som ett diagonalt spjut tvärs över seglet. Skotet hänger löst. Såna här segel är inte världens bästa, så mycket fattar jag. Men det ser fint ut, tycker jag. Det passar på gamla båtar.

Mary-Lou halvligger i aktern, där Adams allservice fixat till en bekväm sittbrunn av Britts hammockdynor.

Mary-Lou har rorkulden under sin vänstra arm. Hon ser så sammanbiten ut, som jag antar att en kapten ska göra inför en lång sjöresa.

Hon granskar prisseglet. Är inte nöjd med sträckningen eller med trästången och ber mig att dra i seglet så att spriet ligger rätt i öglorna. Hon skotar loss förseglet lite till men det hjälper inte. Båten rör sig bara makligt framåt.

När vi kommer loss från udden tar vinden i lite, den är sydligare här, kanske blåser det tre meter per sekund. Sprisseglet rycker till några gånger. Mary-Lou skotar lite hårdare. Jag känner hur snipan skjuter fart, hur det liksom går som en stöt genom båten.

Vattnet porlar om fören. Solen sitter som en liten gul golfboll som någon chippat upp i den blå himlen. Det är kanonväder. Rena drömseglingen. Inte en båt så långt ögat når. Jag blundar. Och när jag gör det så är det som om jag lämnade vardagsverkligheten. Jag är inte bara på Vättern utan också på Stilla havet och Indiska oceanen. Jag känner mig fullständigt fri. Jag skulle kunna segla vart som helst. Till Västindien, till Australien, till Fjuk. Så här skulle det vara alltid. Tänk om man kunde leva så här. Bara segla omkring. Inga novembermorgnar när mörkret ligger som en fuktig filt över Stockholm. Inga mer sömniga skoldagar när man bara undrar vad som är meningen med alltsammans. Inget mer tvekande mellan ärtsoppa och risgrynsgröt framför disken med färdiglagat på Metro i Ringens centrum strax före sju. Inget sånt mer. Bara segla mot solen, bara Mary-Lou och Adam. Vi skulle leva så här, segla runt mellan olika öde öar, göra strandhugg. Leva på harr, på Vätterns klara vatten, på solsken.

- Så här skulle man ha det, säger jag och kisar med ena ögat mot Mary-Lou.

- Vi har det, säger hon.

Hennes hår blåser lite framåt, topparna lyfter lätt från kroppen som om de ville segla fortare. Hon har jeans och en t-shirt och blågul flytväst över, precis som jag.

- Fint med lite vind, säger jag.

- Det kunde blåsa mer. Men vi får vara glada så länge vi sliper kryssa, säger hon. Såna här båtar går nästan bara i medvind.

- Jag kommer ihåg en gång när du kryssade över viken när det blåste storm och farsan och jag stod på bryggan. Vi var skitnervösa. Men du bara garvade och sa att du tyckte om när det blåste för då kände du dig så levande. Det glömmar jag aldrig. Inte farsan heller.

- Sa jag verkligen det? säger Mary-Lou och skrattar.

- Ja, säger jag. Kommer du inte ihåg det?

Jag lägger mig raklång under spriseglet och rotar i en av kassarna. Handen hittar en klase bananer och bryter loss två stycken. Jag kastar den ena till Mary-Lou. Hon tar emot den och lägger den bredvid sig. Jag skalar min och äter upp den.

Mary-Lou pekar snett föröver och jag vrider på huvudet och ser Jungfrun dyka upp. Vad nära den är! Den ser ut som en val som ligger och sover i vattnet. När jag sett den från bryggan har den sett så liten ut. Som en sten i vattnet som man på sin höjd skulle kunna sätta sig på. Nu ser man att det finns en värld här ute också. Ett landskap av grå klipphällar, av vita fåglar och av fågelskit. Det är trutarnas kontinent.

- Man får nog inte gå iland här, säger jag. För jag har för mig att det är naturreservat.

Mary-Lou nickar.

- Jag tänkte vi skulle gå runt Jungfrun och sen slöra ner till Fjuk.

- Okej kapten.

När vi rundar Jungfrun kan vi inte höra vad vi säger för alla skrikande fågelröster. Jag vet inte om det är vi som oroar dem eller om det alltid låter så här. Gråtrutarna bildar ett

levande solparasoll över ön. De hänger nästan stilla och ser genomskinliga ut.

Jag får ett infall att försöka skissa av dem. Jag trevar efter blocket och hittar det. Jag ritar snabbt en hel svärm med blyertstrutar och modellerar sedan fram ön. Den har nästan samma färg som blyertsen.

Så lägger Mary-Lou om rodret. Snipan kränger till och jag känner återigen hur spriseglet hugger några gånger innan båten lyder och skjuter fart. Vinden känns mindre nu när den kommer nästan rakt akterifrån men det blåser mer här ute. Vi går rakt norrut. Porlandet från fören är starkare.

Jag avslutar skissen medan Jungfrun sakta glider bort ifrån oss. Så håller jag upp blocket för Mary-Lou. Hon ser förtjust ut.

- Jättefin Adam! ropar hon.

Jag är rätt nöjd själv och jag vänder blad och fortsätter att rita av Mary-Lou när hon halvligger i sittbrunnen med håret fladdrande kring ansiktet. Jag kikar på henne genom titt-ramen. Hon räcker ut tungan och skrattar åt mig, och det slår mig när jag hör det att det är en ny ton i skrattet. Det är inte det där som jag hört tidigare i sommar, med en tillgjord klang i. Det här låter som Mary-Lou's gamla sommarskratt, det hon hade förr.

Jag skrattar tillbaka.

- Vi skulle haft en flagga också, säger jag och pekar med pennan mot aktern.

- Det passar inte på en snipa. Det är bara fritidsbåtar som har svenska flaggor, säger hon.

- Vem har snackat om en *svensk* flagga säger jag. Jag menar en egen, en sån där sjörövarflagga. Du vet. En svart

med en likblek döds-kalle på.

Jag ritar dit en flagga på teckningen av Mary-Lou. Men istället för en döds-kalle och ett par korslagda benknotor gör jag en stor kolsvart trut på flaggan. Det ser häftigt ut när den fladdrar bakom Mary-Lou och hon skrattar ännu mer när jag visar henne bilden.

- Då får vi nog döpa båten också, säger hon. Eller har den ett namn redan?

- Nej, det har den inte.

Jag lutar mig åt sidan och fyller handen med vatten och håller det långsamt över durken.

- Härmed döper jag dig till Den svarta truten, säger jag högtidligt.

*

Mina bilder av Fjuk är rätt många. Det är vid den ön som min barndoms alla fantasibåtar har anktrat. Jag har varit här hur många gånger som helst. I drömmen har jag vandrat barfota längs stränderna, sett solen falla rött ner i sjön om kvällen. Jag har sovit under täta granar och väckts av fåglar i gryningen. Om det någonstans på jorden finns en äkta skattkammare, så är det Fjuk.

När ön nu växer upp framför oss känner jag hur spänningen sprider sig i kroppen. Kanske är jag rädd för att ön inte ska motsvara de bilder jag själv har skapat av den.

Vi kommer rakt söderifrån och först ser det verkligen bara ut som en enda ö. Mary-Lou väljer att gå öster om öarna och först när vi är alldeles intill, upptäcker jag hur de lik-som börjar glida isär och bilda tre stycken öar.

- Den här kallas Jällen, säger Mary-Lou när båten passerar den första ön.

Ön är trädbevuxen. Jag ser tallar och granar och aspar. Efter Jällen kommer Mellön glidande på vattnet. Den är annorlunda, täckt av lustiga, dvärgformade lövträd som jag tror är lindar. Mellön ser ut som en svärgenomtränglig minidjungel.

Från Mellön går bara ett litet näs över till den sista ön som kallas Skallen. Det är huvudön, den största. Mitt på den reser sig en vitmålad fyr. Det är hit vi ska. Det är den här som var enslingens ö.

Jag spanar ivrigt mot ön, som om jag väntade mig att få se gubben dyka upp på någon av klippställarna.

- Hur länge sen är det han dog? frågar jag.

Mary-Lou är koncentrerad på att sköta snipan nu när vi kommit nära land. Jag ser hur hennes ögon spanar över vattnet framför båten.

- Vem?

- Enslingen.

- Trettio år tror jag, säger hon. Han var över åttio när han dog.

- Levde han verkligen här ute hela livet?

- Ja, nästan i alla fall. Det som är lite konstigt är att han flyttade ut hit för att dö. En läkare hade visst sagt till honom att han bara hade en kort tid kvar att leva. Han fick rådet att vistas mycket utomhus. Så han drog sig tillbaka hit för att få dö ifred.

- Men han dog inte?

- Nej.

- Vad mystiskt, säger jag.

- Fast andra säger att det var på grund av olycklig kärlek som han flydde hit.

- Jaså.

- Du får gå fram i fören och spana efter stenar, befäller Mary-Lou och jag hör på hennes röst att det bara är att lyda.

- Okej kapten! säger jag och kryper på alla fyra över packningen och sätter mig på huk i fören. Jag ser att det är gott om stora stenar kring ön.

- Det går fint, ropar jag. Men gå inte längre in.

Snipan seglar lugnt och lite trögt längs ön. Det har mojnät igen och den glesa sydliga vinden kämpar med det tunga spriseglet. Mary-Lou rundar Skallens nordsida och lovar sen upp mot vinden.

- Där är hamnen! ropar hon.

Jag hinner se hur strandlinjen plötsligt glider isär en aning. Det blir en liten öppning i den, som en glipa bara. Innanför ligger en lugn lagun med spegelblankt vatten.

Mary-Lou lägger om rodret ytterligare och snipan styr långsamt in genom öppningen.

- Ska jag reva seglen? säger jag.

Men Mary-Lou skakar på huvudet:

- Det är nästan ingen vind alls härinne.

Jag märker att hon har rätt. När vi kommer in i viken dör vinden plötsligt. Förseglet börjar fladdra och farten avtar snabbt. Vi ligger mitt i vindögat nu. Ett tag tror jag att jag ska få ro oss in den sista biten men sen lyckas Mary-Lou på nåt sätt fånga upp lite vind igen och vi närmar oss sakta en lång strand som ser ut att vara täckt av små stenar.

När det bara är några meter kvar hoppar jag i och drar snipan sista biten in till stranden. Jag tänker att jag är Adam

Ensling, som har kommit till ön för att få leva i fred med min handikappade tjej.

*

Jag bär i land Mary-Lou's rullstol, sovsäckarna, tältet, plastkassarna med mat, en del andra prylar. Jag lägger alltsammans i en hög en bit upp på stranden, går ut för att hämta Mary-Lou. Jag bär henne på ryggen. Hon klänger sig fast som ett djur. På stranden glider hon ner, blir stående med fötterna nersjunkna i de små stenarna, bredvid mig.

Vi ser oss omkring, håller om varandra, säger ingenting. Det lilla sundet är som klippt ur boken om Robinson Crusoe.

Ön är större än jag föreställt mig. Men ändå inte för stor. Den är överskådlig. Jag står på ena sidan och tycker att jag kan se eller ana var den andra slutar. Det är en lagom stor värld. Jag skymtar en stig som verkar leda upp till fyren.

- Ska vi börja med en upptäcktsfärd? säger jag.

Mary-Lou sätter sig i stolen och jag skjuter henne. Det är inga rötter på den här stigen. På sidorna växer nästan bara ljung.

När vi närmar oss fyren blir det mer gräs. Jag kikar nyfiskt på floran. Det växer små blåklockor men inga av den stora sorten som finns på bronsåldern. Jag ser en hundkäckliknande växt som jag tror är vildmorot. Här och var står meterhöga, gula kungsljus, som levande fyror.

- Titta där växer sista chansen, säger Mary-Lou och pekar på ett stort bestånd av rallarroser som lyser som en gräsbrand.

Jag kör henne till blommorna.

- Tiden går, säger hon och granskar de rödlila blomögonen.

Mer än halva blomställningen är överblommad. Snart är också denna sommaren förbi. Den som aldrig skulle ta slut.

Vi går fram till fyren. På berget bredvid står ett stort järnankare. På en metallplatta läser jag: *Från världens strid och ävlan drog han sig undan till ensamheten på Fjuk, där han i stilla förnöjsamhet tillbringade mer än femtio år av sitt liv.*

Jaså, tänker jag. Han har fått en egen staty. En ankarstaty.

Vi ser ut över sjön. Det är en mäktig känsla att stå så här, på ett berg mitt i en stor sjö. Jag undrar om det känns likadant om man står här varje dag i femtio år. Jag tror jag kan urskilja vår udde. Den verkar liten och avlägsen, som ett grönt streck bland alla andra gröna streck vid horisonten.

- Vad betyder ävlan? säger jag.

- Strävan, tror jag, säger Mary-Lou.

Vi följer den ljunskantade stigen tillbaka ner mot viken. Ön består mest av klipphöllar men jag ser att några delar av ön är frodigare. Det växer en stor, fin tallskog.

- Det sägs att alla träd här ute planterades av enslingen, berättar Mary-Lou när jag påpekar det.

Vi hittar en lägerplats nära stranden. Bakom ett snår med skogshallon sätter jag upp det gröna tunneltältet.

Vi är utsvultna. Jag värmer en påse minestrone-soppa på stormköket. Mary-Lou plockar hallon, stoppar in dem i min mun. Solen är på väg ner.

- Tror du din pappa och Britt har kommit nu? säger Mary-Lou.

Jag blåser på den heta soppan, svarar:

- Farsan sitter säkert på bryggan och dricker en kall öl

och Britt hon har nog börjat skrapa dasset.

- Du band väl fast båten? säger Mary-Lou plötsligt och ser oroligt på mig.

Jag skrattar åt henne.

- Det här är ingen äventyrsfilm, Mary-Lou. Om det hade varit det hade väl snipen drivit vind för våg nu. Men det här är bara den vanliga verkligheten. Det är den enda film som du och jag är med i. Här händer inget sånt. Den svarta truten är surrad vid en alrot.

*

Vi sitter på stranden. Ända tills solen guppar som en orange badboll på Vättenrs brinnande vatten. Rymden har öppnat sig som ett jättelikt, rött svalg. Jag tror att Mary-Lou ser och känner samma som jag ser och känner. Att hon också funderar över det som jag inte förstår: att det bara är vi, bara Adam och Mary-Lou, mitt i ett snurrande universum.

Vi sitter kvar tills luften pyst ur hela solbollen och den skrynklats ihop och sjunkit till botten och mörkret slutit oss i sin tysta famn. Ännu längre, tills vi bara kan ana ljudet av vingslag som fläktar i natten. Fladdermöss eller fåglar, vi vet inte. Ännu längre, tills hela sjön slutligen somnar med en tyst suck och de rasslande vågbarnen snusar tryggt på den solvärmda stenstranden. Då, när vi hör våra egna andetag, kysser jag Mary-Lou. Då kysser jag hela den här förbannade, underbara sommaren. Jag ger efter och känner att Mary-Lou gör det med. Vi kysser varandra i flera minuter, liggande på den småsteniga stranden på den öde ön mitt i världen. Ännu längre.

Vi vaknar av att det är stekhet i tältet. En fluga vandrar på tältdukens utsida. Den ser ut som en svart kylskåpsmagnet. Jag drar snabbt upp dragkedjan i tältöppningen och släpper in en sommardag. Mitt ansikte känns svullet. Jag tror jag har drömt om enslingen men drömmen upplöstes alldeles innan jag vaknade och nu är det omöjligt att få tag på den. Jag känner hur den glider iväg från mig. Vi har sovit länge. Kanske för att vi inte la oss förrän det började ljusna.

Jag kryper på alla fyra ut ur tältet och sätter mig i skuggan under ett träd. Efter en stund kommer Mary-Lou ut. Vi säger inget. Efter några minuter reser jag mig och tar kastrullen och går genom snåren till sjön och hämtar vatten. Den svarta truten vilar vid stranden. Sjön är blank som glas. Jag tycker att vi har hittat en fin lägerplats, bara några steg från sjön och ändå så skyddad. När jag kommer tillbaka häller jag rödsprit i brännaren och spiller ut nästan lika mycket. När jag tänder börjar det brinna i gräset och jag får släcka med vattnet. Jag går ner och hämtar nytt.

- Kaffe? säger jag när jag sänker ner kastrullen över den väsande lågan.

Mary-Lou nickar.

Jag tar fram en påse med café au lait och biter upp den med tänderna och häller pulvret i Mary-Lou's mugg. I min egen hänger jag en påse Earl Grey-te.

Medan vattnet kokar upp brer jag några mackor. Smöret är nästan smält och glider ut på brödet av sig självt.

När jag äter märker jag att mina läppar är konstiga. De känns lite tjockare än de brukar. Sen kommer jag ihåg var-

för och ser skyggt mot Mary-Lou som försiktigt lapar i sig sitt mjölkblandade kaffe.

- Är det gott?

Hon nickar.

- Det är en ny sort tror jag. I alla fall var det med på nån reklam i tv i våras. Extrapris.

- Det är faktiskt helt okej, Adam.

Jag tar min mugg i handen och går fram och sätter mig bredvid henne. Jag lägger armen om henne men hon drar sig undan med ett stönande.

Vi går ner till stenstranden och borstar tänderna. Jag sköljer ansiktet flera gånger i det genomskinliga, kalla vattnet. Det gör underverk. Jag känner hur hjärncellerna piggnar till. Hur äventyrlusten vaknar igen.

- Vad ska vi göra? säger jag till Mary-Lou och jag ser att hon hör på min röst att jag har nästan hur många förslag som helst.

- Du får bestämma, säger hon.

- Jag tycker vi utforskar ön. Och ser om det finns några spår efter enslingen.

- Jag tror att man kan se var han hus låg.

- Bra. Då letar vi efter det.

Jag kör Mary-Lou så gott det går på de slätare partierna ovanför stranden. Som tur är hittar vi snart grunden efter huset. En ram av murade, fyrkantiga stenar sticker upp i gräset. Inuti grunden ligger nedrasade stenar. Så litet hans hus var, mycket mindre än ett enda rum i ett modernt hus. Jag säger det till Mary-Lou.

- Det påstås att han bodde i en gammal kiosk som han köpte i stan och tog ut hit i sin båt. Han hade båthus också.

Det var byggt av avsågade snipor som han rest mot varandra. Men båthuset finns det inga spår av.

Jag blir vemodig av att stå och betrakta vad som finns kvar av ett helt liv. Av femtio år här på ön. Sen tänker jag att det kanske är precis så här det ska vara. Man ska inte lämna några spår efter sig. Enslingen planterade träd, en hel skog som kommer att susa här ute i många år.

- Tror du han var lycklig? frågar jag.

Mary-Lou rycker på axlarna.

- Jag vet inte. Kanske. Folk sa att han var väldigt snäll. Du vet ibland kom det ju seglare hit och så. Han var alltid vänlig mot besökare.

- Tror du han hade höns? far det ur mig.

Mary-Lou funderar. Sen skakar hon på huvudet:

- Ute på öarna tog man vara på måsäggen förr.

- Jag undrar hur det skulle vara att leva så här. Att alltid vara ensam, att lyssna på vinden, på fåglar och vågor och trädsus. Att alltid vara omgiven av naturliga ljud. Att leva på det som naturen ger. Att kaka måsägg på våren.

- Det är ju lite skillnad mot i stan, säger Mary-Lou.

- Vad tror du han gjorde hela dagarna?

- Jag tror han hade massor att göra. Mycket mer än många ensamma människor i städerna. De sitter ju nästan bara inne i sina lägenheter och ser ut genom fönstren. Han hade tusen saker att sköta om. Båtar och nät och trädgårdsland och snöskottning och matlagning. Och så skötte han fyren också.

- Var det hans jobb, att sköta fyren?

- Jag tror det. Fast egentligen fick han det nog för att han ändå var här. Folk sa det. Att det egentligen inte behövdes. Inte som förr i tiden. På artonhundratalet bodde det flera

fyrskötarfamiljer här. Som mest var nästan tjugo personer bosatta på ön.

- Är det sant? säger jag. För jag har svårt att fatta att denna lilla obebodda ö för hundra år sen var full av mänskligt liv. Tjugo personer! Då var ju ön nästan överbefolkad.

Först tycker jag att en del av Fjuks magi går förlorad på grund av alla de där människorna. Sen inser jag att det gör ön ännu mera fängslande.

- Och nu är det bara du och jag kvar, säger jag.

- Och vi lär få vara ifred, säger Mary-Lou och nickar ut mot det spegelblanka sjön. Några seglare lär i alla fall inte kunna ta sig hit i den här stiltjen.

*

Vi söker oss ner till vattnet igen, värmen drar oss dit. Jag vet inte hur många grader det är i luften och det stör mig lite för jag tror att det är sommarens hetaste dag, kanske över trettio grader. Sen märker jag att jag inte har nån klocka heller. Och då börjar jag äntligen strunta i såna detaljer.

Mary-Lou sitter i skuggan under några alar och skriver i sitt kollegieblock. Jag går och hämtar mitt pennskrin och sätter mig med korslagda ben på stranden och börjar vässa mina pennor. De är i ett ganska dåligt skick, särskilt de mjuka B-pennorna. Jag arbetar långsamt, vrider pennorna varv efter varv och övervakar noga hur spetsen växer fram.

Det är mycket jag skulle vilja teckna på ön. Jag skulle vilja dokumentera enslingens liv, rita sånt han såg. När jag tänker på de olika motiven, inser jag att det kanske bara blir lossryckta detaljer, skärvor av en helhet. Jag står på nåt vis

för nära, jag står och trampar mitt i bilden. Jag tänker att jag ska ta båten sen och ro ut en bit och teckna av ön så som den vilar i vattnet, som ett förstenat fartyg med den vita fyren som skorsten och tallskogen som segel.

I väntan på det ritar jag av snipan som ligger utanför stenstranden. Jag använder en 6B för första gången och blyertsen nästan smälter ner i papperet. Den gör feta, svarta linjer som stämmer förunderligt väl med båtens karaktär. Jag arbetar koncentrerat i en kvart, tjugo minuter. Den tjärade bordläggningen, masten, repet som löper uppför stenstranden, den lugna lagunen i bakgrunden. Sen slutar jag tvärt. Det känns färdigt. När jag håller blocket ifrån mig och betraktar teckningen tror jag att det är en av de bästa bilder jag gjort.

*

- Ska vi bada? undrar jag och lutar mig fram mot Mary-Lou och stryker bort några svettpärlor ur hennes ansikte.

- Gärna. Det är ju varmt så att man smälter.

Hon slår ihop blocket. Släpper det ifrån sig.

Jag rullar ner henne till vattnet men när jag ska lyfta ur henne säger hon åt mig att rulla ut stolen i vattnet.

- Så kan du öva simning, säger hon.

Jag har ingen lust att simma. Inte här ute. Det känns lite fel att göra det. Gick Robinson Crusoe i simskola? Jag vadar ut med Mary-Lou´s rullstol framför mig och känner att det är en fin sandbotten. Det förvånar mig. Var kommer alla sandbottnar ifrån?

- Vad kallt det är, säger Mary-Lou när vattnet sakta stiger uppför hennes ben.

När det når precis upp till sitsen reser hon sig plötsligt och kastar sig med ett skrik framlänges ut i vattnet. Hon plaskar vilt med armarna. Vattnet sprutar om henne, hon skvätter på mig. Jag tjuiter i högan sky, försöker dra mig undan men det är redan för sent. Mary-Lou skrattar åt mig. Under en bråkdels sekund minns jag en annan dag, en annan sommar, när hon också gjorde så; skvätte ner mig.

Jag doppar mig. Kastar mig framåt och tar några spontana, snabba simtag i farten, nästan utan att jag tänker på det. Det blir både bentag och armtag tror jag. Det känns som om det går lättare än tidigare.

- Adam! ropar Mary-Lou. Du simmar ju!

Då skrattar jag åt henne:

- Man simmar väl inte för att man tar några tag i farten. Det var ju bara en ploj.

Men hon lyssnar inte på mig.

- Gör det igen! På samma sätt!

Jag lyder. Tar sats. Kastar mig framåt. Vevar några varv med armar och ben. Just när jag ska hoppa upp och resa mig tar jag ett par tag till, för jag känner att det faktiskt går.

- Fem! skriker Mary-Lou. Du tog fem simtag Adam!

- Är det sant? säger jag för jag kan inte fatta det riktigt. Fem simtag. Herregud. Det är ju otroligt. Hur många är det i simborgarmärket?

- Du kan ju simma Adam. En gång till. Lite lugnare om du tror att du kan.

Jag står som i en dröm, räknar gång på gång till fem. Jag hör först inte vad hon säger. Sen samlar jag mig, försöker göra det igen. Tar lite mindre sats, försöker ta lite långsammare tag. Vattnet är varmare nu. Mary-Lou räknar högt:

- ... fyra... fem... sex... sju! Fortsätt Adam! Sträck ut ordentligt! Lite till! Bra! Tänk på Britt Börjesson!

Jag gör det. Jag tar flera simtag för hennes skull. Sen känner jag hur jag börjar ta in vatten och sakta sjunka mot botten. Jag reser mig vimmelkantigt.

- Hur många?

- Fjorton.

- Fjorton?

- Du kan simma Adam!

- Fjorton? Du ljuger inte va?

- Nej, du kan. Du simmar jättefint. Allt är rätt. Nu är det bara att träna på. Sånt är ju du expert på. Ju mer du tränar, ju lugnare kommer du att simma. Jag slår vad om att du kan simma femtio meter den här sommaren.

- Femtio meter! Du är inte klok.

Hon ser ut över lagunen.

- Det är väl som härifrån och över till Mellön.

Jag begrundar avståndet till den lummiga ön på andra sidan vattnet. Jag tror jag förstår vad som har hänt. Den där förlamningen har släppt. Jag glömde att tänka på att jag inte kunde simma. Jag glömde bort att vara rädd. Det är som när man lärde sig cykla när man var liten. Så länge man trodde att det inte skulle gå, cyklade man omkull direkt.

- Nej, säger jag. Inte så långt. Inte till Mellön.

*

- Har du lust att hjälpa mig med lite träning?

- Javisst, säger jag. På stranden?

- Nej, hellre i vattnet. Fast lite närmare land kanske.

Vi drar oss in en bit. Jag är fortfarande lite omtumlad av mina snabba framsteg som simmare. Men glad över att Mary-Lou vill träna. Det är första gången hon själv ber mig om det.

Jag hjälper henne att sätta sig ner på botten med raka ben. Hon placerar händerna på var sin sida om rumpan och börjar häva sig upp och ned. Hon gör fem stycken lyft med en kort paus mellan. Upprepar det gång efter gång. Efter en stund vänder hon sig på magen och gör långa serier med armhävningar. Jag håller mig tätt intill henne. Redo att fånga henne om hon tappar balansen.

- Ska du inte träna benen? säger jag när hon vilar ut stående.

på alla fyra.

- Armarna är viktigare, flämtar hon. Det är ju dem jag går med. I början var det jättejobbigt med rullstolen. Innan jag hade tränat upp mig. Jag var helt slut. De flesta människor kan inte drömma om vad det innebär att plötsligt låta överkroppen ta hand om allt arbete.

- Jag har aldrig tänkt på det på det viset, säger jag.

- Jag tränar ofta i bassäng. Mest simning. Men bara med armarna. Det är nyttigt.

- Så det är därför du är så bra som simlärare!

- Det är det nog. Jag var stammis på Frösunda Center i Solna i över ett år.

- Är det för handikappade?

Mary-Lou nickar.

- Jag tänkte köra cykling också, säger hon. Men det är lite för djupt här.

Vi drar oss längre in, tills vattnet bara är decimeterdjupt.

Mary-Lou lägger sig på rygg och börjar arbeta med högerbenet. Hon böjer det och sträcker ut det, medan jag håller emot för att öka belastningen.

- Är det lagom så här?

- Lite hårdare går nog.

Jag pressar in hennes ben. Mary-Lou sträcker ut det igen. Svetten rinner i hennes ansikte, in i ena mungipan.

- Bra, säger jag. Lite till. Sen byter vi ben.

Vi varvar höger och vänster ben. Sen går hon över till ren cykling. Hon låter båda benen arbeta, böjas och sträckas ut och jag försöker hålla emot lagom mycket. Det är en tuff övning, för mig också. Hon tar i allt vad hon kan. Jag känner att hennes ben är överraskande starka.

*

Jag kokar spagetti och värmer en färdig pastasås med tomat, vitlök och feferoni. Vi äter i skuggan under ett av enslingens träd. Jag funderar på hans liv och på tiden före honom. När ön var nästan lika tätbefolkad som en stad. Kanske var ön kal när enslingen kom hit. Folk hade väl tagit vad som fanns till bränsle och virke. Man gjorde så förr. Man skövade skogen, för att man var tvungen. All ljung som finns kvar tyder på det. Ljungens slår rot där jorden är utarmad, när inget annat kan växa.

Jag nämner det för Mary-Lou. Hon säger att hon inte vet hur det var här förr.

Jag undrar vad det var han sökte här ute. Lugn och ro, kanske. Men säkert något annat också. Något större och viktigare. Det som alla söker efter, innerst inne. Jag tror att han

fann det härute bland klipporna på Fjuk. Annars stannar man inte i femtio år.

*

När Mary-Lou sitter och skriver på stranden på kvällen får jag lust att fortsätta med porträttet. Jag bläddrar i blocket och hittar bilden av henne. Jag sätter mig med benen i kors och börjar rita utan att hon märker det. Ett litet leende kryper över hennes läppar. Jag känner igen det där. När Mary-Lou skrattar gör hon det ibland bara inne i sig själv. Åt nåt hon läser eller tänker på. Då har hon ett sånt där Mona Lisa-leende. När hon ser upp efter en stund blir hon förvånad.

- Ritar du mig?

- Jag bara kompletterar lite.

- Kan du verkligen det? Jag sitter väl inte alls likadant.

- Det är nästan bättre här, med snipan och den lilla viken. Jag har inte börjat med bakgrunden än.

- Men blommorna då?

- Det är naturligare med kollegieblocket.

- Tycker du verkligen det?

- Absolut. Det ser ut som du, Mary-Lou. Jag tycker du ska ha blocket i knäet. Det brukar du ju ha.

- Jag vill ha blommorna också, säger Mary-Lou envist. Du kan väl rita dem ovanpå blocket.

- Okej, suckar jag.

Jag suddar ut de svaga konturerna av vinflaskan men låter blommorna vara kvar. Jag skissar in ett kollegieblock. Jag lyckönskar mig själv till att jag valt att arbeta så långsamt. Jag känner att jag äntligen är mogen att börja med det

svåra. Med Mary-Lou's ansikte. Hennes forskande ögon. Den raka näsan. Jag ser att hon har ett litet sår på underläppen.

Jag har ritat hundratals ögon, näsor och läppar. Jag vet hur man formar dem med linjer och rundlar och skuggor. Det är det som gör det svårt. Det blir lätt vilka näsor som helst.

Jag biter ihop. Arbetar tyst och målmedvetet en stund. Sen vilar jag handen och betraktar henne.

- Jag skulle också vilja skapa något bestående, säger jag. Något som berikar andra människor, som är bra för jorden. Som enslingen gjorde med sin skog, ja med hela sitt liv. Hans sätt att leva var så enkelt och jordnära. Han ger oss nåt att tänka på, fast han varit död så länge. Eller hur?

Mary-Lou ser på mig.

- Du kan teckna, Adam. Du kommer att bli konstnär och göra tavlor som får människor att förstå vad som är viktigt i livet.

- Tror du verkligen det?

Mary-Lou nickar.

- Javisst, säger hon, som om det vore hur enkelt som helst. Du kommer att göra vackra och sorgsna tavlor som får människor att stanna upp och tänka efter.

- Varför sorgsna?

- För att livet är en rätt vemodig historia. Det går en mollton genom tillvaron. De flesta försöker väl vifta bort den. Med godis och chips och tv-serier, du vet sånt där man tröstar sig med. Men du hör tonen, Adam. Du vågar lyssna. Du kan måla livet. Du ser hur allting är *egentligen*.

Jag får fundera en stund innan jag är säker på hur hon

menar. En mollton. Svårmod, melankoli. En sorgsenhet som virvlar upp till ytan när man minst anar det. Så som jag känner mig ibland när jag är ensam hemma i lägenheten och en blå skymning faller över Stockholm. Som bluesmusiken farsan lilar på CDn. Som en del rocklåtar handlar om, de bästa låtarna. Som Imagine. Jo, jag tror jag förstår. Jag frågar henne om det är sånt hon menar. Såna stämningar som det är i rocklåtarna och hon nickar bekräftande.

- Blir nånting bättre av det? Av att jag målar sorgsna och vackra tavlor?

- Man växer av sånt. Av att höra sån musik, av att läsa såna böcker, av att se såna tavlor. Det fyller tomheten omkring oss. Det hjälper oss att känna igen oss i det som är svårt. Man måste kunna det. Annars blir livet bara en tom godispåse som till slut smäller rakt i ansiktet så att man får man kasta sig i en taxi till psyket eller knapra i sig en burk små vita tabletter.

- Jag skulle verkligen vilja det, säger jag eftertänksamt och blir själv lite förvånad när jag hör det; äntligen vet jag vad jag vill! Jag vill göra bilder. Skapa mina egna bilder och visa dem för andra människor. Tänk om man kunde jobba med något sånt!

Jag sitter tyst en lång stund och låter blyertsen arbeta med ansiktet medan hjärnan funderar på det vi talat om. Jag känner att det är rätt, att jag vill försöka med nåt sånt. Bli tecknare, om jag kan. Jag lägger ansiktet på plats nu, men mycket försiktigt. Jag tror att ögonen och näsan blir ganska okej. Munnen har ett konstigt drag men jag låter det vara. Jag byter till en mjukare penna och lägger snabbt ut bakgrunden. Jag försöker minnas hur jag skissade den där bilden av

snipan som vilar i lagunen. Jag försöker få samma känsla som jag hade när jag gjorde den. Så vill jag att Mary-Lou's bakgrund ska bli.

*

Vi somnar tidigt men jag vaknar gång på gång av att det är varmt i tältet. Till slut kryper jag ut och släpar sovsäcken som en lång svans efter mig. Jag lägger den utmed tältet och sjunker ner ovanpå och somnar direkt.

När jag vaknar står solen högt på himlen. Mary-Lou sitter en bit från tältet och röker. Hon har den svarta bikinin på sig och det droppar från håret.

- Godmorgon sömntuta, säger hon.

- Har du varit vaken länge?

- Jag har tagit ett dopp och tränat en stund.

- Jag ska fixa frukost, säger jag och snubblar bort mot kastrullen som ligger under trädet.

Jag tänder stormköket, värmer vatten, fixar en macka med räkost åt Mary-Lou.

- Det är inget smör på, så det ser lite äckligt ut.

- Det går bra utan.

- Jag tar ett snabbdopp.

Jag rusar ner till vattnet och när jag kommer tillbaka efter några minuter har vattnet redan kokat upp och Mary-Lou har gjort både te och kaffe. Hon verkar vara på bra humör och berömmar mitt val av kaffe.

- Det är faktiskt jättegott, Adam. Tänk att kunna sitta ute på en öde ö och dricka café au lait.

- Och röka Marlboro...

- Ja vet, det är skitdumt. Men det är bara så. Jag ska lägga av. Det är förresten bara tre kvar.

Vi sitter tysta en lång stund, som om vi var ett par som varit gifta i många år och lärt sig varandras repliker utan och innan. Sen säger hon plötsligt:

- Kommer du ihåg när vi träffades i våras, utanför McDonald's?

- Javisst.

- Det kanske låter dumt, du får inte bli arg Adam men jag kom inte riktigt ihåg vem du var då. Fast du sa ditt namn och allting.

- Det är väl inte så konstigt med tanke på allt du hade gått igenom.

- Det berodde inte bara på det. Jag mindes dig inte helt enkelt. Jag kom ihåg en massa andra kompisar. Jag var ju med så många och du var ju inte där så ofta.

- Varenda sommar.

- Jo, fast bara nån vecka eller så. När din pappa var ledig, eller hur?

- Jo, men varenda sommar Mary-Lou.

- Tycker du jag är dum som säger det, Adam?

- Nej, inte dum men jag tycker det är konstigt. För mig var du allt. Jag tänkte nästan jämt på dig. När jag längtade till landet, var det dig jag längtade efter. Och sen...då när du inte var kvar längre, tyckte jag att allting påminde om dig.

- Och jag fick tänka ett bra tag innan jag kom på vem den där Stockholmskillen som hade svindel var. Den kom jag ihåg, svindeln. Sen mindes jag dig. Var du bodde och så. Men inte riktigt hur du såg ut.

- Jag skulle kunnat rita av dig i sömnen, säger jag.

- Visst är det konstigt att man kan uppleva saker så olika, säger Mary-Lou.

- Ja, säger jag.

*

Så rinner tiden sakta undan. Vi lever oliv, stilla dagar på Fjuk. Värmen håller oss i schack. Vi rör oss inte mycket, sitter mest på stranden. Jag visslar Imagine. En liten slinga av den har fastnat i skallen på mig, den biten där texten går: *You may say I am a dreamer, but I am not the only one...*

Bilden av Mary-Lou blir långsamt tydligare men det konstiga draget kring munnen dröjer kvar. Smöret har för länge sedan flutit bort och små illröda myror har flyttat in i skafferi-
et som jag byggt av stenar under ett träd.

En fästing biter sig fast i ljumsken på mig och Mary-Lou vill ta bort den men jag låter den sitta kvar. En natt känner jag hur den ramlar av i tältet. Jag bär ut den och släpper den i hallonsnåret. Den är stor som en humla.

Så mycket djurliv verkar det inte finnas på ön. En morgon säger Mary-Lou att hon hört en sork prassla i gräset utanför tältet. Men vi ser den aldrig. Det är kanske för varmt. Vinden är svagare än en måsfis.

Det är bleke, stiltje. Jag säger att jag undrar var alla vindar tagit vägen. Tänk om atmosfären läcker. Vinden har kanske pyst ut ur ett sånt där ozonhål.

Men det skrattar Mary-Lou åt. Vindar skapas hela tiden, säger hon. Det har med lågtryck och högtryck att göra. Det är skillnaderna mellan dem som gör att det blåser. Vinden sugts från övertryck till undertryck.

Antagligen blåser det skitmycket nån annanstans, för här finns inga vindar alls. Löven hänger rakt ner från träden. Jag kommer på mig med att sakna ljud omkring mig. Det där prasslet som alltid brukar vara närvarande, utan att man tänker på det; när vinden fingrar i trädens kronor. Det stillsamma fladdret i en gardin i ett öppet fönster. Vågornas sorl. Alla såna vardagliga sommarljud är borta nu, alla som vinden föder.

- Jag läste en dikt om varför det hörs när det blåser, säger jag. Det är för att människor som dör förvandlas till gräs och träd. Det är de som låter när vinden blåser.

- Läser du dikter?

- Den stod i en dödsannons.

- Läser du dödsannonser?

- Det var min farmors. Hon dog förra året.

Mary-Lou håller en tyst minut över min döda farmor. Sen säger hon:

- Tror du på sånt?

- Jag vet inte. På nåt sätt hänger väl allt levande ihop. Jag menar, nånstans tar man ju vägen när man dör.

- Ja, det är klart, säger Mary-Lou.

Vi njuter av stiltjen, av värmen, av det stora lugnet. Vatt-
net är så blankt att det ser ut som om man skulle kunna åka skridskor in till fastlandet.

Jag tränar simning varje gång jag badar. Efter några dåliga dagar börjar det fungera bättre igen. Jag sätter nytt Fjukrekord med sjutton tag och är stolt som en tupp.

Ibland går Mary-Lou och jag på stigen upp mot fyren. Vi går en lite bit bara. Vänder om, försöker gå tillbaka. Jag håller henne i ett stadigt tag om ryggen. Hon går rakbent

och trevande. Vilar ofta. Läger hela sin kroppstyngd mot mig. Men hon går. När hon själv vill. Jag accepterar det. Hetsar henne inte längre. Men jag kan inte släppa tanken på att hon skulle kunna förbättra sig rätt mycket, om hon tränade mera. Jag kan inte låta bli att påpeka det.

- Du går fint, säger jag inställsamt. Vi borde göra det här varje dag egentligen. Helst både morgon och kväll.

- Så viktigt är det inte för mig, Adam.

- Jag menar bara att om man tränar en gång i veckan så är det bortkastat. Träning måste ske oftare. Kroppen hinner inte fatta det annars. Om man bara borstar tänderna en gång i veckan ramlar de ut så småningom. Om man bara dricker vatten en gång i veckan torkar kroppen ut. Fattar du? Dina ben hinner aldrig riktigt förstå vad det är de ska lära sig.

- Lägg av nu, doktor Adam!

Jag låter ämnet falla för jag hör på hennes röst att hon håller på att bli skitsur.

*

Så gör vi det dumaste två människor på en öde ö kan komma på: vi bråkar.

Det börjar när jag håller på att laga käk på stormköket. Mary-Lou rullar in mot tältet och råkar komma så nära rödspritflaskan att den välter. Jag märker det inte först, men känner lukten efter några sekunder. Då snurrar jag runt och får upp flaskan ur gräset. Det är en fjärdedel kvar. Resten har runnit ut.

Det är nog den där träningsdiskussionen som är den egentliga orsaken till att vi blir osams. Vi fick aldrig snackat ut

om det. Men nu blir jag sur för jag tycker det var onödigt gjort.

Kanske beror det också på att vi är så hungriga. Klockan kan vara mycket mer än vi tror. Kanske kvart i fem och inte tio över två, som vi enats om. Man ska kunna se sånt på solen. Men nu, de här heta dagarna på Fjuk tycker jag att solen står mitt på himlen hela dan.

- Du kan väl se dig för, råkar mina läppar säga.

- Vad fan menar nu? svarar rullstolen utan att vända om.

- Tänk om alltihopa runnit ut.

- Ja, vadå?

- Hur skulle vi laga mat då?

- Du får väl hålla reda på dina jävla flaskor.

- Måste du köra rakt igenom köket då?

- Kök! Vilket jävla kök?

Nu far stolen runt. Mary-Lou är vit i ansiktet.

- Här, där jag lagar mat, säger jag och gör en gest med armarna över prylarna som är utspridda omkring mig. Det här är ett kök och här får man försöka se sig för.

- Ursäkta min stora klumpighet!

Mary-Lou tar en stadigt tag med armarna och skjuter fart på stolen. Den rullar rakt igenom köket. Det ena hjulet tippar omkull kastrullen med potatismos, det andra delar vår sista limpa i två nästan lika stora hälfter.

- Hoppsan morsan! fräser hon.

- Mary-Lou! ropar jag efter henne.

Men det är ingen idé. Inte nu. Det är vårt tredje riktiga gräl. Det är inbördeskrig på Fjuk.

*

- Adam! Kom och titta, en kanalbåt!

Jag springer ner till stranden. En vitmålad, lite gammaldags båt glider långsamt över vattnet, majestätisk som en plåtsvan. Det är Diana. Hon har slagit av på maskin för att turisterna ska kunna njuta av Fjuk. Hon ligger mindre än hundra meter från ön. Det känns underligt. Som om de smyg-tittade på oss. En högtalarröst berättar på engelska och jag förstår att det är enslingen de pratar om. Rösten flyter iland vid våra fötter: *He lived here for more than fifty years, all by himself...*

Det slår mig att det är nästan otroligt att amerikanska dollarturister får höra talas om honom. Är det bara en slump? Jag vet att kanalbåtarna alltid har gått förbi här på sin väg från mynningen i Motala till Karlsborg på andra sidan sjön.

Hur upplevde han det. Brydde han sig om att vinka till dem.

Jag betraktar båten, med vit skorsten och svenska flaggor. Den är trådsmlal och ganska hög. Turisterna står på två däck som löper runt hela båten. Det är lätt att förstå att den är byggd för att ta sig fram på Göta kanal, som inte är bredare än en vanlig å. Jag undrar hur kanalbåten klarar de hårda vindar som ofta blåser på sjön. Hänger turisterna över relingen och kräks då?

Några passagerare vinkar till oss. Vi viftar med armarna. Ännu fler vinkar på båten. Så skjuts en svart rökpelare ut ur skorstenen och maskin börjar slamra. Farten ökar, folk drar sig in. De har redan glömt oss.

När vi står där på stranden och ser Diana försvinna söderut känner jag mig som en skeppsbruten. Jag upplever ett avstånd till människorna ombord på den där båten. Inte bara

för att det mest är rika amerikaner. Nåt mer skiljer oss åt. Här står jag och Mary-Lou, vi lever på Fjuk. Vi stannar nog kvar här. Vi söker nåt annat. En annan mening. Vi är enslingens barn. *We are his children!* vill jag ropa efter Diana.

Då slår mig tanken: tänk om vi inte kommer härifrån! Tänk om det här konstiga vindlösa vädret bara fortsätter. Kanske kan det hålla på i veckor?

Jag säger det till Mary-Lou men hon tycker inte att det är nåt att oro sig för. Man blir inblåst ibland, när man seglar, förklarar hon. Då får man ligga och vänta tills vinden mojnär. Och ibland är det bleke. Det går också över.

- Men om det inte gör det då? Vad gör vi då?

- Vi får väl simma, säger hon.

Jag hör att rösten dryper av ironi och återhållen ilska.

*

Diana får mig att minnas en annan kanalbåt som trafikerade sjön: Per Brahe. En höstnatt för länge sedan hamnade den i en storm och gick till botten. Jag berättar det för Mary-Lou.

Bland dem som drunknade den natten var John Bauer, hans hustru Ester och deras son Bengt. Han var tre år. Efteråt sa man att båten var för tungt lastad. Den hade varit i Huskvarna och hämtat symaskiner. I Gränna, där familjen Bauer steg på, lastade man ombord tunnor med äppelmos.

Några timmar senare välte båten och sjönk som en sten med passagerare och symaskiner och allt. Ingen överlevde. Per Brahe låg på botten i fyra år innan den bärgades. John Bauer blev en legend av det där. Folk tyckte sig se ett samband mellan han tragiska död och hans märkliga bilder.

Är hans teckningar sorgsna? Jag vet inte riktigt. Jo, lite vemodiga är de nog. Och mycket mångtydiga. Man liksom sugts in i dem och funderar över vad de föreställer *egentligen*.

- Jag minns att jag hade en bild av honom på väggen i mitt rum när jag var liten, säger Mary-Lou. En liten prinsessa som red på en jättstor älg. Tuvull hette hon.

- Tuvstarr, rättar jag. Det var prinsessan Tuvstarr. Han gjorde många bilder av henne. En av dem användes som schamporeklam för några år sen. Det är när hon sitter naken vid en skogstjärn och speglar sitt långa hår i det sotsvarta vattnet.

- Den har jag nog inte sett, säger Mary-Lou.

- Tänk om man kunde måla så, säger jag.

*

Jag bygger en handikapptoa av drivved som jag samlar längs öns stränder. Själva toastolen är en trälåda som nog varit fisksump och kring den har jag rest en rätt så smart och väldigt bekväm ram av stolpar och grenar som man både kan sitta på och stödja sig mot när man stiger på och av. Stolparna är blankslipade av vattnet och sköna att ta på. Jag surrar dem med små repbitar. Det tar lite tid för jag har svårt att hitta tillräckligt med rep. När den är färdig ser den ut som en gammal korgstol.

Toan ligger inne i hallonsnåret. Därifrån har man utsikt över hela sjön. När Mary-Lou inviger den hör jag hur det knakar till. Så börjar det skratta inne i snåret.

- Vad är det?

- Jag är så hård i magen att jag tror jag dör! Jag tog i så

toan sprack! En sån där gren gick mitt av. Jag är ledsen.

- Det gör inget, säger jag.

Efter en stund börjar Mary-Lou åter fnissa inne hallonsnåret.

- Var är de nu då?

- Jag tänker på det där du sa härom dan, säger hon. Om skillnaden mellan film och verklighet. Om det här hade varit en film, så skulle alla såna här sekvenser varit bortklippta. Man går aldrig på toa i en film. De måste bli stenhårda i magen!

- Jag vet, säger jag.

Det är som vanligt igen. Nej, nästan bättre känns det. Jag börjar känna igen det här mönstret. Efter varje fånigt gräl är det som om vi kommer lite närmare varandra. Som om de blixtrande orden och känsloutbrotten smälter ner lite av det där osynliga avståndet som finns mellan oss.

Jag tror aldrig jag har haft det så bra som under de här dagarna på Fjuk. Jag tänker på enslingen och på John Bauer och på Mary-Lou. Men mest av allt tänker jag inte alls. Jag drar omkring barfota i mina avklippta, trådiga jeans och letar drivved, skissar, leker med tanken att göra en flagga med en svart trut på och hissa den högst uppe på ön. För att visa att den är vår.

Allt det där som man säger ibland, om hur underbart det är att vistas på en öde ö, är sant. Jag säger det till Mary-Lou men hon håller inte med mig.

- Det finns inga öde öar, Adam. Det här är bara Fjuk, här har massor med båtar och turister varit före oss. Här finns inga hemligheter. Det finns inga oupptäckta kontinenter, inga upplevda äventyr.

- Livet är ett äventyr, säger jag. Varje dag är ett äventyr. Idag är ett äventyr. Imorron börjar ett nytt. Våra liv är oupp-täckta kontinenter. Varje människa är en berättelse som hela tiden pågår.

Jag fattar inte var jag får orden ifrån. Jag har aldrig haft särskilt lätt för att uttrycka mig. Tiden på ön har kanske gjort mig till filosof.

Jag vill inte att det ska ta slut. Jag vet att det måste göra det. Hur länge har vi varit här? Om man ska döma av solbrännan ser det ut som om vi alltid levt här. Både Mary-Lou och jag har fått en jämn brunsvart färg. Vi liknar infödingar. Såna där urinnevånare. Eller: urin-vånare, som jag trodde det hette när jag var liten.

När vi försöker räkna dagarna och morgnarna och kvällarna är det som om de flyter ihop. Vi tänker igenom saker vi gjort och vilka dagar vi gjort det. Jag försöker komma ihåg vad vi ätit. Men det hjälper inte. Det är som om tiden inte spelar någon roll längre. Som om klockslag, timmar och minuter blivit oviktiga. Ord som måndag och söndag och torsdag har inte någon innebörd längre. Var det så han kände det, enslingen?

*

- Titta! Sista chansen blommar i toppen nu, säger Mary-Lou.

Jag ser att hon har rätt. Den allra översta blomvåningen har tänts. Hur såg de ut när vi kom? Var det inte två eller tre våningar kvar då. Jag tror det. Kanske gör vädret att blomningen går snabbare än vanligt.

- Hur lång tid tror du det betyder?

- Det börjar nog bli dags att segla hem, säger jag.

- Jag vill inte, säger Mary-Lou.

Vi står på stigen upp mot fyren. Jag håller armen om hennes rygg.

- Ska vi fortsätta då? säger jag. Du går mycket lättare nu. Det känns som om det har lossnat.

- Det är bara som det verkar, säger Mary-Lou.

- Nej, det är nåt som är annorlunda. Du går bättre.

Jag är säker på min sak. Mary-Lou's solstekta hud har klubbats ihop med min. Det är som om jag känner det genom armen.

- Du tar inte i lika mycket längre. Hela du känns mjukare.

- Jag kanske har vant mig vid dig.

- Träningen börjar ge resultat, säger jag.

- Kanske, säger Mary-Lou. Kanske inte. Det är olika, Adam. Ibland är det så här, kroppen vill. Andra gånger går det inte alls. Jag har bra dagar och dåliga dagar. Det här är en bra dag.

- Men om du fortsätter att träna så kommer du över en tröskel. Det gör alla som tränar förstår du. Sen kommer framstegen.

- Inte om man är ryggmärgsskadad. Stället där skadan sitter avgör rörligheten. Det kan man aldrig ändra på. Du har ett år på dig. Första året. Sen vet du vad som gäller. Vad som går och vad som inte går. Det har vi väl pratat om?

- Men i ditt fall är det väl inte definitivt. Du hade väl lite tur också, säger jag. Din skada är ju inte total eller vad du sa.

Mary-Lou nickar.

- Den är inkomplett. Jag har delvisa skador. Ja, jag hade

tur. En helvetes tur. Men det ändrar egentligen inte särskilt mycket. Jag kan gå, som du ser. Jag kan släpa mig fram en bit. Men det tar en jävla tid och kostar enormt mycket. Det kommer alltid att ta en jävla tid och kosta enormt mycket. Rullstolen är mycket enklare.

- Jag fattar inte att du inte vill träna hårdare. Jag märker tydligt att tiden här på ön har gjort underverk.

Mary-Lou ser på mig, skakar på huvudet.

- Kan du gå på händerna, Adam?

- Bara några meter. Hurså?

- Om du tränar jättemycket, skulle du kunna gå längre då?

- Ja, det är klart.

- Varför gör du inte det då?

- Varför skulle jag göra det.

- För att kunna ta dig fram på händerna.

- Det är väl inte särskilt praktiskt.

- För mig är det inte särskilt praktiskt att använda benen.

Rullstolen är praktisk.

Jag säger inget. Jag märker hur fixerad hon är vid vad läkare och sjukgymnaster har sagt till henne. Hon nöjer sig med det. Finner sig i sin roll, i sin rullstolsroll. De har gjort ett paket av henne. Ett liknöjt vårdpaket. Jag tycker inte det är rätt. Jag tycker hon ger upp. Att hon gör det utan att ha provat sina möjligheter. Man måste kämpa som ett djur, sen kan man ge sig.

Finns det ingen som vågar hälla kaffe över sjukjournalerna? Som kan få patienterna att tro på under och mirakel. Tro på Gud, om de vill. Bara de får kraft att träna utav helvete. Det finns inga genomsnittsmänniskor, inga

genomsnittsskador. Inga typiska patienter. Allt är möjligt. Allt kan hända. Både det man önskar mest av allt och det man absolut inte vill. Det sker underverk hela tiden. Folk som är döende i cancer åker nånstans och käkar nånting och får livet tillbaka. Enslingen for hit ut, till en skövlad liten ö och gav fan i att dö. Tidningarna är fulla av sånt. Livet är en film där allt är möjligt. Varför skulle vi annars leva?

Allt det tänker jag. Inget av det säger jag.

- Orkar du fortsätta? säger jag bara.

- Vi kan väl vända här och gå tillbaka.

*

Jag sätter på en kastrull med ris och upptäcker att jag råkat köpa en sort som ska koka nästan en halvtimme. Tre gånger får jag fylla på brännaren och efter sista gången återstår det bara en liten skvätt i rödspritflaskan. Det räcker precis till diskvatten. Jag har en del prylar med intorkade matrester som behöver en rejäl omgång hett vatten.

Jag värmer diskvattnet medan vi käkar en risotto på en burk majs som jag rört ner i riset. Det är kris i skafferiet. Till och med de röda småmyrorna har övergett oss.

- Vi måste nog lämna Fjuk nu, säger jag.

- Man kan inte segla utan vind, säger Mary-Lou.

- Vi får dansa en vinddans, säger jag. Ikväll, nere på stranden. Som indianerna gjorde.

- Regndans menar du väl?

- Nej, vinddans också. De hade danser för alla sortens väder. Ja, för allt möjligt faktiskt. Det funkade nästan jämt. De fick det de behövde, för att de önskade det så intensivt.

Mary-Lou tittar misstroget på mig. Hon misstänker att jag ljuger men är inte helt säker.

- Är det inte bättre att vi skickar en flaskpost, säger hon och håller upp den tomma rödspritflaskan.

- Bra ide', utropar jag.

Jag går bort och hämtar en penna och Mary-Lou's kolle-gieblock. Jag ger det till henne.

- Du kan väl skriva.

- Vilket datum tror du att det är? Det borde väl stå överst.

- Ingen aning. Början av augusti.

Mary-Lou skriver det:

- *Fjuk i augusti. Hur ska jag börja?*

- *Detta brev är avsänt av enslingens barn,* säger jag.

- Vänta, inte så fort. Okej.

- *...vi vill berätta om en upptäckt vi gjort...Denna ö ligger mitt i tidsögat.... Här ute finns ingen tid... Den som lever här åldras inte...*

- Vänta... ja?

- *Man blir starkare och klokare. Sjuka blir friska. Tyvärr finns här ingen vind heller, för vindögat och tidsögat sam-manfaller...*

- Lugn!

- Är du klar?

- Snart... så ja.

- *.. Vi vet inte om vi någonsin kommer härifrån.* '

- härifrån, upprepar Mary-Lou. Ja?

- *Den som finner denna flaskpost ombedes kontrollera så att vi inte är kvar på Fjuk.*

*

Vi undertecknar med våra namn och går ned med flaskposten till stranden. Jag har rivit ut bilden av snipan som jag gjorde och rullat ihop den och stoppat ner den i flaskan tillsammans med brevet. Jag har skrivit Adam O. på teckningen. Jag ger flaskan till Mary-Lou.

- Du får kasta ut den, säger jag

Mary-Lou håller plastflaskan i famnen en stund, som om den var ett litet barn hon nu var tvungen att skiljas ifrån. Så höjer hon armen och slänger iväg den. Flaskan far i en hög båge innan den med ett torrt plaskande landar en bit ut i vattnet. Vi står och tittar på den. Flaskposten vilar alldeles stilla på den blanka vattenytan.

- Det funkar inte, säger Mary-Lou. Flaskposter är lika beroende av vindar som segelbåtar.

- Jag ska fixa det.

Jag vadar ut till flaskan. Ställer mig intill den och plaskar med händerna så att det bildas vågor. Rödspritflaskan börjar guppa. Den rör sig sakta utåt.

- Nu ger den sig iväg! ropar jag.

Jag står kvar en lång stund och paddlar med armarna för att hjälpa flaskan att komma igång ordentligt. Sen går jag in till Mary-Lou.

När solen sjunker står vi tätt tillsammans på stranden. Flaskposten ligger en bra bit från stranden, men den har slutat röra sig. Mary-Lou vänder sig mot mig, lägger sin kind mot min, sina händer på mina höfter. Jag känner hur hon rör sina fötter oändligt långsamt, bara just så mycket att det tisslar lite i gruset. Jag följer efter med små, små steg. Oändligt långsamt vrider Mary-Lou sig själv och mig runt i den röda kvällssolen. Vi dansar en vinddans på stranden.

*

På natten vaknar jag med ett ryck. Jag är nästan säker på att det är ett ljud som väckt mig. Jag tror det beror på sättet man vaknar på. När man vaknar av sig själv sker det långsammare, man flyter liksom upp till ytan. Det här var bara ett knyck. En sån där urgammal instinkt, kroppen gör sig beredd att försvara sig mot en okänd fara.

Jag sitter upp i tältet och lyssnar intensivt utan att höra något särskilt. Jag trevar med handen bredvid mig och känner Mary-Lou's kropp. Hon är svettig på ryggen.

Jag lägger mig ner igen. Jag känner att jag inte kommer att somna om. Tankarna börjar vandra i huvudet. Tankar som jag inte tänkt på länge. Sivan och Rut, hur har de det. Går de fria fortfarande. Har farsan och Britt åkt till stan nu? Ja, det måste de ha gjort. Undrar farsan var jag är och varför jag inte hör av mig. När börjar plugget egentligen?

Jag känner att förtrollningen börjar släppa. Fjukdrömmen håller på att ta slut.

- Vad är det Adam, viskar Mary-Lou's röst plötsligt. Hon låter sammetsmjuk som natten själv. Men jag hör på hennes röst att hon är lika vaken som jag.

- Sover inte du?

- Nej.

- Jag tyckte jag hörde nåt, säger jag.

- Det blåser, säger Mary-Lou.

Då, äntligen, hör jag vad det är jag vaknat av: det susar svagt ute. Det är vind i träden, den rör vid gräset utanför tältet, stryker försiktigt över skogshallonsnåren. Jag lyssnar och hör att också vågorna har vaknat. Det rasslar svagt från

stenstranden.

Det blåser igen!

*

Det är en sorglig morgon. Vår lägerplats ser ut som en sop-tipp. Sovsäckar och kläder ligger utkastade huller om buller. Tältet ligger platt på marken, som en punkterad luftballong. Vi käkar lite mitt i röran: var sin smulig limpmacka med en burk makrill i tomatsås som jag hittat längst in i skafferiet.

Vi packar utan någon större lust, utan att vi tänker på vad vi gör. Jag får rulla om min sovsäck tre gånger innan den går ner i fodralet. Vi tänker på annat. På tiden som är förbi. När jag börjar bära ner sakerna till snipan ser det ut som om vi har dubbelt så mycket med oss som när vi åkte ut. Jag stuvar in det mesta i fören, trycker in påsar mellan de större sakerna.

- Flaskposten har i alla fall åkt iväg, säger jag och spanar ut mot sjön.

Det går lagom stora vågor. Vinden är måttlig men jag känner att den förändrar allt.

Jag rullar ut spriseglet och hissar upp det en bit. Så drar jag ner det översta hörnet och trär in spristångens ena ände. Den andra sticker jag in i det nedre hörnet vid masten. Det ska i alla fall bli roligt att segla igen tänker jag och minns den behagliga turen hit ut. Vad kan det ta till fastlandet i den här vinden. Några timmar? Jag hissar det lilla förseglet också och låter snipan ligga med seglen uppe. Det rycker lite i dem. Mary-Lou sitter på stranden.

- Ska vi gå upp till fyren, säger hon.

- Okej, säger jag.

Jag skjuter rullstolen på stigen där vi gått så många gånger. Det är något särskilt med öar. Man fäster sig vid dem. Det är som om de var lite mer levande än den vanliga landbacken. Särskilt den här, där man kan känna enslingens ande.

Vi står vid ankaret och tar tyst farväl av Fjuk. Häruppe märker jag att det blåser mer. Då och då ruskar en vindby om i tallskogens kronor.

- Det är nog bäst vi ger oss av nu, säger Mary-Lou.

*

Mary-Lou styr elegant Den svarta truten ut ur lagunen. Vi går söder om Skallen och Mellön. Spriseglet står i givakt i vinden, focken buktar ut som om den tänkte blåsa i förväg in till fastlandet. Mary-Lou skotar hem och lägger fast tampen om knapen på relingen. När vi kommer loss från Fjuköarna lägger hon om rodret och sätter kurs rakt mot fastlandet.

Vinden kommer akterifrån. Vågorna är mäktiga. Jag förstår att det blåser en del, trots att vinden nästan inte känns alls. Vi seglar ikapp med den, och snipan hissas långsamt uppåt och nedåt allt eftersom vågorna kommer rullande förbi oss med ett svagt fräsande. Jag tittar på Mary-Lou. Hon ser nöjd ut.

- Om vi har tur kan vi gå på läns hela vägen, säger hon.

Jag spänner flytvästen lite hårdare om bröstet. Sen sjunker jag ner ovanpå sovsäckarna och gör det bekvämt för mig. Jag har tänkt att jag ska teckna lite men nu känner jag

hur det liksom hisnar i magen när båten surfar nedför vågdalarna. Jag blir rädd att jag ska bli sjösjuk om jag ritar. Jag sätter mig upprätt med tältet som stöd bakom ryggen och tittar på Mary-Lou. Hennes ansikte är koncentrerat, ett leende leker i mungipan. Hon har det där draget igen. Det där som är hon, när själen liksom tittar fram och speglas i hennes ögon.

Hon skrattar åt mig när hon märker att jag betraktar henne. Jag tänker på vad jag lärt mig om teckning den här sommaren. Det handlar inte bara om att rita av något. Jo, först gör det det men sen, sen måste man kunna lägga till något i bilden. Nåt som man vet om motivet. Nåt som man vill uttrycka. Om det ska bli konst.

Jag ser ut över sjön. Konturerna av fastlandet ligger som halvfeta blyertslinjer runt om oss, som 3B, tänker jag. Vi är nog nästan mitt ute på sjön nu. Jag vänder mig om för att se om det stämmer och märker att Fjuk redan är långt bakom oss, som ett drivande spökskepp på väg åt andra hållet. Bakom ön upptäcker jag något som inte fanns där tidigare. En brett, mörkt tuschstreck har vuxit upp i horisonten. Himlen är alldeles svart bakom Fjuk. Jag förstår att det är ett oväder. Kanske åska. Jag pekar på det.

- Det där ser inget vidare ut, säger jag.

Mary-Lou vrider på huvudet. Hon kastar bara en hastig blick bakåt.

- Det kommer inte häråt, säger hon lugnt och sjunker ner i sin bekväma sittbrunn igen. Jag ser att hon njuter av seglingen. Hon trivs väl nu när hon äntligen fått fart på den gamla snipan.

Men jag kan inte släppa molnet. Jag vaktar den mörka

horisonten som en polishund. Jag tänker på att det kan vara farligt att vistas ute på sjön när åskan går. Blixten väljer alltid ett föremål som står upp ur sin omgivning. Ingenting sticker upp mer än en ensam båt på sjön.

Jag tänker på Britt som är den mest åskrädda människa jag träffat. Varje gång det börjar mullra det minsta lilla rusar hon ut ur torpet med en packe veckotidningar och sätter sig i sin vita Mazda. Ibland somnar hon i bilen och vi låter henne vara och går ut och skakar liv i henne morgonen därpå. Då är hon skitsur för att vi inte väckt henne.

Jag vet inte hur lång tid som går men efter en stund tycker jag att den mörka färgen har spritt sig över himlen, ut över sjön.

- Det kommer nog häråt i alla fall, säger jag.

Mary-Lou vänder sig på nytt. Just när hon lyfter kroppen kränger båten till av en vindby, och Mary-Lou kastas mot relingen. Hon slår i armen ordentligt.

- Aj som fan, säger hon.

Hon lossar skoten och jag tycker att båten rör sig lugnare. Jag lägger mig på magen och stuvar om packningen lite. Trycker ner några lösa kläder. Så kikar jag upp mot den svarta horisonten. Jag har rätt beträffande ovädret. Nu är det ingen tvekan längre. De mörka molnen blåser ut över himlen som röken från en brand. Långsamt slocknar ljuset över sjön. Det blir en överklig stämning. Nästan som natt, mitt på dan. Båten kränger mera och jag tycker att vinden har svängt lite. Den kommer mera från sidan, eller kanske både akteri-från och från sidan. Rullstolen slår mot bordläggningen i fören.

- Det blåser upp, säger Mary-Lou.

Hon ger efter i skoten men det finns inte mycket att göra där. Jag känner att jag har svårt att sitta kvar på min plats. Kroppen liksom vill glida ner mot ena kanten.

- Rulla upp spriseglet, ropar hon till mig.

Jag ställer mig på knä och börjar rulla seglets nederkant som en korv och surrar den slutligen om spristången. Halva seglet är revat men jag vet inte om farten påverkas så mycket av det. Kanske borde vi ta ner det. Jag ska precis säga det till Mary-Lou när en blix lyser upp sjön. Det går några sekunder. Vi håller andan. Sen kommer knallen. Den ekar dovt och ihållande, rullar från sjöns ena sida till den andra där den brakar rakt in i Ombergs branta stenvägg och tonar bort med ett missbelåtet morrande.

*

Vinden ökar ytterligare. Vågorna stampar mot relingen och vattnet skvätter in över snipan. Mina jeans är genomsura och jag tänker att jag måste försöka lägga skissblocket längre ner men när jag ligger och gräver i packningen börjar jag må illa. En hård våg dunkar in i snipan och jag tappar balansen och snubblar iväg över båten. Jag far in i masten och tackar Gud för den för annars hade jag antagligen hamnat i vattnet.

- Håll i dig! skriker Mary-Lou.

Jag svarar inte men jag kryper tillbaka till min plats och tar ett stadigt tag med bägge händerna om toften.

Jag kommer att tänka på en kväll när jag var liten och fick följa med farsan ut och lägga nät utanför udden. Just när han börjat lägga nätet och jag satt vid årorna upptäckte

vi ett sånt där kolsvart oväder som hade smugit sig upp vid himmelskanten. Farsan rodde för livet. När vi kom in kunde vi nästan inte lägga till. Vågorna slungade snipan mot bryggan. Jag minns att han skämdes lite efteråt, för att han hade visat sig rädd. Han försökte skämta om det. Men jag genomskådade honom. Han var inte rädd. Det var mig han var rädd om.

En ny blixtnyser lyser upp himlen. Under någon sekund badar vi i vitt, onaturligt ljus. Jag ser Mary-Lou, båten, Fjuk, hela sjön, åkrar och hus och vägar långt uppe på fastlandet. Världen är en blek kopia av sig själv. Mullret kastar sig över oss, explosivt och tungt.

Jag känner att jag är rädd. Men det är som om jag inser att det inte går att gripas av panik. Allting beror på mig själv nu. På Mary-Lou och mig.

- Klarar du att reva seglet? skriker Mary-Lou.

- Jag ska försöka.

Jag lägger vänsterarmen om masten och håller mig fast medan jag börjar hala spriseglet med en hand. Jag lyckas inte lirka ur spriet ur sina öglor utan låter alltihopa sjunka ner i båten. Jag drar ihop det så gott jag kan.

- Bra! ropar Mary-Lou.

- Vad ska vi göra?

- Vi går på förseglet hem.

Sjön är gropig, svårberäknelig, hård. Det känns som om vi seglar i skogen, bland John Bauers gamla stubbar. Snipan går inte lika fort längre och inte riktigt lika stadigt heller. Jag tycker att båten kastas åt än det ena, än det andra hållet.

Så känner jag hur illamåendet skjuter upp inom mig. Jag hinner inte göra nånting. Inte tänka, inte sikta, inte be om

ursäkt. Jag spyr rakt i mitt eget knä. Två gånger. Jag stöder huvudet i mina händer. Väntar på att detta inre oväder ska dra förbi. Jag luktar makrill i tomatsås. Jag kräks en gång till. Sen lugnar det ner sig.

- Känns det bättre nu?

Jag nickar. Jag sköljer av munnen med vatten.

- Du är grå i ansiktet, säger Mary-Lou. Är du rädd?

Jag skakar på huvudet.

- Inte så värst, säger jag.

Jag säger inte vad jag just då tänker: att jag inte är rädd så länge hon sitter där. Att det är hennes sätt att hantera båten som gör att jag inte grips av panik. Jag märker att hon behärskar snipan. Hon är trygg i sina handgrepp. Det här är bara en annan sorts väder än det vi hade förra gången och hon anpassar seglandet efter omständigheterna. Som om det var hon och inte vinden som bestämde. Om jag var vinden, tänker jag, skulle jag reta mig till tusen på en sån seglare.

Det blixtrar på nytt och jag räknar tyst för att se hur långt bort åskan är. Man räknar till tre för varje kilometer. Det är ett urgammalt räkningsystem som Britt invigt mig i. Jag kommer till fem, innan mina tankar försvinner i dånet från åskan. Mindre än två kilometer.

- Det drar söder om oss, säger Mary-Lou.

- Tror du verkligen det?

Mary-Lou hinner inte svara. Plötsligt kastas snipan hårt framåt. Det knakar till, högt och olycksbådande. Något har gått sönder ombord. Jävlar! tänker jag. Jävlar, nu sjunker vi! Förseglet far iväg. Det står rakt ut från båten.

- Knapen slets bort, skriker Mary-Lou.

Jag stirrar på relingen på babordssidan. Den lilla trärundeln

som man lindar skotet om är borta. Kvar är bara två tomma skruvhål.

Båten kränger hårt nu. Vi rullar från sida till sida. Nu visar vinden vem det är som bestämmer.

- Vi måste ha tag i focken, ropar Mary-Lou.

Jag tittar på det fladdrande förseglet. Det slår av och an i vinden. Mary-Lou försöker lägga om rodret och gå upp mot vinden men båten lyder inte. Utan segel har vi ingen kontroll över den.

- Kan du försöka Adam?

- Okej, säger jag. Jag kryper på alla fyra över packningen. När jag kommer till fören lägger jag mig på magen och tittar på seglet som piskar fram och tillbaka i vinden. Jag kommer aldrig att nå det.

- Försök få tag i skotet!

Jag följer den vita linan med blicken. Jag märker att ibland, när snipan stampar till på någon stor våg, gör linan en snärt in över båten. Jag måste passa på då och försöka kasta mig efter den. Jag kryper så långt fram jag vågar. Lutar kroppen ut över båten.

Inte ramla i, tänker jag. Inte ramla i. För allt i världen. Hur länge klarar man sig i det här vattnet med flytväst. Klarar man sig överhuvudtaget, när vågorna kastar sig över en som rasande djur.

Nu skulle jag haft farsans mobiltelefon. Då kunde jag slagit en signal till sjöräddningen och sagt att focken har gått åt helvete och spriseglet är revat och bett dem skicka ut en helikopter och fiska upp oss. Fast någon har kanske redan sett oss i kikare och slagit larm. Jag hoppas det. Jag hoppas innerligt att någon sett oss.

Överkroppen svajar livsfarligt när jag hänger över fören och griper efter skotet. Jag försöker lära mig hur vågorna kommer. Jag känner att jag börjar må illa igen men försöker att inte tänka på det. Jag sväljer. Spottar saliv. Sväljer. Det lugnar sig. Efter en stund tycker jag mig se ett mönster. Stora vågor får förseglet att tappa luften. Jag väntar på rätt våg. En vit blix lyser upp sjön. I det starka ljusskenet ser jag en väldig grönsvart våg som kommer rullande mot oss. Jag gör mig redo. Vågen vräker sig över snipan och knuffar till bordläggningen med en tung duns. Båten blir hängande i ett ingenmansland, innan den rasar ner för vågkammen. Focken faller, skotet snärtar in mot mig.

- Nu! skriker Mary-Lou

Snabbt kastar jag ut armen efter repet.

- Jag har det! skriker jag.

Då kommer åskknallen. En torr smäll som följs av ett utdraget råmande.

- Släpp den inte, Adam, ropar Mary-Lou. Håll den hårt.

Jag tycker att hon låter lite rädd nu. Jag kan förstå det. Utan segel kan hon väl inte göra mycket.

Men när jag kommer krypande med skotet i ett stadigt tag ser jag att Mary-Lou skrattar.

- Bra gjort Adam, säger hon.

Hon har emot skotet och gör fast det i knapen på styrbordssidan. Det kvider olycksbådande när skotet sträcks och först tror jag att den här knapen också ska slitas bort. Kanske är snipan gammal och halvrudden. Men inget händer. Förseglet fylls med vind. Båten rätar upp sig. Vi seglar igen. Visserligen bara för en löst skotad fock men vi driver inte handlöst längre. Vi har viss kontroll över den här katastrofen.

- Måtte det hålla, säger jag.

- Jag försöker gå mot norrudden istället. Vi kan få lite lä bakom den, säger Mary-Lou.

Jag känner att jag nog måste kräkas igen.

Jag märker hur Mary-Lou lägger om kursen. Snipan lyder henne. Går upp mot vinden lite, så att den kommer snett från sidan. Båten lutar. Jag tycker inte om det. Jag ska säga det till Mary-Lou men då knakar det till igen.

Det är exakt samma, hårda olycksbådande ljud och jag hinner precis se hur styrbordsknappen virvlar iväg från båten och slukas av de mörka vågorna

*

Jag kräks ett par gånger men det kommer nästan ingenting trots att det känns som om hela magen vänds ut och in. Som i en dimma ser jag hur Mary-Lou's kropp lyfts upp och faller ner i sittbrunnen i takt med vågorna. Hon har fullt jobb med att hålla sig kvar i båten.

- Om du kan få tag i skotet igen så kan vi surra det om toften, skriker hon.

- Okej, säger jag. För vad ska jag annars säga.

Jag har svårare att ta mig framåt i snipan nu. Det är som att sitta på en vild tjur som försöker ruska av en. När jag är nästan framme får jag en hård knuff och far in i rullstolen med armen före.

Förseglet slår i vinden. Skotet hänger ner i vattnet, så pisskar det till i luften. Jag tänker att jag bara ska göra om alltihop en gång till, precis som jag gjorde förra gången men jag känner att det inte kommer att gå. Den där nästan övernatur-

liga kraften som jag hade då, har runnit av mig. Allting rinner av mig nu. Jag känner att det hettar i ansiktet. Kanske har jag feber.

- Det går inte, skriker jag.

- Försökt dra in seglet, svarar hon.

Jag håller ena handen i stagvajern och försöker ta om seglet med den andra. Jag får ett grepp på yttersta segelkanten. Seglet fladdrar hårt. Jag kan hålla kvar handen men inte göra något annat. Framför allt orkar jag inte dra in det. En blixtnad bländar mig och jag inväntar den dånande knallen och låter den tona bort.

- Jag kan inte! skriker jag.

- Du måste Adam!

Jag lägger mig raklång i fören. Jag mår inte bra. Jag känner att jag faktiskt börjar bli lite likgiltig för det här. Jag orkar inte riktigt bry mig. Det är som om det inte angår mig längre. Som om det händer utanför mig. Vi kommer att dö. Jag undrar hur det känns. Kanske är det skönt att dö. Kanske är det mycket bättre att dö än att kastas omkring på det här sättet. Jag vill bli ett träd, tänker jag.

Båten rider upp och ner för vågryggarna. Det skvalpar nånstans och jag märker att det är vatten i båten. Läcker den? Eller är det vågorna? Det känns som om snipan försöker ändra riktning. Jag vet inte om det är vinden eller om det är Mary-Lou som försöker få båten att lyda rodret. Det börjar bli osammanhängande.

- Adam, nu kommer skotet!

Jag kikar upp och ser den vita linan komma svepande över mig. Först förstår jag inte vad det angår mig men när skotet snärtar till över snipan och kommer farande utåt igen

sträcker jag i alla fall ut handen och utan att riktigt fattar hur det går till känner jag det i min hand.

- Håll det hårt Adam!

Jag har linan i vänsterhanden. Jag förstår inte riktigt varför hon tjatar så mycket men jag byter hand och kryper akterut.

- Försök surra den nånstans. Varsomhelst.

Jag ser mig omkring. Där är ju masten. Den kära gamla masten. Jag blir riktigt glad av att se den och virar linan några varv om den och tänker att det var skönt att bli av med det där våta repet.

- Nej, Adam, släpp inte. Du måste binda den!

Jag känner att jag börjar få nog nu. För att slippa höra hennes tjat gör jag nåt som jag tror kan vara ett dubbelt halvslag. Sen lägger jag mig ovanpå de blöta sovsäckarna. Det är skönt att ligga ner. Jag känner mig varm. Jag drar en bit av spriseglet över mig och tänker att hon borde komma och lägga sig här också.

Mary-Lou ser sammanbiten ut. Hon drar provande i rorkulten. Så gungar hon ner och försvinner ur mitt synfält. Det där är inte mitt problem, tänker jag. Jag sluter ögonen.

- Åskan är på väg bort, säger Mary-Lou.

Jag vet inte riktigt vad det är hon pratar om. Hon får segla själv en stund. Jag måste vila mig lite.

*

Jag vet inte om jag somnar eller om jag bara blundar ett ögonblick. Men när jag tittar upp nästa gång verkar allting annorlunda. Sjön känns stadigare. Snipan går långsammare.

Mary-Lou håller rak kurs. Jag ser land bakom henne. Kan urskilja några stora stenar som jag tycker att jag känner igen.

- Vi har kommit innanför norrudden, säger Mary-Lou.

Jag lyfter på huvudet och spanar föröver. Ser våran udde på andra sidan viken. Där är torpet och bryggan. Vi är ju nästan hemma!

- Fy fan, säger jag med eftertryck. Jag trodde vi skulle dö. Mary-Lou ser på mig.

- Hur mår du?

- Det känns lite bättre nu.

- Det var tur att du fick tag i skotet.

- Vilken storm! säger jag.

Men då skrattar Mary-Lou åt mig.

- Nej Adam, storm är nåt annat. Men det blåste bra ett tag, just när ovädret drog över kom några hårda byar. Storm var det inte. Då hade vi blåst all världens väg. Men kuling var det nog, säkert femton meter i byarna.

- Vilken tur att det inte var storm, säger jag. Det hade snipan aldrig klarat.

Jag sätter mig upp och försöker återta kontrollen över min kropp. Allting är genomblött. Det står vatten en decimeter upp på durken.

Så tittar jag åter mot våran udde. Jag upptäcker att någon har kommit ut på bryggan. En person i lila tröja som viftar med armarna.

- Vem är det där? säger Mary-Lou.

- Det där, säger jag, det är ju Britt Börjesson.

Jag vet inte riktigt hur man ska beskriva vår hemkomst. Det är så många känslor inblandade. Det blir så mycket på en gång. Själv är jag mest tacksam över att få kliva upp på landbacken igen. Jag hjälps upp på bryggan av farsan. Problemet är mina ben. De bär mig inte. Farsan får hålla om mig för att jag inte ska dråsa ikull. Han står och kramar mig och säger att han är väldigt glad att se mig igen. Jag säger att det är roligt att se honom också.

Mary-Lou hjälps upp ur båten av Britt Börjesson. Hon är stark som en häst och kniper tag under Mary-Lou's armar med sina kraftiga nypor och lyfter henne rakt upp. Sen böjer hon sig åter över båten, svänger lite på överkroppen, hivar upp rullstolen. Som en hamnkran lossar ett nyanlät fartyg.

- Hur mår du då? undrar Britt.

- Det är ingen fara med mig, säger Mary-Lou. Fast hon vänder sig till farsan och mig när hon säger det.

Det blir mycket snack om hur oroliga de varit. Det är Britt som för ordet. Truten går i ett på henne. Men det är man ju van vid. Hon förklarar att de stått på bryggan hela dagarna och tittat efter snipan. Och så har de haft radion på hela tiden. Fast det förstår jag inte riktigt. Trodde hon att vi skulle vara med i radio?

- Vi antog att ni sökt hamn någonstans, rättar farsan. Det

har ju varit vindstilla ett tag. Men ni kunde ju ha ringt.

- Vi har varit på Fjuk, säger Mary-Lou.

- Vad är det för dag idag, undrar jag?

- Torsdag. Ni har varit borta nästan en hel vecka.

- Jaså, säger jag.

Jag trodde vi hade varit borta ett år. Det har känts så. Det känns så nu när vi står här på bryggan som två som återvänt från Amerika.

- Din mamma har hört av sig, säger farsan. Jag sa att allt var bra. Jag ville inte oroa henne i onödan.

- Bussigt, säger Mary-Lou.

Så där håller vi alltså på ett tag. Det finns ett antal frågor och svar att utbyta, ett visst antal fraser som hör till en sån här situation. Sen, när fraserna är på upphällningen, när det mesta är sagt, när vi har berättat och de har fått lufta sin oro, då börjar den egentliga återkomsten.

När vi inte kan gömma oss bakom några standarduttryck, så står vi snart tysta. Vi langar upp prylarna från båten och i takt med att den töms, sinar vårt ordförråd. Till slut känns det nästan som om vi var nakna. Som om vi äntligen ser vilka vi är. Och jag tror att vi tänker på samma sak allihopa: hur i all världen ska det här gå.

Britt fortsätter att le mot oss. Hon strålar på ett sätt som bara hon kan. Hon drar liksom ihop hela ansiktet, som om det var en gummimask. Ögonen försvinner in i en vass av mascara, munnen dras ut som ett gummiband. Det lätt att tro att det är världens varmaste leende. Men när man ser det hela tiden, som jag, märker man att det bara är en grimas hon gör. För mig ser hon bara ut som en skitnödig katt. Britt har egentligen bara två känslouttryck: det där hesa gapflabbet

som jag hatar, och så skitande katten då.

Som tur är får hon för sig att vi måste vara utsvultna och försvinner in i köket.

Farsan kommer mera till sin rätt när Britt är borta. Han fortsätter att fråga om hur det var ute på Fjuk och lyssnar uppmärksamt när vi berättar. Jag kan se hur han gör sig en bild av allt vi varit med om.

- Du borde skriva om enslingen, säger jag. Hans liv är verkligen värt att berätta om.

- Jag har faktiskt funderat på det.

Mary-Lou säger inte så mycket. Hon sitter och lyssnar och svarar bara när farsan vänder sig direkt till henne. Jag tror först att det är på grund av Britt. Det måste vara omtumlande att behöva möta henne. Men sen undrar farsan om Mary-Lou vill vila sig lite innan vi kăkar och då nickar hon tacksamt.

- Hemskt gärna, säger hon.

Då förstår jag att hon är helt slut efter seglingen.

*

Britt har fixat ägg och bacon med stekt färskpotatis och trots att jag verkligen gillar det kan jag nästan inte få ner någonting. Magen har inte kommit iland än. Jag sitter och petar i mig små, små bitar av maten. Jag dricker desto mer. Det känns som om jag håller i mig halva Vättern.

- Du måste vara helt uttorkad, säger farsan.

- Man har ju spytt en del, erkänner jag.

Mary-Lou går inte att väcka. Hon ligger som en mumie på sängen. Inte ens Britt kan få liv i henne.

- Låt henne vara, säger farsan. Hon behöver vila.

Först sent på kvällen, när det börjat skymma, vaknar Mary-Lou. Vi hör hur det rör sig i sängen och jag går in till henne.

- Hej, säger jag. För det känns som om vi inte har setts på länge.

Hon mumlar något. Rullar ihop sig under filten. Det ser ut som om hon ska somna om.

- Du har sovit hela dan, säger jag.

Hon öppnar ögonen och kisar på mig.

- Har jag? Det känns som om jag bara sovit en liten stund.

Jag fortsätter att prata med henne för att hon inte ska få en chans att somna. Efter en stund ser jag att hennes blick börjar klarna.

- Gud vad hungrig jag är! utbrister hon.

Farsan och Britt sitter vid det avlånga bordet framför fönstret. Farsan läser och Britt lägger en patiens som jag tror heter Generalen. Hela bordet är fullt av spelkort.

- Finns det nåt kăk kvar till Mary-Lou, undrar jag. Fast inget bacon. Hon äter inte kött.

- Jag kan göra en vegetarisk pyttipanna, säger Britt och reser sig. Vi har kantareller i skafferiet.

- Det finns nästan ingen svamp i år, klagar farsan. Bara på de allra fuktigaste ställena. I björkkärren har vi faktiskt hittat lite.

- Har du botaniserat nåt då, undrar jag.

- Det finns inga blommor kvar. Allt har bränts de sista veckorna. De säger att den här värmeböljan är den värsta sedan sommaren 1959.

- De har lovat regn till helgen, inflikar Britt.

- Vi får väl se, säger farsan.

Mary-Lou får kantareller och stekt potatis och lök och slukar maten. Hon gör i ordning tre knäckemackor med prästost och tuggar i sig dem.

- Jag tror bestämt att du var hungrig, säger Britt. Det finns äppelkaka. Vill du ha det till efterrätt?

Det visar sig att alla vill det. Så en stund senare sitter vi vid långbordet och mumsar på äppelkaka med varm vaniljsås.

- Det är Transparente blanche, säger farsan.

- Det är trädet nedanför dasset, förklarar jag för Mary-Lou.

- Fina äpplen är det i alla fall i år, säger Britt.

Så där håller vi på. Som om vi var en enda stor familj. Vi pratar om väder och vind, som man säger. Om kantareller och äpplen. Fönstret står på vid gavel och enstaka ljud från sommarkvällen blandar sig med vårt småprat. Sen stänger Britt plötsligt och säger att mygg är det värsta hon vet och såna finns det, trots värmeböljan.

- Och humlor, tillägger hon. Det har aldrig varit så mycket humlor som i sommar.

Klockan tio sätter farsan på radion och vi lyssnar på kvällsekot. Världen är sig lik. Ett flygplan på väg till Cypern fick vända tillbaka till Arlanda för man hade glömt ta ombord taxfreevagnen. Påven gör en rundresa i Afrika. Vattnenbrist hotar årets kräftfiske. Två spanjorer ligger på delad förstaplats i Tour de France.

- Det är nyhetstorka, säger farsan.

*

Halv elva är jag nära att somna vid bordet. Farsan reser sig

och säger att han ska hämta sängarna. I stugan finns det bara två sovrum, hans och Britts. När det bara var Mary-Lou och jag här var det perfekt. Nu är det ett problem. Vi är dubbelt så många. Vi kan inte blandas hur som helst. Jag har förutsett det här och tänkt att Mary-Lou och jag kan tälta i trädgården. Men jag känner att jag inte har någon lust att ge mig ut i mörkret och sätta upp ett tält.

- Jag hjälper dig, säger jag.

Farsan och jag traskar ner till uthuset. Det är blött i gräset och jag säger att jag inte fattar hur det kan vara det i den här torkan. Farsan börjar förklara att luften alltid innehåller mycket fukt men att den fukten inte fälls ut förrän luften kyls av. Men jag fattar ändå inte.

Vi tänder taklampan i uthuset och hittar de bägge hopfällbara stålrörssängarna bakom en mur av färgburkar.

- Du och Mary-Lou får sova i mitt rum, så sover jag hos Britt, säger farsan när vi bär sängarna mellan oss.

- Schysst farsan, säger jag.

Sen kör jag Mary-Lou upp till dasset. Jag är nära att somna när jag står och väntar utanför. När vi kommer tillbaka har Britt och farsan redan varit nere och borstat tänderna. De säger godnatt. När farsan drar igen dörren in till Britts rum pekar han med foten på den ljusa strimman i golvet.

- Jag har aldrig förstått varför man ska ha trösklar, säger han.

- De ligger i uthuset, säger jag.

Mary-Lou och jag bäddar. Det sitter fast en del spindelnät och gamla torra löv i stålrörssängen men jag låter det vara och kryper ner med det samma.

- Jag är klarvaken, klagar Mary-Lou.

Jag är inte säker på att jag hinner svara henne. Jag känner hur sängen gungar upp och ner, upp och ner. Så somnar jag.

*

Nästa morgon framstår saker och ting i ett annat, skarpare, ljus. Jag sover länge och när jag äntligen vaknar stapplar jag ut och pinkar i rallarrosorna. Britt är full gång med någonting och luften ljungar av hammarslag.

Jag sätter mig på bänken framför huset och mornar mig. Jag ser på de gamla välbekanta sakerna med nya ögon. Trädgården känns lite främmande, som om jag varit borta länge.

- Tjugo i tolv, säger farsan. Du har sovit i tretton timmar.

Han sitter vid trädgårdsmöblerna och skriver på sin bärbara dator.

- Jag var visst dödstrött, säger jag och skrattar.

- Är inte Mary-Lou vaken?

Men just då dyker hon upp i dörröppningen.

- Jodå, det är hon, säger hon. Fast hon har nästan inte sovit alls.

Rampen står lutad mot gaveln. Jag går och hämtar den och lägger den på sin plats. Spikarna sitter kvar i dörrbladet och jag tar en av farsans gamla träskor och bankar ner spikarna så att de fäster i huset. Jag undrar hur det ska bli nu. Vad det är som gäller. Deras liv eller vårt.

När vi kommer tillbaka från dasset står Britt framför huset. Hon tittar på rampen med en ogillande min och börjar gå uppför den med hasande steg.

- Det här är faktiskt väldigt svårt för dem som inte är handikappade, utbrister hon.

Jag känner Britt så väl att jag vet att hon inte menar någonting särskilt med det. Bara just så som hon sa. Att hon tycker det är svårt att gå på den där brädan. Antagligen för att hon alltid har hala lofers på sig.

Men jag känner hur det går som en stöt genom Mary-Lou's kropp. Axlarna åker upp och musklerna spänns. Hon andas häftigt. Men hon säger inget.

När Britt försvunnit in går vi ner till bryggan. Vinden har mojnät och sjön är lugn och lagom sommarrufsigt igen. Snipan ligger tigande vid bryggan. Bara märkena efter de bortslitna knapen i relingen avslöjar vad hon varit med om. Vi tvättar oss och borstar tänderna.

Jag grejar frukost åt oss och det blir lite körigt för Britt och farsan ska äta lunch på samma gång. När mitt vatten kokar är Britt snabbt framme och lyfter av kastrullen och lägger beslag på plattan. Mary-Lou och jag tar våra koppar och mackor och sätter oss ute. Vi äter under tystnad. Men jag är nästan säker på att vi tänker på samma sak, det här går inte. Det är de eller vi.

*

Farsan har alltid haft en unik förmåga att undvika bråk. Jag har aldrig riktigt förstått hur han bär sig åt men nu ser jag plötsligt hur det går till. Han tar liksom ett par steg tillbaka, bort från själva frontlinjen. Därifrån agerar han sedan, än åt ena sidan, än åt den andra. Som en medlare ungefär. Han håller ömsom med den ena, ömsom med den andra. Han uppträder lugnt och sakligt men nu ser jag också något annat: han är inställsam, älskvärd, ja: lite falsk. Jag tycker det

är feigt. Men sen går det upp för mig att jag antagligen är likadan. Varför är det så svårt att se hur man själv är?

Jag får en föraning om att farsan kan komma att få användning för alla sina diplomatiska talanger. Det är nåt i luften som säger det. Den kära gamla trädgården med sina krumma fruktträd är som om den var gjord av glas. Man måste röra sig försiktigt, passa sina steg noga. Det behövs bara ett par förflugna ord, en korkad replik till från Britt, för att allt ska gå i kras.

Farsan märker nog också det för han medlar på. Han pratar med Mary-Lou på ett ganska bra och bussigt sätt. Om hennes plugg i Stockholm. Om hur det är att gå där när man är handikappad. Mary-Lou berättar om Frösunda, det där handikappcentret hon tränat på. Det tycker farsan att tidningen borde skriva om och Mary-Lou håller med honom om det. Sen håller de på en lång stund och pratar om hur man skulle kunna göra en serie reportage genom att följa en handikappad tjej eller kille. Och farsan är begåvad nog att inte ens snudda vid tanken att föreslå att han ska skriva om Mary-Lou.

Sen står han hos Britt och flyttar burken med kallasfalt allteftersom hon kryper längs uthuset och stryker stenfoten. Det är sånt där som gör att jag tycker att han går för långt.

Och hjälper gör det inte heller. Frågan är om det inte är tvärt om. Laddningen i trädgården är så stark att farsans fladdrande bara understryker det.

Det behövs bara en gnista för att det ska det ska ta fyr.

*

Det är Sivan och Rut som gör att det smäller.

Naturligtvis är de instängda i hönsgården igen. Jag blir inte förvånad över det, tänker knappt på det för det brukar vara så. Jag förstår att det är Britt. Hon vill inte ha hönsrännande omkring sig.

Men Mary-Lou förstår inte alls det. När hon rullar in i hönsgården och kikar under Duetten ropar hon på mig:

- Det är alldeles fullt med ägg igen!

Jag går in i stugan och hämtar en korg och går bort till henne. Jag lägger mig på marken och ålar in under bilen och rullar försiktigt ut äggen till henne, ett efter ett.

- Det är elva stycken, ropar Mary-Lou.

Britt har hört allt det där borta vid sin svarta stenfot. Nu börjar hon skratta gällt. Jag hör att hon kommer fram till oss. Går in i hönsgården. Ställer ner den vida, halvfulla burken med kallasfalt, ställer sig själv på knä bredvid den, kikar in under Duetten. Jag möter hennes ögon.

- Vilka dumma höns, säger hon. Gömmer de äggen under bilen?

- Det var Mary-Lou som upptäckte det, mumlar jag.

Jag kryper fram igen. Borstar bort en del sand och fjädrar. Så tar jag korgen som Mary-Lou fyllt med ägg och går ut ur hönsgården, upp mot stugan. Jag tar för givet att Mary-Lou och Britt ska följa med. Men precis där hakar nånting upp sig. Britt och Mary-Lou blir kvar i hönsgården. Jag blir medveten om det när jag hör Mary-Lou's röst. Den är skarp som en kniv.

- De är inte dummare än de människor som stänger in dem i såna här fångelser, säger hon.

- Vad menar du? replikerar Britt snabbt.

- Jag menar vad jag säger. Jag tycker att folk som stänger

in höns är dumma.

- Det är jag som har stängt in dem, säger Britt iskallt. Jag tycker att de ska vara här.

- Men i trädgården finns ju hur mycket plats som helst. Höns tycker om att gå ute.

- Men jag tycker inte om det och det är mitt hus.

- Det är väl Adams pappas hus, säger Mary-Lou

- Nej. Det är mitt och hans hus. Vi äger hälften var om du inte visste det.

- Så då tror du att du kan göra precis som du vill bara för att du äger en del av hans hus.

- Det är för övrigt mina höns. Det är jag som har köpt dem och det är jag som sköter dem.

- Det märks!

- Vad menar du! skriker Britt. Hon höjer den tjocka penseln som dryper av kallasfalt. Jag ser att det droppar ner i Mary-Lou's knä.

- Vad fan gör du jävla sugga, skriker Mary-Lou.

Hon måttar en spark med vänsterfoten som missar Britts ben men når precis till den höga dunken. Det klongar ihålligt när den välter. Den sega asfalten rinner ut i hönsgården.

- Förbannade unge! skriker Britt.

- Sluta nu! ropar jag.

Men det hjälper inte. De varken hör eller ser. Jag blir rädd att det ska hända något. Att de ska börja slåss eller så. Utan att jag är riktigt medveten om vad jag gör, tar jag ett av äggen i korgen. Jag väger det i min högra hand.

- Sluta bråka! ropar jag. Sen kastar jag ägget.

Jag vet inte exakt vad jag siktade på men ägget träffar i sidan på Duetten. Det splittras med en smäll och innehållet

skvätter åt alla håll. Mary-Lou och Britt märker det överhuvudtaget inte.

Britt har böjt sig ner och rest upp dunken. Hennes händer är svarta av asfalt. Hon tar ett stadigt tag i rullstolens ena armstöd och skakar den häftigt. Mary-Lou kastas av och an. Hon är nära att flyga ur stolen och fåktar med armarna för att få bort Britt.

- Jävla kärring! Släpp!

Men Britt har inga planer på att släppa taget. Mary-Lou lutar sig fram mot henne och biter henne i handen.

- Aj! vrålar Britt och sliter åt sig handen.

Jag tar upp ett nytt ägg. Den här gången siktar jag noga. Det träffar sitt mål och borrar sig in i Britts röda hår. Ägget går sönder och en gul sörja kasar sakta nedför hennes bak huvud och nacke.

Britt flyger runt och stirrar på mig. Jag har redan ett nytt ägg i handen.

- Lägg av Britt! skriker jag. Det räcker nu!

*

Jag undrar var tusan farsan håller hus. Det är hög tid för den store diplomaten att träda in på arenan. Då ser jag att han kommer ut från skithuset. Därinne har han suttit och häckat! Nu kommer han lufsande med gårdagens DN under armen och undrar vad som pågår. Det är lysande farsan! tänker jag.

Jag vet att han hört varenda ord inne på dass, men nu kommer han som en blåögd oskuld, redo att hjälpa alla, att trösta och plåstra om. Det bara flaggan med det röda korset som saknas.

Jag sätter in honom i detaljerna, för syns skull. Så skyn-
dar han in i hönsgården och ojar sig över rullstolen vars
handtag är alldeles kletiga. Han torkar av dem med tidningen.
Skakar på huvudet åt de svarta fläckarna på Mary-Lou's
kläder. Hjälper till att plocka äggskal ur Britts hår. Pratar
lugnande med dem.

Jag sitter vid trädgårdsmöblerna och följer det på avstånd.
Sivan och Rut kommer spankulerande förbi mig. De har
tagit chansen till en dag i frihet. Nu stannar de till och
skrockar lite, som om de ville framföra vissa synpunkter, i
all hast.

- Det värsta är över nu, suckar jag.

*

Britt lugnar sig snabbt. Hon är verkligen inte den som är
långsint. Det är sant att hon kan brusa upp, att hon är impul-
siv och kan bära sig väldigt dumt åt. Men hon ångrar sig
snabbt. Hon vet när hon gått för långt. Kanske har livet lärt
henne den läxan.

Nu ber hon Mary-Lou om ursäkt. Sitter på huk och håller
armen om henne. Jag tänker att det hade varit bättre om hon
bara gått därifrån. Om hon låtit Mary-Lou vara ifred.

Mary-Lou är ledsen. Hon sitter länge och gråter tyst. Sen
börjar hon plötsligt stortjuta och farsan och jag rycker in
och tar bort Britt och sätter oss hos Mary-Lou. Jag tror hon
har gråtit i nästan en timme när det äntligen lugnar sig.

Då går farsan in till Britt och jag undrar hur han tänker
lösa det här.

- Jag vill åka hem, säger Mary-Lou.

Kanske är det bäst, tänker jag. Kanske är det det enda
rätta att Mary-Lou och jag åker till stan nu. När tanken väl
är väckt känner jag att faktiskt längtar dit. Det är bara lite
mer än en vecka tills plugget börjar och många av polarna
har säkert kommit tillbaka. Kanske kan man hänga med till
Söderstadion och kika på Hammarby. Och ta med Mary-
Lou till Gröna Lund. Nej förresten. Det känner jag inte rik-
tigt för. Men till Nationalmuseum skulle jag vilja ta henne.
Där finns en del tavlor jag vill visa henne.

Sen känner jag ändå att jag inte vill att vi ska åka. Inte nu.
Inte så här. Den här sommaren är värd ett bättre slut.

- Vi kan väl vänta och se lite, säger jag.

Farsan och Britt kommer ut ur huset och jag förstår att
fredsförhandlingarna är avslutade. De slår sig ner bredvid
oss.

- BB och jag åker tillbaka i morgon bitti, säger farsan. Jag
ska ändå jobba på söndag. Jag kommer ut nästa fredag så
kan ni åka med mig hem.

- Vad säger du Mary-Lou? undrar jag.

Hon funderar en stund. Sen nickar hon bara.

- Schysst farsan, säger jag.

- Det blir regn i helgen, säger Britt.

*

När vi äntligen är själva igen vet vi inte vad vi ska göra. Vi
står en lång stund vid grinden och lyssnar på ljudet från
Britts Mazda som tuggar sig igenom hagen. När billjudet
dör bort och skogens lugna andedräkt tar över drar jag en
suck av lättnad. Det är som vanligt igen. Det är Mary-Lou
och jag.

- Vad har du lust med, frågar jag.

- Vet inte, säger Mary-Lou.

Och jag hör på hennes röst att det inte alls är som vanligt igen. Men jag försöker låtsas att jag inte förstår det. Jag vill så gärna att vi ska göra något bra av de här sista dagarna. Att det ska bli som förut.

- Jag är badsugen, säger jag. Det var ett tag sen jag simmade. Jag undrar om jag kan fortfarande. Tänk om det bara var på Fjuk som det fungerade!

Men Mary-Lou skrattar inte. Hon börjar rulla tillbaka upp mot huset. Jag går bredvid henne.

- Skönt att hon åkte i alla fall, säger jag.

- Ja, säger Mary-Lou.

Det är nästan det enda hon säger den här dagen. Jag skuttar runt henne och försöker än med det ena, än med det andra. Jag känner mig mer och mer som farsan. Men ingenting hjälper. Ingenting tycks riktigt nå fram till Mary-Lou. Till slut ger jag upp. Jag låter henne vara ifred. Jag tar mitt skissblock och går ner till bryggan. Jag sätter mig med benen i kors längst ut. Sjön är blank idag, siktdjupet är oändligt. Jag ser den räffliga sandbotten som vandrar ut i sjön, de gröna abborrarna som står nästan stilla i skuggan under de breda bryggplanken, de kolsvarta alkottarna som brukar rulla fram och tillbaka över botten när det blåser.

Långsamt stryker jag blyertsen över det mjuka skisspapperet. Jag samlar ihop alla välbekanta linjer vid min horisont. Jag kisar mot Norden där veteåkrarna lyser guldgula, mot norruddens steniga spets och mot Fjuks fyrkantiga silhuett. Hägringarna gör att allt har lyft sig lite. Hela världen står på tå.

Jag arbetar ganska snabbt och när jag är färdig betraktar jag teckningen en lång stund. Jag tycker att den är lite anorlunda än de andra jag gjort. Kanske finns det något i den, tänker jag: en fråga eller en känsla. Tänk om jag äntligen har lärt mig! Men sen blir jag tveksam och tycker att det bara är ännu en av mina halvlyckade bilder.

*

Mary-Lou kommer ner till bryggan. Hon rullar ut till mig. Sitter stilla och skriver i sin eviga kollegiedagbok en stund. Sen kikar hon över min axel på teckningen jag gjort. Jag har signerat den. *Adam O. 5 augusti.*

- Vad bra den är, säger hon.

- Tycker du?

Hon sträcker fram händerna:

- Får jag se?

Jag ger henne blocket och hon tittar en lång stund på min bild. Sen lyfter hon blicken och ser ut över sjön, som om hon jämförde med verkligheten.

- Du ritar helt underbart, Adam, säger hon. Precis som det är fast bättre.

Hon börjar bläddra i blocket, vänder blad sakta och eftertänksamt. Dröjer kvar länge vid varje teckning. Jag kommer ihåg när jag visade henne blocket en gång tidigare i sommar. Hur snabbt och oseende hon hastade förbi sidorna. Som när man bläddrar i en dagstidning man redan läst.

Sedan märker jag att hon börjar närma sig den del av blocket som hon inte får titta i och jag snappar åt mig det igen.

- Nu får du inte se mer, säger jag. Resten är hemligt.
- Vad taskig du är, säger hon.
- Det är inte för att vara dum, Mary-Lou. Men jag måste vara ensam om bilden ända tills den är klar. Sen får du se.
- Hur lång tid är det kvar?
- Det beror på dig, säger jag. Om du har lust att sitta, så tror jag inte det tar så lång tid.
- Kan du rita nu?
- Om du vill.

*

Vi sitter på den vanliga platsen under alarna på stranden. Det känns att det går lätt att rita. Jag börjar med det samma och arbetar utan att reflektera så mycket över vad jag gör. Jag förstår att jag har lärt mig en del i sommar, både om teckning och om Mary-Lou.

Hon har ett annat ansikte idag. Ute på Fjuk satt hon så mjuk och levande. Stolt och avspänd på samma gång. Som en infödingskvinna. Eller i alla fall så som jag föreställer mig en sådan.

Nu är det något annat som speglas i hennes ögon. Något vemodigt. Jag anar att hennes tankar är tillbaka i verkligheten igen. I den komplicerade, grå vardagen. Det som är det dagliga livet, på gott och på ont.

Jag märker att jag inte besväras av hennes skiftande uttryck. Jag tycker att jag känner hennes ansikte nu. Jag har på något sätt lärt mig att navigera mellan alla dessa olika Mary-Lou som dyker upp framför mig. Jag ser igenom dem, äntligen!

Men en sak tänker jag på medan jag sitter där och ritat: det är underligt hur olika en människa ser ut. Hur samma ansikte kan skifta, från en dag till en annan, från en timme till nästa. Vi ser ut på ett sätt på morgonen och kanske har vi ett helt annat ansikte på kvällen. Är det för att vi är sammansatta av så många olika människor, i generationer tillbaka. Mary-Lou är väl en blandning av sin mamma och pappa, av Irja och Björn. Av deras tankar, känslor och drömmar. Hon är deras dröm. Men hon har säkert också drag från sin mormor och sin farmor, antagligen från sin farfar också, och kanske några droppar av farmorsfar.

Har människor alltid varit lika komplicerade. Eller blir det värre och värre, för varje ny generation, för varje skilsmässa?

Så där funderar jag tills det snurrar runt i skallen. Jag lägger ifrån mig pennan och sträcker på benen. Ställer mig några meter ifrån min pinnstol och betraktar henne.

Det där lite sorgsna uttrycket hon har gör henne konstigt nog både sårbar och söt. Vackrare än så här tror jag aldrig att hon har varit. En mening från plugget dyker upp i minnet. Något som Gunilla Fahlander sa när vi övade oss att måla av varandra i klassen. Något om att alltid våga vara sig själv: *Perfekta människor är fullständigt ointressanta, det är våra fel och brister som gör oss spännande.* Ungefär så tror jag hon sa. Då tyckte jag att det lät konstruerat. Nu tror jag att jag förstår hur hon menade.

- Du ser bra ut idag, säger jag till Mary-Lou.
- Tack, säger hon bara.
- Bättre än Mona Lisa.
- Då skrattar hon, äntligen!

*

Vi tar ett dopp sen. Och kanske är det för att fira att farsan och Britt Börjesson nu är halvvägs till Stockholm som vi sliter av oss kläderna och kastar upp dem i alarnas mörkgröna lövverk. Mary-Lou sitter i stolen och jag tar sats för att köra henne ut i vattnet när hon plötsligt reser sig.

- Jag vill gå.
- Okej, säger jag.

Jag hjälper henne ur stolen och tar mitt vanliga tag om hennes midja. Sedan går vi sakta och omständligt, decimeter för decimeter över den stekheta sanden. Jag tycker det går sämre än tidigare. Mary-Lou stannar ideligen. Vi försöker komma igång igen men benen vill inte. Jag förstår att det är en dålig dag. Att det kommer att vara så här: dåliga dagar och bra dagar.

Jag tar henne i famnen och bär ut henne i vattnet tills det når mig till midjan. Då gör hon sig fri från mina armar och kastar sig framåt och doppar sig. Jag följer hennes exempel och tar några simtag i bara farten. Faktiskt utan att jag bestämt mig för det, men när jag märker det så fortsätter jag bara att simma. Jag tar tag efter tag, sträcker ut armarna framför mig, skjuter ifrån med kraftiga bentag. När jag tycker att jag simmat en lång stund ställer jag mig på botten och sträcker upp högerarmen i luften.

- Jag kan simma! skriker jag.

Då skrattar Mary-Lou tills hon får en kallsup och jag blir tvungen att simma fram och rädda henne. När vi oändligt långsamt går upp igen, är vattnet alldeles ljust.

- Det här är det varmaste det har varit, säger Mary-Lou.

Jag menar någonsin, alltså.

- Jag tror dig, säger jag. Det är en bra sommar att lära sig simma.

*

Jag såg en tv-serie för några år sen där man ringde på hemma hos kändisar och sen bara klev rakt in i köket och kikade i deras kylskåp och lagade en middag av det som fanns där. De hade med sig en riktig kock men kändisarna visste ingenting i förväg. Ibland gjorde kocken en riktigt festmåltid av en möjlig ost och några skrumpna morötter.

Jag berättar det för Mary-Lou när vi står framför kylen. Hon kommer inte ihåg det, säger hon.

- Vi hade behövt en sån där kock nu, säger jag.

Det finns mat i kylskåpet. Tre paket bacon. Ett storpack hot dogs. Och resterna av en grillad kyckling med vitt mögel på. I grönsaksfacket ligger en vissen purjolök. Den känner jag igen för den köpte jag innan vi åkte. Farsan och Britt borde tänka på vad de stoppar i sig.

I skafferiet är läget oförändrat. Sen märker jag att konserverna står i prydligare rader nu. Varendra burk står exakt lika nära hyllkanten. Jag förstår att det är Britt som har ställt dem så. Jag upptäcker några nyheter för sommaren: ravioli och konserverade räkor.

- Jag vill ha fest, säger Mary-Lou.
- Bra idé, säger jag. Vadå för fest?
- En avslutningsfest. Sommaren är över nu. Jag vill att vi ska fira det.
- Det är väl ingenting att fira. Det är ju skittrist.

- Alla fester behöver väl inte vara glada.

Jag kommer att tänka på när farmor dog. Då var det middag efteråt. Folk var finklädde och åt och drack och pratade och skrattade. Det var väl en begravningsfest.

- Vi gör en sorglig fest, säger jag.

Mary-Lou blir förtjust över tanken. Hon skrattar till:

- Vi dukar med en svart duk och så har vi levande ljus, svarta levande ljus, säger hon.

- Finns det verkligen, undrar jag.

- Men Adam! säger Mary-Lou med ett trött tonfall och låtsas gräla på mig. Ibland har du ingen fantasi alls. Vi målar dem så klart.

- Smart, säger jag. Ska vi kaka nåt svart också. Brända vita bönor?

- Nej, fy!

Jag spanar längs hyllraderna.

- Nu vet jag, säger jag. Vi gör en efterrättsfest. Här finns ju hur mycket fruktkonserver som helst. Ananas och persikor och fruktcocktail. Jag tror det finns päron i konjak nånstans.

Mary-Lou funderar. Jag märker att tanken tilltalar henne.

- Men de är ju inte svarta, säger hon till slut.

- Men Mary-Lou, suckar jag. Vi målar burkarna.

*

Naturligtvis har vi båda två tänkt att festen ska vara ute på bryggan. Det är en självklar plats, det är våran plats. När jag går ner till uthuset för att leta efter svart färg känner jag ett regnstänk i pannan. Jag spanar upp på himlen och ser att

den är delvis täckt av grå moln. Sen rycker jag på axlarna. Det är knappt man tror att det kan regna när det varit fint väder så länge.

När jag rotar bland Britts färgburkar får jag syn på en rulle med svarta plastsäckar vi har som reserv till soporna. Jag river av två stycken. Jag hittar en liten burk med svart färg. Det är en snabbtorkande sort. Två timmar, läser jag. Perfekt. När jag går tillbaka får jag ett regnstänk på ena handen.

- Kolla, säger jag och rullar ut säckarna framför Mary-Lou. Om vi klipper upp dem så har vi en svart plastduk.

- Bravo!

- Jag tror vi får vara inne, säger jag. Det blir regn.

- Vad synd.

- Det är mysigt att sitta inne om det regnar, säger jag.

Det tar en bra stund att fixa allt till vår sorgfest. Jag langar ut fruktkonserver som Mary-Lou målar vid köksbordet. Vi funderar över hur vi ska göra med tallrikarna men sen enas vi om att vi inte behöver några. Vi äter direkt ur de svarta burkarna.

- Vin? undrar jag.

Mary-Lou nickar.

- Svart vin, säger hon.

Jag väljer en flaska Moselblümchen och ställer den på bordet. Mary-Lou förvandlar den gröna buteljen med några snabba penseldrag. Vinglas finns det inte så många i skåpet för farsan har en nästan magisk förmåga att slå av foten på dem när han diskar. Istället tar vi två ganska slitna vita kaffemuggar. De blir finare när de är målade.

När allting är framdukat ser det så fantastiskt ut att jag

önskar att vi haft en kamera.

- Det här skulle plåtas, säger jag.
- Rita av det, säger Mary-Lou.
- Det är inte samma sak. Just det här skulle man ha på ett foto.
- Det känns riktigt sorgligt, säger Mary-Lou.
- Festen börjar om två timmar, säger jag.

*

Det skymmer tidigt. Det är regnet, tänker jag. Men kanske är det hösten också. Det känns som om den kom just idag.

När festen ska börja inträffar ett litet missöde. De svarta stearinljusen är inget vidare. Det ryker och stinker om dem och vi släcker dem snabbt och letar fram ett par vita. Det blir nästan ännu stiligare med två vita ljus mot allt det svarta.

- Det här är du och jag, säger jag till Mary-Lou när jag tänder de vita ljusen.

Hon har en kort svart klänning med bara armar. Jag har hittat ett par gamla svarta jeans och en mörkblå t-shirt.

Vi sätter oss till bords. Det känns högtidligt. Regnet har tilltagit. Det vräker ner utanför fönstret.

- Det är hennes fel, säger Mary-Lou.
- Det passar med regn på en sorgfest, säger jag.
- Jag trodde hon skulle döda mig.
- Britt blir så där galen ibland. När jag var liten hatade jag henne. Men hon menar inte illa. Hon bara är sån. En klant. En fjant.
- En elefant, säger Mary-Lou. Jag hatar henne i alla fall.
- Det var skönt att få kasta det där ägget, säger jag. När

det fastnade i skallen på henne kändes det som om jag gav igen för en del av det hon ställt till med.

Mary-Lou skrattar.

- Jag trodde inte det var sant när jag såg hur det rann nedför nacken på henne. Jag trodde aldrig du skulle våga göra nåt sånt.

- Inte jag heller, säger jag.
- Det är mycket man inte vet om sig själv, säger Mary-Lou.

- Skål, säger jag.

Vi äter ur burkarna med var sin gaffel. Det droppar sött spad på den svarta duken. Mary-Lou blir vansinnigt förtjust i päron i cognac. Jag säger att jag inte gillar det och hon sätter i sig större delen själv.

Jag betraktar henne i smyg där hon sitter i sin rullstol. Jag blev lurad först, av den där stolen. Det tog ett tag innan jag begrep att det inte var den det handlade om. Det är inte hennes fysiska handikapp som är problemet. Inte nu. Det är de andra skadorna hon fick. Det där som gick sönder inne i henne när hon tappade tron på dem som betydde allt i hennes barndomsvärld: när kungen svek och drottningen och prinsessan blev sjuk av sorg. Det är den bristen som suger kraften ur henne. Men det kommer liksom i skymundan av den där märkvärdiga stolen.

*

- Vad tänker du på, säger Mary-Lou.
- På dig.
- På mig?
- Ja. Och på mig.

- På dig och mig?

- Ja. På dig och på mig och på pären i cognac och på enslingen på Fjuk.

- På dig och på mig och på pären i cognac och på enslingen på Fjuk. Hur passar det ihop?

- Det stämmer precis. Nu gör det det.

- Jaså.

- Men ibland tänker jag på din pappa också. Du borde träffa honom.

Mary-Lou ser ut genom fönstret. Rutorna dryper av regn som sakta kasar ner. På insidan är de alldeles immiga av vår andedräkt. Vi ser ingenting. Ingenting ser oss.

- Jag vet, säger hon till slut. Jag ska göra det. Men inte nu.

- För att han inte vill?

- Ja. För att han inte vill och för att jag inte vill.

- Jag är inte säker på att du har rätt, säger jag. Det är klart att han vill träffa dig.

- Jo, det förstår väl jag också. Men han måste få en chans att få ordning på sitt liv först. Och få ordning på sig själv. Det är så han menar.

- Han kanske får det om han träffar dig, säger jag.

- Han tycker inte det är värdigt som han lever nu.

- Och du låter honom tycka det. Du gör heller ingenting för att det ska bli annorlunda.

- Han super ju Adam!

- Det är väl inte så konstigt, säger jag. Massor av människor super. Men han är din farsa.

Mary-Lou svarar inte. Det var taskigt sagt. Jag känner att jag vill försöka förklara mig.

- En del vuxna är precis som barn, säger jag. Inuti alltså.

De är lika små. Har samma starka känslor och samma svagheter. Känner samma glädje, samma smärtsamma sorg. Titta på Britt Börjesson, hon...

- Kan vi inte sluta prata om henne nu!

- Vi pratar inte om henne. Vi pratar om dig och din farsa.

*

Vår sista tid tillsammans blir inte som sommaren. Det regnar. När det blir uppehåll en eftermiddag går jag till Bauer-skogen för att kika efter svamp. Jag hinner precis dit. Sen börjar det igen.

Mary-Lou sitter mest inne. Dörren till hönsgården står på vid gavel men Sivan och Rut vill inte heller gå ut.

Jag går ner och öser snipan som är full av regnvatten. Durkbrädorna flyter omkring i båten. Det känns på ett helt annat sätt när jag stiger ombord nu. Förut såg jag knappt snipan. Den var en roddbåt bland alla andra roddbåtar. Nu är hon Den svarta truten, äventyrens skepp.

Det är svårt att göra klar bilden av Mary-Lou i det här vädret. Vi prövar inomhus. Hon sitter i köket men det vill sig inte riktigt. Egentligen borde jag kunna göra klart det här utan henne. Allt finns redan i mig.

Jag gör rallarrosorna färdiga och bakgrunden, stranden ute på Fjuk, med den lugna lagunen och snipan.

Ett tag tänker jag att vi skulle kunna hälsa på Björn i alla fall. Men jag hejdar mig. Det är inte så enkelt. Jag måste inse det.

- Jag vill åka hem nu, säger Mary-Lou.

- Farsan kommer ut på fredag.

- Jag vill åka tidigare, Adam. Nu vill jag åka.

*

Jag trampar upp till Vivohallen för att ringa till Mary-Lou's mamma. Det duggregnar. När jag kommer fram upptäcker jag att jag glömt telefonkortet. Jag har inga pengar men Linda är min trogna vän och säger att jag kan få köpa ett kort på kredit.

- Du kan komma hit och betala en annan dag.

- Bussigt Linda, säger jag.

När jag tar emot kortet tittar jag för första gången på henne. Hon ler mot mig. Lite blygt. Hon har vackra ögon.

- Tack, säger jag. Jag kommer tillbaka.

Irja är inte hemma och jag tvekar några sekunder medan telefonsvararen rabblar upp det vanliga om att det tyvärr inte är nån som kan svara just nu men att man hemskt gärna får lämna ett meddelande. Det är Mary-Lou's röst och det känns konstigt att höra den när man vet att hon är här. Jag drar en suck och säger:

- Hej det är Adam jag undrar om du har lust att komma hit och hämta Mary-Lou för hon vill åka hem nu men vi har haft det jättefint och ... ja, det var bara det, jag hoppas du hör det här och att du kan hämta henne hej då... nej förresten Mary-Lou hälsar jättemycket... hej då.

När jag cyklar tillbaka har regnet äntligen upphört. Det är kraftig motvind.

*

Irja kommer vid lunchtid dagen därpå. Hon har inte den midnattsblå golfen utan en gul Renault Megane. Jag känner knappt igen henne. Hon ser yngre och snyggare ut. Häftig på nåt sätt. Hon har en röd dräkt och svarta skor och hennes ögon tar liksom fäste i en.

- Hej Adam, säger hon. Vad roligt att se dig igen.

- Ja, säger jag. Det är roligt att se dig också.

Hon kramar om Mary-Lou och står länge lutad över henne och rullstolen som får en kram den också.

- Vill du ha lite mat, undrar jag.

- Finns det?

Jag funderar några sekunder.

- Räkomelett? säger jag sedan.

- Gärna.

Medan jag ordnar maten går Irja runt med Mary-Lou i trädgården. Genom fönstret ser jag hur Mary-Lou visar henne olika saker. De står en stund vid Sivan och Rut. Solen tittar fram och jag går ut och torkar av utemöblerna med en disktrasa och dukar där. Jag gör en sallad med tomater och gurka.

Irja säger att det smakar fantastiskt.

- Adam är kock, säger Mary-Lou. Och konstnär. Han har gjort ett porträtt av mig men det är inte riktigt klart än.

- Jag minns att du var duktigt på att teckna redan som liten, säger Irja.

Jag reser mig och går in i huset. När jag kommer tillbaka ger jag Mary-Lou bilden. Jag har slagit in den i tidningspapper och knutit ett snöre om.

- Du är färdig nu, säger jag. Jag gjorde dig klar i natt.

*

Sen skiljs vi. Jag hjälper till att bära ner hennes grejer till bilen. Mary-Lou håller sitt paket hårt tryckt mot bröstet. Jag säger att vi ses väl i stan, då. Men jag tror att vi båda två anar att vi kanske inte kommer att träffas mera. Inte som i sommar. Vi hade väl något att reda ut tillsammans. Nu är det gjort. Vi kan inte göra mer för varandra.

Jag önskar att det inte hade varit så. Att det hade funnits ett annat slut. Ett lyckligare slut, som i filmerna. Men livet är inte alltid så.

Året därpå sålde Björn Norden och flyttade till Stockholm. Genom Irja fick farsan veta att han bodde i en lägenhet i Fittja och att han och Mary-Lou hade börjat träffas.

Jag fick ett julkort från henne. Hon skrev att hon hade låtit rama in porträttet och att hon tyckte mycket om det. Hon berättade också att hon skulle plugga utomlands ett år, i Frankrike, och att hon var lycklig för det.

Jag har hennes guldfärgade visitkort kvar på väggen i mitt rum. En gång har jag ringt men telefonsvararen var på.

Själv var jag inte säker på vad jag skulle göra. Det kändes fortfarande tveksamt om jag skulle duga som konstnär. Ibland tänkte jag på enslingen på Fjuk.

Det mesta var som vanligt igen. Trots att det hade känts som om det aldrig mer skulle kunna bli det den sommaren när Mary-Lou kastade sig ut från sitt bigarråträd.

Jag kom mig aldrig för att fråga henne om det. Det kändes inte lika viktigt sen. Jag var böjd att hålla med farsan om att det kanske var en olyckshändelse.

Livet gick vidare. Det gör det, trots allt.

Stefan Castas böcker

Abborrgölens öde 1982
Ogräs-boken 1983
Alla barns djur 1989 (bild: Petra Szabo)
Fåglar om våren 1989 (tills. med Roland Jonsson)
Spela högre, Martin 1990
Vårälskling, valeriana och vägvårda 1991 (fotografier av Björn Svensson, teckningar av Margareta Casta)
Håll stilen, Martin 1992
Det ensamma trädet 1992 (bild: Ulco Glimmerveen)
Blomstertider: våra landskapsblommor och en årskalender med blomsterspråket 1993 (bild: Bo Mossberg)
Nu är det klippt, Martin 1993
Humlans blomsterbok: barnens första flora (teckningar av Maj Fagerberg)
Snorgärs & sexchoklad, Martin! 1994
Den vilda staden: Boken om djuren som flyttar till stan 1994 (Bild: Staffan Ullström)
Berättelsen om Bäverns bollklubb 1995
Gräsen vi lever av 1996 (tillsammans med Maj Fagerberg)
Hoppet 1996
Fallet Mary-Lou 1997
Husdjurens vilda liv 1997 (Bild: Staffan Ullström)
Sofis svampbok 1998 (bild: Bo Mossberg)
Spelar död 1999
Blommorna är jordens ögon 2000 (illustrationer av Maj Fagerberg)

Livets källa 2000 (bild: Göran Dalhov)
Med Marias ögon 2003
Sofis bärbok 2004 (bild: Bo Mossberg)
Abborrens ränder 2005 (ill. av Mimmi Tollerup Grkovic)
Näktergalens sång 2005
Blåbärspatrullen söker en skatt 2006 (ill. av Mimmi Tollerup-Grkovic)
Blåbärspatrullen och fårmysteriet (ill. av Mimmi Tollerup-Grkovic)
Sofias trädexpedition (ill av Bo Mossberg)
Gå och bada Mister Räf (ill av Staffan Gnospelius)

www.stefancasta.com